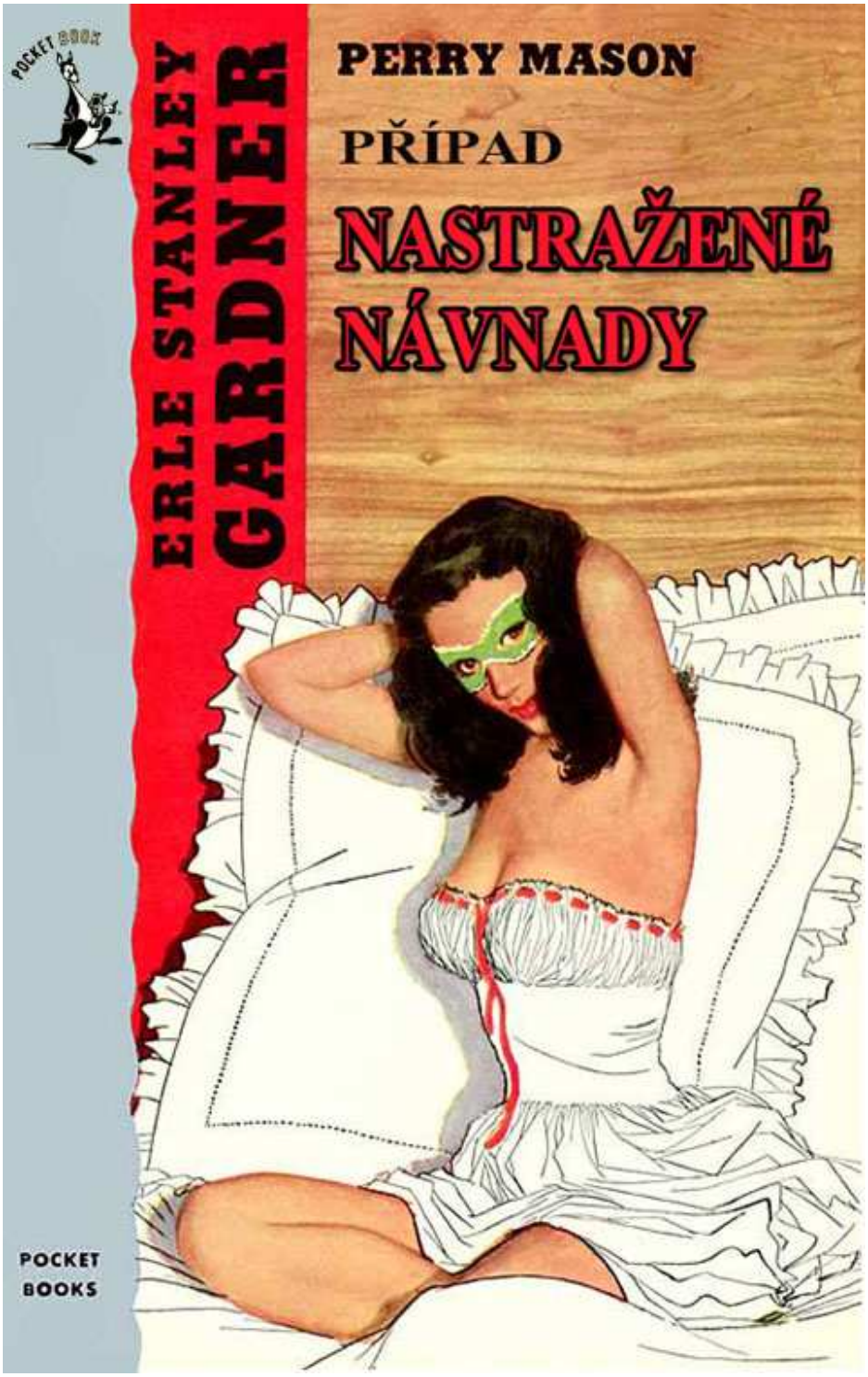

POCKET BOOK
ERLE STANLEY GARDNER
PERRY MASON
PŘÍPAD
NASTRAŽENÉ NÁVNADY
POCKET BOOKS

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ nastražené návnady

Erle Stanley Gardner
The Case of the Baited Hook

Copyright © 1940 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1955

KAPITOLA 1

Jen dvě osoby ve městě znaly číslo soukromého telefonu Perryho Masona, které nebylo v seznamu. Jednou byla Della Streetová, Masonova sekretářka, a tou druhou byl Paul Drake, hlava Drakeovy detektivní kanceláře.

Bylo to začátkem března a poryvy nočního větru vrhaly v nepravidelných intervalech deštivou spršku proti okenním tabulkám. Meluzína hvízdala na zdobených římsách domu, prodírala se přivřenými okny a vzdouvala krajkové záclony v Masonově bytě do roztodivných tvarů, z nichž jako by vyvstávali bílí duchové, aby hned zase zplihly a volně klesly k okennímu parapetu.

Mason jen s vypětím všech sil potlačil ospalost člověka, probuzeného počátkem noci z nejhlubšího spánku a rukou zašátral po řinčícím telefonním přístroji.

Přístroj mu neposlušně uklouzl pod ospale nemotornými prsty.

Mason pravou rukou hmátl po řetízku, který visel z lampy nad postelí. V tu chvíli se jeho levá ruka, která sahala po telefonu, zapletla do šňůry a strhla přístroj na podlahu.

Nyní, už dokonale probuzen, postavil telefon zpět na místo a přiložil si k uchu sluchátko: „Zpropadeně, Dello, pročpak nechodíte spát v nějakou slušnou hodinu?“

Ozval se mužský hlas: „Pan Mason?“

Mason na to překvapeně: „Ano. Kdo volá?“

Hlas odměřeně odvětil. „Jmenuji se Cash.“

Mason se v posteli posadil a pohodlně se opřel o polštář.

„To je skvělé,“ prohlásil. „A jakpak se má Carry?“

Hlas chvíli nejistě váhal „Carrie?“ zeptal se. „Nevím, koho tím myslíte.“

„Ale no tak,“ vysvětloval přívětivě Mason, „pokud jste Cash, pak musíte znát Carry. Přece Cash & Carry, ten obchodní výraz, neznáte?“

„Aha, slovní hříčka, že,“ v hlase zazněla uražená pýcha člověka bez kousku smyslu pro humor. „Zpočátku jsem vás nepochopil.“

„Co si přejete?“ zeptal se Mason.

„Chci se s vámi setkat ve vaší kanceláři.“

„A já,“ řekl Mason, „chci zase zůstat v posteli.“

Muž na druhém konci telefonní linky promluvil a pečlivě přitom odděloval slova. „Mám v peněžence dvě tisícidolarové bankovky, pane Masone. Pokud teď zajedete do své kanceláře a přijmete práci, kterou pro vás mám, hned dostanete tyto dvě tisícidolarové bankovky jako zálohu. Rovněž zařídím, že vám bude vyplaceno dalších deset tisíc dolarů, budete-li se kdykoli muset v mé věci dále angažovat.“

„Vražda?“ zeptal se Mason.

Hlas chvíli zaváhal a pak řekl: „Ne.“

„Řekněte mi celé své jméno.“

„Lituji, to nejde.“

Mason reagoval podrážděně: „Zavolat mi a povídat báchorky o penězích po telefonu vás stojí sotva deset centů. Dřív, než pojedu do kanceláře, musím vědět, s kým mám tu čest.“

Po chvilkovém váhání hlas pronesl: „Tady je John L. Cragmore.“

„Kde bydlíte?“

„Union Drive 5619.“

Mason řekl: „O. K. Budu tam za dvacet minut. Stihnete to do té doby?“

„Ano,“ odvětil muž a zdvořile dodal: „Děkuji vám, že přijedete, pane Masone,“ a zavěsil.

Mason se vyhrabal z postele, zavřel okna a začal listovat v

telefonním seznamu. Žádný Cragmore na udané adrese v Union Drive tam nebyl uveden.

Mason vytočil číslo Drakeovy detektivní kanceláře. Pracovník, který měl noční službu, ohlásil znuděným hlasem: „Drakeova detektivní kancelář.“

„Zde je Mason,“ řekl úsečně právník. „Za dvacet minut mám ve své kanceláři schůzku. Ten muž pravděpodobně přijede autem. Pošlete člověka na každý konec bloku. Zkontrolujte poznávací čísla všech aut, která v bloku zaparkují. Zjistěte vše, co se dá a mějte to pro mne připravené. Stavím se u vás těsně před tou schůzkou v mé kanceláři.“

Mason zavěsil sluchátko, shodil ze sebe pyžamo a chvatně se oblékl. Všiml si přitom, že jeho náramkové hodinky ukazují deset minut po půlnoci. Hřebenem pročísl rozcuchanou změť vlasů, navlékl si plášť do deště, přelétl pohledem po bytě. Zvedl sluchátko a požádal nočního vrátného, aby nechal jeho vůz vyvézt z garáží. Pak zhasl světla, zabouchl dveře a stiskl přivolávač výtahu.

Černošský chlapec, který jezdil výtahem, si jej zvědavě prohlížel: „Řádně tam leje, pane Mason.“

„Padají trakaře?“ zeptal se Mason.

Chlapec se vesele zazubil: „To ne. Spíš se tam žení všichni čerti. Co vás tak pozdě žene do toho nečasu?“

„Víš,“ prohlásil Mason, „hříšníci si nikdy nedají pokoj.“

Chlapec se na něj s úsměvem zadíval: „To jako že vy jste hříšník?“ zeptal se.

„Ne,“ usmál se Mason, když výtah zpomalil a hladce zastavil v přízemí. „Ale moji klienti, ti ano.“

Pozdravil se s nočním vrátným, který měl dnes službu a zeptal se: „Vyřídil jste, aby mi připravili auto?“

„Ano, pane Masone. Vaše auto už čeká. Venku je hrozný nečas.“

Mason nepřítomně přikývl, přisunul mu po pultu své klíče a vykročil ke schodišti vedoucímu ke garážím. Jeho dlouhý plášť povlával, jak ráznými kroky přecházel halu. Vrátný jej se zaujetím sledoval a pak chvíli zamyšleně potěžkával Masonovy klíče na dlani, než je umístil do přihrádky.

Právník odpověděl muži z garáží na pozdrav, vklouzl za volant svého velkého coupé a provázen řevem motoru vyjel po spirálové rampě z garáží. Jakmile opustil chráněný prostor garáží, vítr se do automobilu opřel plnou silou. Déšť se jako vodopád valil na karoserii vozu a proudem stékal po čelním skle. Mason zapnul stěrače, opatrně přeřadil na dvojku a pomalu vedl vozidlo záplavou vody, která u kraje dosahovala až po obrubník chodníku.

Zář reflektorů se odrážela od nespočetných malých gejzírů vody, které vykvétaly na silnici před autem. Mason přidal plyn, zařadil vyšší rychlost a plně se oddal jízdě deštěm bičovanými, skoro liduprázdnými ulicemi.

Zaregistroval, že v bloku před budovou, kde měl svoji kancelář, nestojí žádné auto. Opodál na parkovišti, kde měl Mason zaplaceno stálé místo, stála jen dvě obtížně definovatelná auta z Drakeovy detektivní kanceláře. Zaparkoval, zamkl svůj automobil a vykročil do deště. Liják mu bičoval do tváře, v pramíncích stékal po plášti a rozstřikoval se na kotnících. Mason, jenž neměl v oblibě deštníky, vrazil ruce hluboko do kapes pláště, sklonil trochu hlavu před největšími poryvy bouře a brodil se kalužemi, které se na parkovišti vytvořily. Konečně se opřel do kyvadlových dveří osvětleného vestibulu v budově, kde sídlila jeho kancelář.

Mokré cákance na zemi vypadaly čerstvě a prozrazovaly, že tu není první. Zastavil se u výtahu, stiskl tlačítko nočního zvonku, aby přivolal vrátného, a musel čekat dobrou minutu, než ospalý Švéd, který měl na starosti suterén a noční výtahy, vyjel s výtahovou klecí do vestibulu.

„Kapku prší,“ řekl vrátný a zívl.

Mason přešel ke stěně a podíval se na listinu, kam se zapisuje každý, kdo v noci vejde do budovy. „Přišel někdo ke mně, Ole?“ zeptal se.

„Zatím ne,“ řekl vrátný. „Možná má zpoždění kvůli tomu dešti.“

„Šel někdo z Drakeovy kanceláře ven – asi tak před pár minutami?“ zeptal se Mason.

„To jo.“

„A je ještě venku?“ ptal se dál.

„Kdepak. Brzo se vrátil.“

„Určitě mezitím nikdo nepřišel?“

„Ne.“

Vrátný nestihl přesně zastavit výtah a minul patro asi o šest palců. Mason řekl: „To je v pořádku, Ole.“

Dveře se tiše rozestoupily a Mason vykročil do zešedlé dlouhé chodby. Kráčel rychle až k místu, kde se chodba rozdvojovala ve tvaru „T“, ale zde namísto aby zabočil doleva ke své kanceláři, dal se vpravo směrem k osvětlenému obdélníku dveří z matného skla, které vedly do Drakeovy detektivní kanceláře. Dveřmi prošel do malé čekárny, kde stála lavice bez opěradel a dvě nepohodlné židle.

Za poloobloukovým okénkem zdobeným mříží, označeném „Informace“, zvedl oči noční dispečer, přikývl a stiskl tlačítko odemykající dvoukřídlé dveře.

Vedle radiátoru stál nevelký chlapík a marně se pokoušel osušit si urousané kalhoty. Promočený plstěný klobouk a vodou se lesknoucí pršiplášť visely na věšáku opodál.

„Hello, Curly,“ řekl Mason. „Vzdal jste to?“

„Vzdát něco?“ zeptal se detektiv a nešťastně si prohlížel promočené boty. „Takové slovo neznám.“

„Ole říká, že nikdo nahoru nepřišel.“

„No jo,“ řekl agent. „Kdyby se mělo sepsat všecko, co Ole

neví, vydalo by to na román.“

„Takže někdo přece jen přišel?“

„Přesně. Dokonce jsou dva.“

„Jak se dostali nahoru?“

„Ten chlap,“ řekl Curly, „prostě vytáhl svazek klíčů, odemkl si dveře jednoho z výtahů, rozsvítil si a hladce vyvezl sebe i tu slečinku sem nahoru, jako by se nechumelilo. Než jsem se tam dostal, byla už klec zase zamčená a zhasnuto.“

„Všiml si toho Ole?“ zaujatě se zeptal Mason.

„Ne. Byl na to příliš ospalý. Má co dělat, aby vůbec udržel víčka otevřená.“

„Takže teď je na tomhle patře muž a žena?“

„Hmm, hmm…“

„Kdy přišli?“

„Čekají asi pět minut. K čertu, příště si zkuste na sledovačku vybrat jasnější noc. Připadal jsem si jako v ponorce, co jde ke dnu.“

„Kde jste je začal sledovat?“

„Přijeli autem. Řídil ten chlap. Ženu vysadil před vchodem do vestibulu. Pak odjel a zabočil za roh. Měl jsem za to, že jel zaparkovat, tak jsem si počkal a pověsil jsem se na něj, jak vešel do budovy a sledoval ho až na tohle poschodí.“

„A co to auto?“

„Zapsal jsem si jeho poznávací číslo a prověřil registraci. Auto patří jistému Robertu Pelthamovi z Oceánie 3212. Podíval jsem se po něm v telefonním seznamu. Je tam uveden jako architekt.“

Mason zamyšleně vytáhl z kapsy cigaretové pouzdro, škrtl sirkou o bok radiátoru a zapálil si. „A co ta mladá žena?“

„Je na ní něco divného,“ řekl Curly. „Říkám jí slečinka, ale nejsem si vůbec jistý. Vím jen, že je to ženská. Je celá zachumlaná do velkého černého kabátu. Chodí, jako kdyby měla na nohách boty o dvě čísla větší a před obličejem si držela přeložené noviny.“

„Noviny?“ zeptal se Mason.

„Ehm hmm… Když vystoupila z auta, držela si nad hlavou noviny, jako by si chtěla uchránit klobouk, ale všiml jsem si, že si ty noviny držela před obličejem, i když jeli nahoru výtahem. Pak už jsem je neviděl.“

„Jsou na tomto patře?“

„Výtah tu stojí.“

Mason řekl: „Zjisti o tom Pelthamovi vše, co můžeš.“

„Pracuji na tom,“ odvětil Curly. „Kolega už něco prověřuje. Přejete si, abych vám přinesl výsledky do kanceláře?“

„Ne,“ řekl Mason. „Zastavím se tady osobně. Asi za čtvrt hodiny přijďte do mé kanceláře na sklenku whisky – pokud tady Paul nemá služební láhev pro podobné příležitosti.“

„Moc děkuji, pane Masone. Určitě přijdu.“

Mason řekl: „Anebo to uděláme ještě lépe. Postavím láhev na stůl v přijímací místnosti a nechám odemčené dveře.“

„Ježíš, to by bylo fajn. Díky.“

Masonovy kroky se rozléhaly mezi ztichlými stěnami, když procházel chodbou na protější konec, kde měl svou kancelář.

Nikoho neviděl a jediným zvukem, který slyšel, byl klapot jeho vlastních podrážek. Odemkl dveře přijímací kanceláře, nechal je pootevřené a prošel do své pracovny. Ze zásuvky psacího stolu vyňal plochou láhev whisky a právě se ji chystal umístit na stůl v přijímací kanceláři, když se otevřely dveře a štíhlý muž, kterému už mohlo táhnout na čtyřicítku, pronesl: „Pan Mason, jestli se nemýlím.“

Mason přikývl.

„Jmenuji se Peltham.“

Mason udiveně nadzdvihl obočí. „Myslel jsem, že jste se představoval jako Cragmore.“

„To ano,“ suše pronesl Peltham, „ale z několika důvodů jsem byl nucen své jméno změnit.“

„Můžu se zeptat na ty důvody?“ otázal se Mason.

Peltham zkřivil rty do mrazivého úsměšku. „Tak nejdříve,“ řekl, „jsem byl sledován od chvíle, kdy jsem zaparkoval auto. Ten mládenec to udělal chytře – ale nic to nemění na faktu, že mne sledoval. Povšiml jsem si, že na tomto patře sídlí Drakeova detektivní kancelář. Když jste vyjel výtahem nahoru, zašel jste do té kanceláře a strávil jste tam asi pět minut, vidím, že právě stavíte láhev whisky tady na stůl, aby si ji mohl někdo jiný vyzvednout. Za těchto okolností, pane Masone, navrhuji, abychom se oprostili od takových triků. Jmenuji se Peltham a nebudeme chodit kolem horké kaše. První kolo jste sice celkem snadno vyhrál – ale nemyslete si, že držíte trumfy v ruce.“

Mason řekl: „Pojďte dál.“ Pokynul směrem ke dveřím pracovny. „Jste sám?“ zeptal se.

„Víte, že nejsem.“

„Kdo je ta žena,“ otázal se Mason. „Mám na mysli, jakou má spojitost s případem.“

„O tom budeme hovořit.“

Mason mu nabídl křeslo, svlékl si plášť, setřásl kapky vody z klobouku a pohodlně se usadil do otočného křesla za psacím stolem.

Návštěvník významně vytáhl peněženku. „Předpokládám, pane Masone,“ řekl a vyndal dvě tisícidolarovky, „že když jsem vám slíbil dva tisíce dolarů, ujmete-li se tohoto případu, sotva jste očekával, že tak brzy uslyšíte šustění mých bankovek.“

Nepředal Masonovi ty dvě tisícidolarové bankovky, ale stále je držel v ruce, jako by se užuž chystal položit je na okraj Masonova stolu.

„O jaký případ se jedná?“ zeptal se Mason.

„Vůbec o žádný.“

Mason nadzdvihl obočí.

„Já,“ řekl Peltham, „mám vážné potíže.“

„Přímo vy?“

„Ano.“

„O co přesně jde?“

Peltham prohlásil. „Nechci vůbec, abyste se tím zabýval. S takovými věcmi si umím poradit po svém. Od vás chci, abyste hájil ji.“

„Před čím?“ zeptal se Mason.

„Před čímkoli.“

„A kdo je ona?“

Peltham řekl: „Nejdříve chci vědět, jestli to berete.“

„Musím o tom vědět něco víc,“ odvětil mu Mason.

„Co například?“

„Co přesně si myslíte, že se může stát – před čím ji mám vlastně chránit?“

Peltham na několik vteřin sklopil zrak a zamyšleně hleděl na koberec.

„Vždyť ona je tady,“ řekl Mason. „Proč ji nevezmete dovnitř?“

Peltham se zadíval na Masona. „Snažte se pochopit, pane Masone,“ prohlásil „Naprosto nikdo nesmí nikdy znát totožnost této ženy.“

„Proč?“

„Je to dynamit.“

„Co tím myslíte?“

„Prostě kdyby vešlo ve známost, že tato žena má jakoukoli souvislost se mnou, bylo by to strašné, nepředstavitelné. Následkem by byla přesně ta situace, které se snažím vyhnout.“

„Jaký má ta žena,“ zeptal se Mason, „vztah k vám?“

Peltham pevně prohlásil: „Ona je pro mne vším.“

„Jestli vám správně rozumím, chcete po mně, abych zastupoval jistou ženu, o níž nesmím vědět, kdo vlastně je.“

„Přesně.“

Mason se rozesmál: „Božíčku, člověče! A přitom vypadáte

úplně střízlivý a při plném vědomí.“

„To jsem.“

„Ale chcete po mně nemožné. Nemohu zastupovat klienta, pokud nevím, o koho se jedná.“

Peltham povstal z křesla. Pomalu přešel ke dveřím, které vedly z Masonovy pracovny přímo na chodbu. Řekl: „Omluvte mne, pane Masone, ale musím k tomu získat svolení.“ Odsunul bezpečnostní zámek a vyšel na chodbu. Mason zaslechl tlumenou konverzaci a za několik okamžiků se dveře otevřely a Peltham uvedl ženu do místnosti.

Celá byla zachumlaná do tmavého pršiplášťě, jehož knoflíky byly zapnuté až ke krku. Sahal skoro na zem a zakrýval celou ženinu postavu. Tento mohutný plášť byl buď střižený pro osobu o několik velikostí větší, anebo původně tvořil součást pánského šatníku. Na ženině hlavě pevně seděl malý, přiléhavý klobouk. Horní polovinu svého obličeje skrývala maskou, za níž se třpytily oči jako dva rozzářené diamanty.

„Pojďte dál, drahá, a sedněte si,“ řekl Peltham.

Žena tiše přešla kanceláří a usedla do křesla naproti právníkovi. Její brada, špička nosu i plné karmínové rty hovořily spíše pro mladší věk, jinak ale už nic z jejího vzhledu neprozrazovaly stáří či vzhled. Seděla nehybně v křesle, obě ruce skryty v černých rukavicích. Nepřeložila si nohu přes nohu, ale napjatě oběma nohama spočívala na podlaze. Nohy jí vězely v objemných o několik čísel větších galoších.

„Dobrý večer,“ pozdravil Mason.

Ona jako by jej neslyšela. Její tmavé oči se třpytily a vrhaly znepokojené blesky otvory v masce.

Mason se začal očividně bavit celou touto bizarní situací. Venku, před tmavými okny kanceláře, déšť hnaný větrem bubnoval na skle a jako vhodná kulisa podbarvoval tyto okamžiky.

Peltham byl jediný v kanceláři, kdo zřejmě nespatřoval nic

zvláštního na tomto setkání. Znovu vytáhl z kapsy koženou peněženku. Z ní vyňal bankovku. „Toto, pane Masone,“ řekl, „je desetitisícidolarová bankovka. Možná byste si chtěl zblízka ověřit, že je pravá.“

Přistrčil ji k právníkovi, který si ji prohlédl a beze slova ji vrátil zpět.

„Můžete mi půjčit nůžky, drahá?“ zeptal se Peltham. Žena mlčky otevřela černou kabelku a vyndala malé zahnuté nůžky na manikúru. Podala je Pelthamovi, který je uchopil a přešel k Masonovu stolu. Bankovku držel v levé ruce, nůžky v pravé.

Pečlivě a zároveň s jistotou muže, který je zvyklý dělat přesně to, co chce, rozstříhal bankovku drobnými poloobloučky na dvě části.

S posledním cvaknutím malých nůžek se část bankovky, odpovídající asi třetině její plochy pomalu snesla na Masonův psací stůl.

Peltham vrátil nůžky maskované ženě. Přiložil obě části rozstřižené desetitisícidolarové bankovky tak, aby Mason viděl, že se k sobě dokonale hodí a pak předal větší ústřižek bankovky ženě. Menší ústřižek přiložil na dvě tisícidolarovky, které po stole přisunul k Masonovi.

„Prosím, jsou vaše,“ pokynul. „Stvrzenku nechci. Stačí mi vaše slovo. Nebudete znát totožnost této ženy, dokud to nebude nezbytné, abyste mohl hájit její zájmy. Tehdy vám ona sama předá zbytek této desetitisícidolarové bankovky. Podle toho ji poznáte. Pak slepíte obě části dohromady a zajdete s nimi do banky, kde si můžete peníze uložit. Tímto způsobem budete mít zajištěno palmáre a zároveň jistotu, že nebudete podveden.“

„A co kdyby druhou část bankovky získal někdo jiný?“

„Nikdo ji nezíská.“

Mason pohlédl na ženu. „Jste srozuměna s tím, co po mně žádá pan Peltham?“ zeptal se.

Přikývla.

„Předpokládám, že jste věděla, co hodlá učinit, když sem šel.“

Opět přikývnutí.

„A souhlasíte s tím, abych přijal práci za těchto podmínek?“

Znovu souhlasně kývla hlavou.

Mason se narovnal v křesle, obrátil se k Pelthamovi a řekl:

„Dobrá, sedněte si. Nyní pojďte k jádru věci… Vy chcete, abych zastupoval tuto ženu. Přitom vůbec nevím, kdo vlastně je. Řekněme, že zítra ráno sem někdo přijde a požádá mne, abych se ujal případu. Já tu práci vezmu. Později ale tato žena prohlásí, že je ve skutečnosti protistranou tohoto případu a předá mi zbytek této desetitisícidolarové bankovky. Pak bych se ocitl vázaný současně na obou stranách stejného případu. To, myslím, dostatečně vysvětluje moje postavení. Prostě to nejde. Žádáte po mně nemožné. Mám zájem, ale nemohu.“

Peltham zvedl levou ruku k hlavě. Špičkami prstů si začal masírovat spánek. Chvíli mlčel. „Dobrá,“ řekl konečně, „vyřešíme to takto. Můžete brát všechny případy kromě těch, jež se týkají záležitostí, které mají se mnou zjevnou souvislost, ať už přímou či nepřímou. Kdyby se k vám dostal takový případ, požádáte mne o svolení, než se jej ujmete.“

„Jak získám to svolení?“ zeptal se Mason. „Jinými slovy, jak se můžu s vámi spojit? Budete vždy ihned k sehnání?“

Peltham si znovu několik vteřin zadumaně mnul spánek. Pak vyslovil rozpačitě: „Ne.“

„Dobrá,“ řekl netrpělivě Mason. „Takže jsme opět tam, kde jsme začali.“

„Kdepak. Existuje ještě jeden způsob.“

„Co máte na mysli?“

„Můžete dát inzerát do Contractor’s Journal do rubriky osobních zpráv. Budete jej adresovat prostě P, a podepíšete se jen jako M. V tom inzerátu se zeptáte, zda něco brání tomu, abyste

přijal práci v zájmu osoby, jež vás navštívila.“

„To by bylo nepřijatelné pro mé klienty,“ prohlásil Mason.

„Klienti nestojí o to, aby byla jejich jména uveřejňována v osobních rubrikách novin.“

„Nezmiňujte tu osobu jménem,“ řekl Peltham. „Vezměte si telefonní seznam a uveďte tam čísla stránky, sloupce a místo, na němž se v tom sloupci nachází jméno oné osoby. Například, je-li ta osoba na stránce 1000 v telefonním seznamu, čtvrté jméno shora v třetím sloupci, napíšete tam prostě: Vezmu-li práci pro 1000-3-4, může se stát, že to bude případ proti vám?“

„A vy odpovíte?“

„Jestli neodpovím do osmačtyřiceti hodin,“ řekl Peltham, „považujte to za souhlas, že se můžete případu ujmout.“

„A jak,“ ptal se Mason, „můžu vědět o všech vašich závazcích? Jak jsem vyrozuměl, rozsah vašich obchodních vztahuje dosti široký. Může se stát, že nebudu vědět…“ Peltham mu skočil do řeči. Poprvé se v jeho hlase zračila stopa napětí. „Zítra to už vědět budete,“ řekl, „alespoň pokud čtete noviny.“

Mason odporoval: „To je hloupost. Nedává to žádný smysl.“

Peltham ukázal na dva tisíce dolarů na stole. „Tady máte dva tisíce,“ řekl. „Ty peníze jsem vám vyplatil bez otázek. Nechci stvrzenku. Stačí mi vaše slovo. S pravděpodobností devadesátidevíti procent nebudete muset ani hnout prstem. Pak vám ty peníze prostě spadly z nebe. Ale budete-li muset začít jednat ve jménu této ženy, automaticky obdržíte dalších deset tisíc dolarů.“

Mason řekl s neodvolatelností v hlase: „Vaši nabídku přijmu jen pod jednou podmínkou.“

„Jaká je ta podmínka?“

„Že učiním vše pro to, abych byl k vám solidní. Budu jednat s nejlepším úmyslem. Udělám-li chybu a zjistím, že nemůžu pokračovat v duchu zákona, mám právo vrátit ty dva tisíce dolarů,

a dokonce vymazat celou záležitost z knih, jako kdybychom se nikdy nesetkali.“

Peltham se tázavě zadíval na zamaskovanou ženu.

Ta energicky zavrtěla hlavou.

Mason prohlásil: „To je mé konečné slovo. Buď budete souhlasit, nebo se rozejdeme.“

Peltham se rozhlédl po stěnách místnosti. Jeho zrak padl na dveře vedoucí do právnické knihovny. „Mohli bychom,“ zeptal se, „tam na chvíli odejít?“

„Ale ovšem, prosím,“ prohlásil Mason a dodal. „Obáváte se, že bych mohl zaslechnout hlas té ženy?“

Peltham se chystal zodpovědět otázku, když rázné ženino přikývnutí dalo Masonovi dostatečnou odpověď.

Právník se zasmál. „Jen tak dál,“ řekl. „Koneckonců, je to vaše divadlo. Já jsem jen divák.“

„Na sedadle za dva tisíce dolarů,“ dodal roztrpčeně Peltham. „Dnes máte šťastnou noc, pane Masone, a vyhrál jste celý bank.“

Mason pokynul rukou ke dveřím knihovny. „Jen jděte,“ řekl. „Za půl hodiny už bych byl rád zpátky v posteli. Moje stanovisko znáte. Berte, nebo neberte.“

Peltham přešel k jejímu křeslu. „Pojďte, drahá,“ řekl.

Vstala po krátkém zaváhání. Nabídl jí rámě, ona se do něj zavěsila a společně přešli místnost. Její plášť při chůzi tiše šustil.

V galoších vypadala trochu nemotorně. Pršiplášť, který jí volně splýval z ramen, sice zcela zakrýval obrysy její postavy, ale na její chůzi bylo něco, co napovídalo, že je mladá a svěží.

Mason uhasil svou cigaretu, rozvalil se v křesle, zkřížené nohy opřel o roh stolu a čekal.

Vrátili se za necelé tři minuty. „Přijímáme vaši podmínku,“ kývl Peltham. „Jediné, o co vás žádám, je, abyste jednal v nejlepším úmyslu.“

„Udělám vše, co bude v mých silách,“ odvětil Mason, „víc

vám slíbit nemohu.“

V tu chvíli se zdálo, že se Peltham chystá vyložit další karty. V obličeji se mu zračilo napětí, když se naklonil nad Masonův stůl. „Podívejte se,“ řekl se staženým hrdlem a pak se zarazil.

Mason čekal.

Peltham se zhluboka nadechl. „Pane Masone,“ pronesl, „nedělal bych to, kdyby to nebylo absolutně nezbytné. Dvě hodiny jsem si lámal hlavu, abych našel způsob, s nímž bych dosáhl, čeho dosáhnout chci, aniž bych zničil věci, jež se už rozběhly. Kdyby vzniklo sebemenší podezření, že mezi touto ženou a mnou existuje jakákoli spojitost, byla by… byla by to… byla by to úplná katastrofa pro všechny, kteří s tím mají co společného. Musím ji toho uchránit za každou cenu – bez ohledu na to, kolik to stojí, dokážete to pochopit?“

„Nedokážu pochopit, že je nezbytné celé to hogofogo okolo,“ řekl Mason. „Koneckonců, klidně byste mohli jednat se mnou otevřeně. Já nevyzrazuji tajemství svých klientů. Respektuji je. Kdyby tato mladá žena laskavě odložila masku a naopak –“

„To je nesmysl,“ vyštěkl Peltham. „Jediné můj plán nám poskytne dostatek ochrany.“

„Vy mi nevěříte?“ zeptal se Mason.

„Předpokládejme,“ pravil Peltham, „že náhodou získáte informaci, kterou policie považuje za nesmírně důležitou. Budete i pak oprávněn ji zatajit?“

„Budu chránit zájmy svého klienta,“ odvětil Mason. „Jsem právník. Sdělení klientů jsou tajná.“

Pelthamův hlas zněl rozhodně. „Ne,“ odsekl. „Toto je jediný způsob.“ Mason se na něj překvapeně zadíval: „Zcela zřejmě jste se na tento rozhovor pečlivě připravil.“

„Co máte na mysli?“

„Například ten výtah.“

Peltham jen mávl rukou. „Ať dělám cokoli,“ řekl, „plánuji vše

do podrobností a s předstihem. Vaši kariéru jsem sledoval se zájmem. Asi před měsícem jsem se rozhodl, že kdybych kdykoli potřeboval právníka, obrátil bych se na vás. Možná vás bude zajímat, pane Masone, že jsem vypracoval plány této budovy, když ji stavěli – a že v současné době vlastním její rozhodující obchodní podíl. Pojďme, drahá.“

Povstala a tiše šla k východu.

Mason měl za to, že se mu možná podaří ji překvapit a zaslechnout tak její hlas. Proto vesele zavolal: „Dobrou noc, slečno Tajemná.“

Otočila se. Viděl, že se její rty zachvěly v nervózním úsměvu. Lehce se uklonila a pak beze slova opustila kancelář.

Mason schoval obě tisícidolarové bankovky do kapsy, zadíval se na ústřižek desetitisícidolarovky a spokojeně se pousmál. Přešel k sejfu, vytočil jeho kombinaci, otevřel dvířka, odemkl zásuvku, otevřel ji, chvíli nad ní podržel ruku, pak hlučně zavřel zásuvku a zabouchl kovové dveře sejfu. Zastrčil pojistku a přetočil kombinaci.

Ale ústřižek desetitisícidolarové bankovky neležel v zásuvce sejfu. Mason jej místo toho nenápadně nechal vklouznout do kapsy svých kalhot.

Přistoupil k věšáku, nasadil si promočený klobouk, oblékl si plášť a nahlédl do přijímací kanceláře, aby se přesvědčil, že láhev whisky, kterou tam dříve postavil na stůl, už zmizela. Zamkl dveře kanceláře a zhasnul světla. Vrátil se do své pracovny a přešel ke dveřím ven. Jak předpokládal. Peltham nechal tyto dveře odemknuté, pojistný zámek zajištěný západkou. Mason odjistil západku, uvolnil zámek, zhasnul světla a vyšel na ztemnělou chodbu, v níž se zvuky hlasitě rozléhaly.

Všiml si, že uzamčený temný výtah dosud stojí na sedmém podlaží. Zazvonil na zvonek výtahu a za chvíli přijel vrátný v druhé kleci.

Mason ukázal na potemnělý výtah. „Jeden z vašich výtahů uvízl na tomhle patře?“ zeptal se.

Vrátný vyšel z klece a překvapeně se zadíval na výtah. „V tom bude nějaký zádrhel,“ řekl v údivu, který byl zcela nelíčený.

Mason nastoupil do osvětleného výtahu. „Dobrá, Ole,“ řekl. „Tak pojďme.“

KAPITOLA 2

Della Streetová právě otevírala ranní poštu, když Mason šviháckým krokem vešel do kanceláře.

„Jdete brzy,“ řekla. „Copak si nepamatujete, že státní zástupce zamítl projednávání případu Smithers?“

„Ale ano. Přišel jsem si prostudovat noviny.“

Podívala se na něj s nadzdviženým obočím a smích jí zacukal v koutcích úst. Když ale uviděla výraz jeho tváře, v očích se jí objevil otazník. „Zajímáte se o současné dění?“ zeptala se.

Svůj klobouk umně hodil na věšák, poštu na desce stolu odsunul stranou, aniž by se zdržoval do ní třeba jen nahlédnout a rozložil na psacím stole noviny. „V noci jsme měli pěkný déšť.“

„To bych řekla. Co znamenají ty noviny, šéfe?“

„Krátce po půlnoci,“ pronesl Mason, „jsem dostal dvoutisícidolarovou zálohu a kus desetitisícidolarové bankovky. Měl jsem zajímavé setkání s maskovanou ženou a mužem, který vypadal, že má velké starosti, a který mi naznačil, že v ranních novinách bude nějaká děsivá zpráva.“

„A vy ji nemůžete najít?“ ptala se.

„Ještě jsem se nedíval,“ řekl s úsměvem. „Pracovní doba je beztak dost dlouhá.“

„Co to bylo za lidi?“

„Ten muž,“ řekl, „se jmenuje Robert Peltham, architekt. Nevypadal dvakrát potěšené, když jsem odhalil jeho pravou totožnost. Chtěl, abych mu věřil, že je John L. Cragmore z Union Drive 5619. To bylo jeho jediné klopýtnutí. V telefonním seznamu není žádný Cragmore na této adrese uveden. Pořád si nedovedu vysvětlit, proč udělal tu drobnou chybu. Vše ostatní si krok za krokem s nesmírnou pečlivostí připravil, prostě si nedokážu

připustit, že by selhal na takové základní maličkosti. Stačilo, kdyby mi jen dal jakékoli jméno z telefonního seznamu, a já bych mu na to skočil – alespoň na nějakou dobu.“

„Pokračujte,“ řekla.

Mason jí stručně vylíčil tajemný telefonát, a jak proběhlo setkání.

„Jak se mu podařilo zjistit si vaše tajné telefonní číslo, šéfe?“

„To jen opět potvrzuje, jak pečlivě se předem připravil na setkání se mnou.“

„Myslíte, že nejednal impulzivně v časové tísni?“

„Řekl bych, že to, co jej přimělo, aby se na mne obrátil, se přihodilo dost nečekaně. Avšak určitě dříve, před nějakým časem, se pevně rozhodl, že kdyby někdy v životě potřeboval právníka, tak se obrátí na mne. Vypracoval si podrobný plán, jak se dostane se mnou do kontaktu, a pak si jej dobře zapamatoval pro strýčka Příhodu. Napovídá to něco o povaze tohoto muže.“

„Ale jak to provedl s tím výtahem?“ ptala se Della Streetová.

„Tehdy,“ odvětil Mason, „mu štěstěna hrála do ruky. Patří mu rozhodující podíl investic v této budově. Pravděpodobně má duplikáty všech klíčů. Z čisté opatrnosti jsem se rozhodl nenechávat ten ústřižek desetitisícovky v kanceláři přes noc. Soudím, že pokud má někdo klíč od výtahu, pak je velmi pravděpodobné, že má paklíč i od mé kanceláře.“

„A co ta žena? Myslíte, že už podle původního plánu zamýšlel obrátit se na vás v souvislosti s ní?“

„Ne. Odhaduji, že celá ta situace nastala značně neočekávaně,“ pronesl zamyšleně Mason. „Vezměte si například tu masku. Jsem si prakticky jistý, že to byla původně součást kostýmu na maškarní ples. Černá maska s krajkovým lemováním. Je zcela evidentní, že byla vyrobena tak, aby ladila s maškarním kostýmem – což je jedna z věcí, které si ženy často sentimentálně schovávají na památku.“

„Nevšiml jste si na ní alespoň něčeho, jakékoli maličkosti, šéfe?“

„Řekl bych, že jí nemůže být víc než třicet,“ řekl Mason, „a že má pěknou postavu. Měla drobné ruce, ale rukavice měla o hodně čísel větší. Na pravé ruce měla dva prstýnky a jeden na levé. Všiml jsem si jejich obrysů přes rukavici. Měla je otočené kameny směrem dovnitř.“

„Měla snubní prsten?“ zeptala se.

„Nemyslím, že by měla snubní prsten. A bála se, že bych mohl zaslechnout její hlas.“

„Pak ji ale musíte znát,“ řekla Della Streetová. „Přinejmenším jste se s ní už musel setkat a ona se bála, že ji poznáte po hlase.“

„Možné je obojí, anebo se s ní setkám v blízké budoucnosti. Něco mi říká, že to bude spíš ta třetí varianta, že se teprve setkáme.“

„Proč?“

„Nevím, prostě mám jen takový pocit.“

„Jak to uvedeme v knihách?“

Mason jí podal část desetitisícidolarové bankovky. „To záleží na vás – ale uznejte, že těch deset táců je už pořádná návnada.“

Della protáhla. „Sám moc dobře víte, že ona tajemná dáma vás na tom případu přitahuje mnohem více než peníze. Tak co třeba Případ maskované dámy?“

„No, stojí to za zváženou,“ řekl, „nevím však, jestli se v tomto případě jedná skutečně o dámu v pravém slova smyslu.“

„Ona se nechovala jako skutečná dáma?“

Mason se usmál. „V tomto ohledu,“ řekl, „je těžké činit závěry, i když dotyčnou pozorujete v plném lesku a můžete si všímat jejích gest či naslouchat její konverzaci. Tato žena měla obě ruce položeny na opěrkách křesla, obě nohy na podlaze a mlčela jako hrob. Složku nadepište ‚Případ nastražené návnady‘ a nebudete se mýlit, ať už se jedná o kohokoli.“

„A odpověď má být v novinách?“

„Ne odpověď,“ prohlásil, „jen stopa.“

„Chcete, abych je prošla?“

„Vezměte si první část novin,“ řekl. „Já si vezmu tu druhou. Nesmíme nic přehlédnout: úmrtní oznámení, ohlášení zásnub, narození a rozvody.“

A Mason hned pohotově nalistoval sportovní rubriku.

Po čtvrthodině Della Streetová zvedla oči od oddílu novin, který prohlížela. „Našel jste něco?“

„Ne-ee.“

Prohlásila: „Doufala jsem, že tam třeba najdete, že Mlátička Peltham je vypsán na zápas s Joe Louisem na patnáct kol.“

Jen se usmál: „Proč nezabít dvě mouchy jednou ranou, Dello.“

„Dost dlouho tady plácáme do vzduchu, ale zatím jsme netrefili ani mušku. Nemůžu vůbec nic najít. Budil ten muž dojem, že by to mělo být něco tajemného, obskurního?“

„Ne, kdepak,“ řekl Mason. „Vyrozuměl jsem, že by ta věc měla být rozmáznuta na prvních stránkách novin – něco, co se nedá přehlédnout.“

„Dobrá, tak to prostě ještě neprasklo.“

„To nám ale komplikuje situaci,“ prohlásil Mason. „Nemám nejmenší tušení, co vlastně chtěl, abych udělal. Klidně můžu vzít rozvodové řízení proti paní Jonesové a paní Jonesová mi připochoduje do kanceláře, vytasí se s tou druhou půlkou desetitisícové bankovky a řekne: Tak takhle se vy chováte ke svým klientům?“

„Anebo,“ pronesla Della Streetová s vážnou tváří, „mne propustíte pro neschopnost a já vám strčím zbytek té bankovky pod nos a prohlásím ‚Tak takhle se vy chováte ke svým zaměstnancům?‘“

Mason se na ni náhle podezřívavě zadíval: „Propána,“ řekl, „teď jste mi ale nasadila brouka do hlavy.“

Rozesmála se.

Gertie, urostlá, dobrosrdečná blondýna, která kralovala u informační přepážky a telefonní centrály v přijímací místnosti, zaklepala na dveře, otevřela je a vklouzla do místnosti. „Je tady A. E. Tumpová," oznámila. „Přijmete ji?"

„Copak potřebuje?"

„Chce s vámi mluvit a budí dojem, že je zvyklá dostat to, co chce."

„Je mladá?" zeptal se Mason.

„Kdepak. Může jí být tak pětašedesát, ale pořád má v sobě takové přirozené kouzlo, víte, co myslím."

Mason spráskl ruce: „Božíčku, Gertie. Nemyslíte snad, že je to koketa."

„Ne, není to koketa ani nepatří k těm, které se snaží stále vypadat jako ve dvaceti. Ale… prostě má sílu osobnosti a dává to najevo. Umí přesvědčovat."

Mason se podíval na Dellu Streetovou: „Běžte zjistit, co chce, Dello. Trochu mi jí oťukněte."

Mason se vrátil k novinám, zběžně jimi listoval, četl si titulky a čekal.

Della Streetová se vrátila za několik okamžiků a sdělila Perrymu Masonovi. „Má bílé vlasy, trošku vrásek, je široká v bocích, takový ten typ matróny. Zdá se, že má peníze i postavení a umí vystupovat jako osobnost. Možná byste se s ní měl setkat."

„Co ode mě chce?"

„Je tu ohledně správy majetku a nezákonného postupu při adopci."

Mason prohlásil: „Uveďte ji dál," a Della se vrátila, aby přivedla nového klienta do pracovny.

„Dobré ráno, paní Tumpová," řekl Mason.

Usmála se na něj, přešla místností a usadila se do velkého koženého křesla.

Mason si ji v duchu otypoval a s úsměvem pronesl: „Ohlásili mi vás jako A. E. Tumpovou. To jméno zní trochu neobvykle.“

Žena na něj upřela zrak. „To máte pravdu,“ řekla. „A znamená Abigail, E – Esther. Obě ta jména nenávidím. Čpí z nich počestnost a svatouškovství.“

„Tak proč jste si nezměnila jméno?“ zeptal se Mason a bedlivěji zkoumal bystrým právnickým zrakem.

„Je to zbytečně složitá procedura, když něco vlastníte. Můj majetek je psán na jméno Abigail E. Tumpová. Koneckonců, moje dcera už je na tom jinak.“

Mason tázavě zvedl obočí.

Paní Tumpovou nebylo třeba vybízet. Hovořila dál uvolněným hlasem jako někdo, kdo je zvyklý plynule mluvit. „Pokřtila jsem ji Cleopatra Circe Tumpová. Myslím, že se za to do hloubi duše styděla, ale aspoň jsem ji ušetřila nelehkého života, kdy vás jako mlýnský kámen tíží a svazuje jméno, jež je symbolem úctyhodnosti a počestnosti.“

Mason blýskl pobaveným pohledem po Delle Streetové. „Spojujete tedy počestnost s nelehkým životem?“

„Ne vždycky,“ odpověděla. „Nikdy jsem se s ní nedostala do rozporu. Jen zkrátka nenávidím cejchování, dostat nějakou nálepku, nic víc.“

„Chtěla jste se se mnou poradit o své dceři?“

„Ne. Vdala se za bankéře v Des Moines – podle mne pěkný padavka v bílé košili. Ona je přímo zobecněním počestnosti. Svá dvě jména nenávidí snad stejně upřímně jako já ta moje. Se jménem Circe se dokonce nesvěřila ani nejlepším přátelům.“

Mason se přívětivě usmál: „A v jaké záležitosti přicházíte za mnou?“

Odpověděla: „Ta stará historie se odehrála roku 1918, těsně před koncem války.“

„Co se tehdy stalo?“

„Cestovala jsem na britské lodi, která se plavila do Jižní Afriky. Spolu s námi cestoval pár ruských emigrantů – pochopitelně, že inkognito. On byl nějaký vysoký státní úředník ze starého režimu. Trvalo jim to přes rok příprav, než se jim podařilo uprchnout ze země ovládané bolševiky. Svoji malou dcerku tam museli nechat.“

Mason přikývl a nabídl paní Tumpové cigaretu. „Děkuji, teď ne,“ odmítla. „Později si s vámi ráda jednu dám. Ale teď se chci svěřit s tím, co mám na srdci.“

Mason si zapálil a letmo pohlédl přes místnost na Dellu Streetovou, která svírala pero nad poznámkovým blokem připravena kdykoli zaznamenat důležité pasáže hovoru.

„Loď byla napadena ponorkami bez varování a zasáhlo ji několik torpéd,“ hovořila paní Tumpová. „Byl to strašný zážitek. Mám jej stále před očima, jako kdyby to bylo včera. Byla tmavá noc a moře neklidné. Téměř okamžitě po zásahu se loď silně naklonila. Většina záchranných člunů se ihned převrátila. Mnoho lidí spadlo do vody, ale nebylo je vůbec vidět – z temných vln se jen vzpínaly stovky paží, rukama marně tápaly a snažily se udržet na kluzkých ocelových bocích lodí. A vlny všechny nemilosrdně smetly do moře. Slyšela jsem jejich volání – bylo jich tolik, že splývaly v jediný příšerný nářek.“

V Masonově pohledu se zračilo porozumění.

„Ten pár, o kterém jsem vám vyprávěla,“ pokračovala paní Tumpová, „a zde se dostáváme k jádru věci, pane Masone, mi vyprávěl svůj příběh. Ona měla trochu sklony k spiritismu, můžeme-li to tak nazývat, anebo byla prostě jen, jestli chcete, přecitlivělá a vystrašená. Trpěla utkvělou představou, že se naše loď potopí. Její muž se ji všemožně snažil rozptýlit a přivést na jiné myšlenky – zlehčoval její obavy. Noc předtím, než se loď skutečně potopila, ta žena přišla do mé kajuty. Měla prý děsivý sen. Říkala tomu zjevení. Žádala mne, abych jí slíbila, že kdyby se

jí něco stalo a já přežila, ať odjedu do Ruska, najdu její dcerku a dostanu ji nějakým způsobem ze země.“

Mason přimhouřil oči, ale nic neříkal.

„Dala mi nějaké šperky. Neměla, chudák, u sebe moc peněz, ale vezla dost zlata a šperků. Říkala, že pokud loď v pořádku dorazí do přístavu, tak jí ty šperky můžu vrátit. Její muž o tom vůbec nesměl vědět.“

„A ona utonula?“ zeptal se Mason.

„Ano. Oba seděli v prvním člunu, který se potopil. Na vlastní oči jsem viděla, jak se převrátil. Pak se přihnala obrovská vlna a roztříštila druhý záchranný člun o bok lodi. Avšak, pane Masone, toto je jen úvod. Řeknu vám ve zkratce, co se stalo potom. Já jsem se zachránila. Přijela jsem do Ruska, vypátrala to dítě a dostala je ven. Způsob, jakým se mi to podařilo, je vedlejší. Byla to nádherná holčička a v jejích žilách kolovala urozená krev. Chtěla jsem, aby ji má vlastní dcera adoptovala. Moje dcera se tou dobou zrovna vdávala, ale její manžel o tom nechtěl ani slyšet. A já… obávám se, že jsem učinila něco, něco neomluvitelného, pane Masone.“

„Copak?“ zeptal se.

„Nebylo tehdy možné, abych se o ni já sama starala – tedy, alespoň mi to tehdy tak připadalo. Umístila jsem ji do domova.“

„Do jakého domova?“ zeptal se Mason.

„Ta organizace se jmenovala Hidden Home Welfare Society.“

„Kde to bylo?“ tázal se Mason.

„V jednom malém městečku v Louisianě. Rodiče jim ta svěřovali do péče své děti, když se o ně namohli sami starat.“

Na chvíli se odmlčela, jako by se snažila utřídit si myšlenky.

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason.

„Pane Masone, víte, musím vám o tom domově něco povědět… Něco, co jsem tehdy nevěděla, ale co jsem později zjistila. Ve skutečnosti to byli překupníci s dětmi.“

„Co přesně máte na mysli?“

Vzdychla: „Vždycky bylo obtížné sehnat dítě k adopci. Bezdětné páry na ně dychtivě a mnohdy dlouho čekají. A právě tento domov získával děti, jak se dalo. Později jsem se dozvěděla, že většina žen u nich dočasně zaměstnaných byla v pokročilém stupni těhotenství. Prostě jen porodily dítě a odešly. Některé s tím, že budou platit za péči o dítě a stravu, jiné si nemohly dovolit ani to.“

„Vy jste se, samozřejmě, postarala o zajištění onoho dítěte.“

„Ano, ovšem. Pravidelně každý měsíc jsem jim zasílala patřičnou částku. Mám ty staré účtenky schované. Díky Bohu, že jsem je nevyhodila.“

„A to dítě?“ otázal se Mason.

„Asi po roce,“ řekla, „když jsem už měla své soukromé záležitosti v pořádku, zajela jsem do toho domova, abych si ji vzala. A co byste řekl, že mne tam čekalo?“

„Ona tam už nebyla?“ zeptal se Mason.

„Přesně tak. Prodali to dítě za tisíc dolarů. Jen si pomyslete, pane Masone. Prodali ji, jako byste prodal koně, psa či ojetý automobil.“

„Jak vám to vysvětlili?“

„Hrozně se mi omlouvali. Tvrdili, že se stal omyl. Nejdříve tvrdili, že jsem nezaplatila ani cent. A já jsem jim pak řekla o těch účtenkách, které jsem si schovala. Slibovali mi hory doly, jen aby je ze mne dostali. Já jsem kolem toho udělala pořádný kolotoč. Chopil se toho státní zástupce a celá slavná Hidden Home Welfare Society byla rozpuštěna a zlikvidována. Teprve později jsem se poučila, jak to ti podvodníci ve skutečnosti provádějí. Když jim někde začne hořet za patami, jednoduše se přestěhují do jiného státu, dají si jiný název a vše začíná znova.“

„Ale určitě,“ prohlásil Mason, „museli mít ve svých záznamech, co se stalo s tím dítětem.“

„To sice určitě měli, ale domov vše popřel. Prachsprostě mi

lhali. Měla jsem si tehdy vzít právníka a dát vše hned k soudu, ale tehdy jsem místo toho podávala stížnosti na různá místa a celá věc se jen protahovala. Určitě sám víte, jak liknavě se úřady dokážou chovat. Státní zástupce si odjel na dovolenou a nechal mne na holičkách. Já jsem se vrátila do New Yorku a čekala jsem na zprávu od něj. Napsal mi dopis plný velkohubé chvály. Stálo tam, že díky mému úsilí byla Hidden Home Welfare Society zcela zlikvidována, že už dříve na ně měli stížnosti a blahopřál mi k prozíravosti, když jsem si schovala stvrzenky a vůbec takové ty řeči.“

„Já jsem se hned rozjela do Louisiany a oznámila mu, že mě jeho řeči nezajímají, že chci zpátky své děvčátko. On mi řekl, že k tomu si budu muset sama najmout právního zástupce a podat žalobu, on se prý z titulu své funkce zabývá širšími aspekty případu. Jen si to představte! Širšími aspekty případu. Měla jsem sto chutí ho na místě uškrtit.“

Její chladně šedé oči se blýskaly hněvem.

„Vzala jste si k tomu právníka?“ otázal se Mason.

„Ovšem. A tady jsem udělala další chybu. Tehdy už bylo na advokáty pozdě. Měla jsem raději najmout dobré detektivy. Advokáti si nechali dobře zaplatit a skutek utek. Tvrdili, že domov zničil všechny své záznamy, protože se báli právního postihu, a že z něj nezůstal – jak říkali – ani kámen na kameni. Jo, kdepak kámen! Jednoduše se přestěhovali do Colorada a rozjeli to tam znovu pod jiným jménem. To byla jedna z dalších věcí, o nichž jsem neměla ani tušení.“

„Jak jste se to všechno nakonec dozvěděla?“ zeptal se Mason.

„Díky své neústupnosti a s trochou štěstí,“ vysvětlovala. „Jeden člověk, který u nich pracoval jako účetní, si samozřejmě vzpomněl na celou transakci díky všemu tomu rozruchu, který jsem kolem oné záležitosti vyvolala. Nakonec se obrátil na právníky a ti se zase pro změnu obrátili na mne. Samozřejmě, že

chtěli tu informaci prodat.“

„Co jste učinila?“ ptal se Mason.

„Asi jsem se měla obrátit na patřičné úřady, ale po mých trpkých zkušenostech jsem raději zaplatila nekřesťanské peníze za tu informaci.“

„Jaký byl její obsah?“ otázal se Mason.

„Děvčátko pojmenovali Byrl. Adoptovali ji manželé Gailordovi. Bydleli tady ve městě.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Mason.

„Během dvou měsíců poté, co jsem dala děvče do sirotčince, tam přišli Gailordovi a hledali dítě k adopci. Tato holčička si je úplně získala, okamžitě se do ní zamilovali. Trvali na tom, že chtějí jedině ji. V domově jim řekli, že ji ještě nemohou dát k adopci, ale byli si zcela jisti, že to bude možné za pár měsíců. Podle jejich zkušeností totiž jen velmi málo lidí dokázalo pravidelně platit a existovala úmluva, že přestanou-li platit za dítě, pak je toto automaticky volné k adopci.

Gailordovi řekli, že nebudou čekat. Nabídli pěknou sumu – rovných tisíc dolarů. A řekla bych, že jim k tomu strčili také něco bokem. Říkali, že kdyby se vyskytly jakékoli komplikace, tak holčičku vrátí… Možná to tehdy opravdu tak mysleli, ale postupně k ní tak přilnuli – no víte –, jak už to tak chodí.“

Mason prohlásil: „Avšak to děvče, paní Tumpová, už dnes dozajista dosáhlo zletilosti. Může jednat zcela jak se jí zlíbí. Je svobodná, běloška a je jí jednadvacet. Ona…“

„Částečně máte pravdu,“ řekla paní Tumpová. „Zdálo by se, že je už vše v pořádku, ale něco se přihodilo. Gailordovi byli bohatí. Frank Gailord zemřel. Polovinu svého majetku odkázal své ženě, polovina připadla Byrl. Ta polovina, která náležela Byrl, byla uložena ve správním fondu. Měla ji dostat, když dosáhne věku dvacet sedm let. Do té doby ji správce fondu měl vyplácet sumu podle jeho názoru dostatečnou pro její výdaje, stravu a vzdělání.“

„Paní Gailordová se vdala znovu – vzala si jistého Tidingse. Žili spolu pět let, a když pak žena zemřela, zanechala veškerý svůj majetek Byrl ve formě stejného správního fondu. Přitom ustanovila pana Tidingse správcem tohoto fondu bez omezení. Tidings je mizera. Znovu se oženil, což je ještě více odcizilo… Nechci vás zbytečně zatěžovat všemi těmito podrobnostmi, pane Masone. Líčím vám vše tak podrobně jen proto, abyste si mohl udělat přesný obrázek. Jádrem věci je, že Albert Tidings je nyní správcem Byrlina majetku, což je docela slušné jmění. Nemá absolutně žádný právní nárok na to, aby byl správcem. Rozhodně on není ta správná osoba. Chcete-li slyšet můj názor, je to gauner.“

„Setkala jste se s ním?“ otázal se Mason.

„Přirozeně. Zašla jsem za ním a vysvětlila jsem mu, jak se věci mají.“

„A co on na to?“

„Řekl jen: Obraťte se na mého právníka.“

„Proto jste se rozhodla přijít za mnou?“

„Ano.“

„Vysvětlila jste Byrl – jak to bylo s jejími rodiči?“

„To jsem samozřejmě udělala. Bylo to pro ni dost šokující. Vždycky si myslela, že Gailordovi jsou její praví rodiče.“

„Kde je ta dívka nyní?“

„Tady ve městě.“

„A co chcete,“ otázal se Mason, „abych v té věci podnikl já?“

„Chci, abyste šel po Tidingsovi,“ odpověděla. „Chci, abyste dokázal, že původní adopce byla ilegální, že to byl podvod spojený s úplatkářstvím. Chci, aby Tidings přestal být správcem majetku.“

Mason lehce přivřel oči. „Mám tomu rozumět,“ protáhl, „že chcete být ustanovena správcem místo něj?“

„No, přinejmenším jsem si jistá, že Byrl má nárok na více ze svých peněz. Měla by cestovat, poznat kus světa, převzít své dědictví a vdát se.“

„Ale ona se přece může vdát, kdykoli se jí zlíbí. Nebo snad ne?“ reagoval Mason.

„To ano, ale nemůže se setkávat s takovými lidmi, s nimiž by se setkávat měla. Stačí vám jediný pohled na Byrl a uvědomíte si, jak zvláštní má to děvče osud.“

Mason prohlásil: „Co se týče toho, co jste mi zde uvedla paní Tumpová, nevidím v tom mnoho spojitostí s právní problematikou. Vlastnictví fondu není závislé na adopci. Byrl je nyní plnoletá. Vy nemáte v tomto případě žádný právní nárok. Nejste ani její příbuzná. Její rodiče vás požádali, abyste děvče odvezla a chránila. Dostala jste ji ven z Ruska. Koneckonců – budu k vám, paní Tumpová, upřímný – každý jen trochu mazaný právník by lehce dokázal u poroty vzbudit dojem, že poté, co jste dostala šperky a propašovala ji ven z Ruska, tak jste se nápadně rychle o ni přestala zajímat. Kromě vašich měsíčních příspěvků jste neprokázala, řekněme si to na rovinu, dostatečný zájem.“

„Ale já jsem měla zájem,“ protestovala. „Pravidelně jsem psala do toho domova a ptala se, jak se jí daří, a oni mi odpovídali, že je to bystré děvče a že jí nic neschází.“

„Máte ty dopisy schované?“

„Ano.“

„Je jisté,“ zdůraznil Mason, „že Tidings neměl nic společného s tím podvodem a co se Byrl týče, nemá rozhodně důvod si stěžovat. Díky tomuto adopčnímu řízení přece zdědila majetek.“

„Ale ona nikdy nebyla oficiálně adoptovaná,“ namítla paní Tumpová.

„Nebyla?“

„Ne.“

„Jak je to možné?“

„Víte přece, že hned když si ji vzali, tak Gailordovi věděli, že není způsobilá k adopci, a později, když jsem kolem toho udělala takový rozruch, jejich advokáti se všechno snažili udržet pod

pokličkou. Obávali se, že kdyby bylo adopční řízení vedeno soudní cestou, dozvěděla bych se to a připravila je o Byrl, Pokud je mi známo, jejich právník jim poradil, že Byrl mohou finančně zabezpečit prostřednictvím poslední vůle, že oni jsou jejími skutečnými rodiči. Postupně ji o tom zcela přesvědčili a pro některé její mlhavé vzpomínky z dětství si zkrátka vymysleli pravděpodobné vysvětlení.“

„Jak se vám podařilo,“ zajímal se Mason, „ji dostat z Ruska?“

„To by bylo dlouhé vypravování. Jistí vlivní lidé, kteří byli mými přáteli, cestovali s dítětem a měli je zapsáno v pase. To dítě ale zemřelo a – no prostě díky tomu se Byrl dostala živá a zdravá do Spojených států. Myslím, že bych mohla být za svůj podíl na celé akci ještě soudně stíhána a mí přátelé rovněž. Slíbila jsem jim, že je nikdy neprozradím. Byrl už dnes všechno ví včetně toho, kdo byli její skuteční rodiče.“

„Tak tedy,“ řekl Mason, „já mohu vymoci úřední přezkoumání té záležitosti se správním fondem. Pravděpodobně bych mohl přinutit Tidingse, aby Byrl vyplácel celý výnos z majetku a snad i část hlavního kapitálu. Potom, během jednoho dvou let, tato mladá dáma může převzít celý správní fond v souladu s podmínkami svěřenství. Kdyby byl Tidings uznán vinným ze zneužití úřední moci, mohli bychom dosáhnout jeho odvolání.“

Paní Tumpová prohlásila: „To mi úplně stačí. Chtěla jsem, abyste měl o celé záležitosti jasnou představu. Pokud byste se chtěl dozvědět cokoli bližšího o Albertu Tidingsovi, můžete se obrátit na člověka, který jej dobře zná. Je to jeho společník v jiné obchodní záležitosti.“

„To mohlo být pro vás velmi cenné,“ reagoval Mason. „Kdo je ten člověk?“

„Je to velmi vlivná a velmi zámožná osoba,“ odvětila. „Čirou náhodou je to jeden z vašich velkých obdivovatelů, pane Masone. Právě on mne sem za vámi poslal.“

„Jeho jméno?“ zeptal se Mason.

„Robert Peltham,“ prohlásila. „Je to architekt. Jeho adresa je Oceánie Avenue 3212, ale má v centru města kancelář, kde jej můžete zastihnout.“

Mason si dal dobrý pozor, aby se jeho pohled nestočil směrem, kde seděla Della Streetová. „To je skvělé, paní Tumpova,“ řekl. „Rád bych se dostal do kontaktu s panem Pelthamem dříve, než se definitivně rozhodnu vzít váš případ.“

„Proč, nechápu, co on má s tím společného kromě toho, že vám snad může dát pár informací. Proč se neujmete případu a pak se teprve neobrátíte na pana Pelthama? Jsem ochotná vám složit zálohu hned teď.“

Mason zamyšleně odklepl popel ze své cigarety. Po chvíli prohlásil: „Jak víte, paní Tumpová, vy nemáte v celé věci žádný právní nárok. Už jsem zdůraznil, že nejste příbuzná slečny Gailordové. Cokoli, co podniknu, musí vzejít z popudu slečny Gailordové osobně.“

„Myslím, že máte pravdu.“

„A dříve,“ dodal Mason, „než mohu s čímkoli začít, musím se setkat se slečnou Gailordovou, aby mne k veškerému jednání zplnomocnila.“

Paní Tumpová náhle začala budit uspěchaný dojem. Krátce pohlédla na své náramkové hodinky. „Co zítra ve dvě hodiny odpoledne?“ zeptala se. „Vyhovovalo by vám to?“

Mason přisvědčil: „Velice rád ji v tu dobu zde přijmu.“

Paní Tumpová se zvedla z hlubokých záhybů koženého křesla. „Musím se hned dát do práce,“ prohlásila. „Ale vlastně mimochodem, pane Masone, možná jsem udělala jednu chybu… Asi jsem příliš předběhla události.“

„O co jde?“ zeptal se Mason.

Odvětila: „Když mne pan Tidings odkázal na svého právníka, já jsem mu sdělila, že on bude naopak moci jednat s mým

advokátem a že jej pan Mason dnes dopoledne v jedenáct osobně navštíví. Snad jsem neudělala velkou chybu.“

Mason na její dotaz vůbec nereagoval. Řekl jen: „Žijete v tomto městě, paní Tumpová?“

„Ne, kdepak,“ odpověděla. „Přijela jsem sem přednedávnem, protože zde byla Byrl. Bydlím v hotelu St. Germaine.“

Mason se zcela nezúčastněně zeptal: „Máte její adresu, paní Tumpová?“

„Proč, ovšem – ulice Vista Angeles… Chystáme se spolu na výlet, jakmile se dají do pořádku ty záležitosti. Prozatím ji financuji. Abyste tomu rozuměl, pane Masone, všechna jednání budete uskutečňovat mým prostřednictvím. Ona sice bude, samozřejmě, vaší klientkou, ale já budu platit palmáre, a tudíž budete dbát mých pokynů.“

„Je uvedena,“ ptal se Mason, „v telefonním seznamu?“

„Ano.“

Mason prohlásil: „Děkuji vám, paní Tumpová. Uvidíme se tedy zítra odpoledne ve dvě hodiny.“

„A co ta schůzka s panem Tidingsem?“

„Já už se s ním spojím,“ řekl Mason, „a vysvětlím mu, že jste mne konzultovala, že mi daná hodina nevyhovuje a dojednám schůzku na později.“

Podala mu ruku. „Cítím k vám plnou důvěru, pane Masone. Jste úplně jiný ve srovnání s tamtěmi právníky. Už jsem si nedělala žádné naděje, co se týče právnické profese. Ale pan Peltham mi řekl, že vy jednáte dočista jinak. Zdálo se, že toho ví o vás skutečně hodně… Třeba už jste se viděli, nemyslíte?“

Mason se široce usmál: „Setkal jsem se v životě s tolika lidmi – a tolik lidí, které já vůbec neznám, zná mne, že mne to občas až uvádí do rozpaků.“

„Ano, ovšem. To vše s sebou nese kariéra úspěšného advokáta. Dobra, takže zítra ve dvě odpoledne. Na shledanou.“

Mason a Della Streetová seděli bez hnutí a sledovali, jak paní Tumpová přechází pevnými, sebejistými kroky napříč místností. Vůbec nezamířila ke dveřím, jimiž vešla, ale vykročila rovnou ke dveřím, které vedly z Masonovy pracovny přímo na chodbu. Otočila kovovou koulí západky, na prahu se ještě obrátila a znovu se na něj usmála. „Nezapomeňte na to jednání s panem Tidingsem v jedenáct hodin, pane Masone," řekla a zavřela za sebou dveře.

Když zámek zaklapl, Mason se konečně poprvé odvážil pohlédnout na Dellu Streetovou.

„Není to legrační?" prohlásila.

Mason se ušklíbl. „Tušil jsem, že v tom bude nějaká čertovina." Della náhle zvážněla a snažila se jej upokojit. „Koneckonců," namítla. „Může to opravdu být jen náhoda a nic víc."

„To sice může," připustil skepticky. „S pravděpodobností jedna k deseti milionům, chcete-li to vyjádřit matematicky."

„Soudím," řekla, „že paní Tumpová je jen sotva onou ženou, která má v ruce druhou část té desetitisícidolarové bankovky."

„Ne," prohlásil Mason, „ale co vsadíte, že jí není Byrl Gailordová?"

„Na tohle nesázím," odvětila mu. „To je vaše soukromá výprava do říše tajemných žen a zamaskovaných dam… Je jisté, že kdyby Byrl Gailordová věděla, že se na vás paní Tumpová hodlá obrátit a zprostředkovat vaše setkání, určitě by se měla na pozoru, abyste neslyšel její hlas… Ale není mi jasné, proč všechno to utajení."

Mason řekl: „Protože nechce, aby se paní Tumpová dozvěděla, že má důvěrný vztah s Pelthamem –, pokud je to ovšem Byrl Gailordová, kdo má k němu intimní vztah."

„A jestli to ona není?" zeptala se Della Streetová.

Mason pravil: „Nechme toho. Zavolejte do novin Contractor's Journal. Řekněte jim, že máme osobní vzkaz, který musí vyjít v

jejich příštím vydání. Vyhledejte umístění jména Byrl Gailordové v telefonním seznamu a napište kódované oznámení, ve kterém se ptám, jestli ji mohu zastupovat… Mám přitom takový zvláštní pocit, jako bych lezl do pasti přímo v ten okamžik, kdy tak učiním.“

„A nemohl byste to nechat tak a rovnou ji zastupovat?“

„To bych mohl,“ připustil Mason, „ale nechci. Těch deset tisíc dolarů včera v noci vypadalo lákavě jako celý státní rozpočet, Dello, ale teď to vypadá na pěkné trable. Jděte a začněte pracovat na tom oznámení. Řekněte Paulu Drakeovi, aby zjistil něco o tom Tidingsovi, a spojte mne s Tidingsem telefonicky.“

Za několik chvil strčila hlavu do dveří a sdělila: „Inzeráty přijímají do půl druhé, šéfe. Mám jej hotový a jen tam s ním sběhnu. Albert Tidings bude na drátě za malou chvíli. Právě jsem mluvila s jeho tajemníkem.“

Mason zvedl telefon a mužský, trochu pištivý hlas řekl:

„Haló.“

„Pan Tidings?“ zeptal se Mason.

„Ne. Tady je jeho tajemník. Malý moment, pane Masone. Pan Tidings právě přichází… Už je tu.“

Hluboký zvučný hlas řekl podrážděně: „Haló. Kdo to u všech čertů volá?“

„Perry Mason, advokát,“ představil se Mason. „Volám vám ohledně schůzky, kterou s vámi dohodla paní Tumpová. Řekla, že se máme setkat v jedenáct… Je to, prosím, pan Tidings?“

Chvíli bylo ticho a pak hlas opatrně pronesl: „Ano, tady je Tidings. Je mi zcela jasné, co chcete a –“

„Paní Tumpová právě odešla z mé kanceláře,“ skočil mu do řeči Mason, protože muž na druhém konci linky se nejistě odmlčel. „Říkala, že domluvila, abych se s vámi setkal v jedenáct hodin dnes dopoledne. Tuto schůzku však, samozřejmě, dojednala bez ohledu na mé ostatní závazky a…“

„Velice dobře vám rozumím, pane Masone,“ přerušil jej dunivý hlas. „Sám jsem vám už chtěl zavolat… Doposud jsem se k tomu nedostal. Všechno je to nesmysl. Nechci, abyste tím zbytečně ztrácel čas ani vy, ani já. Ona si usmyslela jedenáct hodin… Věděl jsem, že nenecháte vše jen tak ležet a horempádem sem nepoletíte jen proto, abyste se obíral pomluvami jedné staré ženy, ale paní Tumpové jsem to neříkal. Měl jsem za to, že o celé té věci už neuslyším, ale přesto jsem požádal tajemníka, aby vám pro jistotu zavolal.“

„Je docela dobře možné,“ řekl Mason, „že si budu chtít promluvit s vaším advokátem – pokud mi řeknete, kdo to je.“

„Mám několik advokátů,“ řekl vyhýbavě Tidings.

„Můžete mi říci, kdo z nich se bude zabývat právě tímto případem?“

„Žádný z nich,“ zdůraznil Tidings. „Celé je to pitomost. Říkám vám, že na celé věci vůbec nic není, ale jednu věc si zapamatujte, Masone. Jestli ta žena nepřestane se svou pomlouvačnou kampaní plnou jedovaté zášti, půjdu po ní. Byrl je fajn děvče. Vycházíme spolu dobře, ale ta stará škatule je nesnesitelná a koleduje si o potíže. Je to podvodnice, která se snaží přemluvit Byrl, aby byla nespokojená, a přitom si sama nahrabat. Pokud toho nenechá, zatočím s ní. Klidně jí to ode mne můžete říct do očí.“

„Jen jí to pěkně řekněte do očí sám,“ řekl Mason. „Já jsem vám volal jen proto, abych zrušil naši schůzku.“

Tidings se rozesmál: „Dobrá, dobrá. Já jsem to tak nemyslel. Masone, ale už mi to leze na nervy… No tak dobrá. Zavolejte mi, kdykoli se budete chtít se mnou setkat. Vaše sekretářka se s mým tajemníkem určitě dohodne. Na shledanou.“

Mason položil sluchátko do vidlice přístroje, odstrčil křeslo dozadu, vstal a začal pomalu přecházet po místnosti.

KAPITOLA 3

Perry Mason si vleže četl v posteli, když zařinčel telefon. Zrovna se chystal zhasnout světlo, a proto měl v tváři zamračený výraz, když zvedal sluchátko.

Uvítal jej hlas Delly Streetové. „Dobrý večer, šéfe. Co říkáte na večerník?“

„Co má být?“

„Četl jste ho?“

„Jen jsem jej zběžně prolistoval. Proč?“

„Našla jsem tam,“ řekla, „že byli přizváni revizoři účtů, aby přezkoumali účetní knihy Nemocnice Elmera Hastingse. Členem rodiny Hastingsových byla vznesena obvinění ze špatného hospodaření fondů. Komise autorizovaných účetních znalců byla vyzvána k předběžnému reviznímu zkoumání účetních knih. Dotační fondy jsou spravovány prostřednictvím správní rady složené ze tří pověřenců. Členy té správní rady jsou Albert Tidings, Robert Peltham a nějaký Parker C. Stell.“

Na několik vteřin se Mason zamyšleně odmlčel a pak prohlásil:

„Řekl bych, že právě tohle měl Peltham na mysli, když tvrdil, že se o něm dočtu v novinách.“

„Poslechněte si tohle,“ pokračovala Della Streetová chvatně. „Nechtěla jsem vás rušit jen k vůli těm novinám, vystřihla jsem ten článek z novin s tím, že to do zítřka počká a už jsem se chystala do postele, když jsem si pustila rádio. Ve zprávách hlásili, že dnes v podvečer objevila policie automobil zaparkovaný na prázdném parkovišti a nalezla v něm na sedadlech stopy krve. Mužský svrchník ležel zmačkaný na podlaze blízko řadicí páky. Ten plášť měl na levé straně díru od kulky. Auto je psáno na Alberta Tidingse a na kapesníku z pravé kapsy pláště byla značka prádelny Alberta Tidingse, navíc na něm údajně našli i stopy po rtěnce. Při

podrobnějším vyšetřování se zjistilo, že Tidings byl viděn naposledy těsně před polednem, kdy podle slov jeho tajemníka odešel, aniž sdělil kam.“

Mason se nad informací krátce zamyslel a řekl: „Tak tohle už alespoň něco je. Nějaké další stopy?“

„Patrně je to vše, co stihli na poslední chvíli dát do nejčerstvějších zpráv… Budete si přát, abych zavolala Paula Drakeovi, aby na tom začal pracovat?“

Mason prohlásil: „Raději mu zavolám sám, Dello.“

„Nemáte dojem, že jsme v pěkně horké kaši?“ zeptala se.

„Zaručeně se připaluje,“ zvesela souhlasil. „A navíc samá feferonka… Skoro jako ta smetanová omáčka, kterou jsem se loni na podzim pokoušel udělat ke zvěřině.“

„Jak vám můžu pomoci, šéfe?“

„Myslím, že prozatím nijak, Dello. Nemyslím, že ani já sám budu něco podnikat. Koneckonců, paní Tumpová nám vše určitě podrobně sdělí a vlastně to tak trochu zjednodušuje situaci.“

„Mně osobně to připadá spíš zamotanější,“ řekla.

„Ne. Naopak. Po vznesení obvinění ve spojitosti s hospodařením fondů Nemocnice Elmera Hastingse bude soud nepochybně vyžadovat velmi pečlivou revizi Tidingsova hospodaření s majetkem Gailordové.

Tidings nebude riskovat, že bychom jej nyní tahali po soudech.

Bude svolný k různým ústupkům – tedy pokud neměl zrovna ten kabát na sobě, když jej provrtala kulka. Jestli měl, tak možná vypadává ze hry a nastane situace, že bude určen nový správce majetku. Účty si necháme prověřit prostřednictvím správce Tidingsovy pozůstalosti… Jediné, co mne znepokojuje, je ta rtěnka na kapesníku v kapse toho pláště.“

„Stává se z vás snad moralista, šéfe?“ dobírala si jej.

„Jen mi napadlo, jestli třeba ona dívka, jíž patřila ta rtěnka, neměla náhodou v kabelce schovaný kus desetitisícidolarové

bankovky… Už kvůli té bankovce začínám mít komplex, Dello. Bojím se už i dokonce usnout v obavě, že budu ve snu pronásledovat čarodějnici, která se mi před očima promění v krásnou mladou ženu a strčí mi pod nos ústřižek desetitisícidolarovky.“

Della Streetová pronesla: „Pravděpodobnější je, že se krásná mladá žena promění v čarodějnici… Dejte mi vědět, kdybyste něco potřeboval, šéfe.“

„Určitě se ozvu, díky za zavolání, Dello. Dobrou.“

„Dobrou noc, šéfe.“

Mason vytočil číslo Drakeovy detektivní kanceláře. „Paul Drake – je někde k zastižení?“ vyptával se noční služby v Drakeově telefonní centrále.

„Myslím, že ano, jistě.“

„Volá Perry Mason. Jsem teď u sebe v bytě. Vyřiďte mu, ať mi zavolá, jakmile to bude možné. Je to důležité.“

„Rozumím, pane Masone. Váš vzkaz by měl mít během patnácti minut.“

Mason vyklouzl z postele, oblékl si župan a nazul papuče, zapálil si cigaretu a zamračeně se zamyslel. Stál přitom široce rozkročen a oči upíral kamsi dolů na koberec. Čas od času zvedl cigaretu k ústům a velice pomalu vtahoval kouř. Ze soustředění jej vyrušilo zvonění telefonu. Přiložil k uchu sluchátko a ozval se ospalý hlas Paula Drakea: „Haló, Perry. Nevěděl jsem, jestli ti mám zavolat hned večer, nebo to nechat na ráno. Mám už totiž pár informací o Tidingsovi.“

„O co jde?“ zeptal se Mason.

„Ale, jen něco tu a tam,“ řekl Drake. „Názory lidí z jeho okolí, pár pomluv a trochu dedukce.“

„Tak to všechno vysyp.“

Drake hovořil: „Je ženatý, tohle je jeho druhé manželství. Poprvé si vzal jistou Marjorii Gailordovou, vdovu s dcerou. Žili

spolu čtyři nebo pět roků, pak Marjorie zemřela. Zanedlouho potom si Tidings vzal Nadine Holmesovou, herečku, je jí osmadvacet let, brunetka a extra třída. Žili spolu asi půl roku. Pak jej ona opustila. On jí víceméně veřejně nařkl z nevěry. Podala žádost o rozvod pro surové zacházení a pak náhle vše stáhla. Proslýchá se, že když jeho právníci řekli jejím advokátům, co všechno na ni mají, tak se rychle umoudřila, ona se k němu sice nevrátí, ale on jí nedovolí rozvod. Je buď do ní úplný blázen, nebo je to jen obyčejný lump.

Podniká na burze, také je ředitelem banky, údajně je na tom finančně velice dobře. Je členem správní rady Nemocnice Elmera Hastingse a Adelle Hastingsová jej nemá příliš v lásce. Měli spolu nějaké neshody, které vyvrcholily, když si slečna Hastingsová vyžádala revizi účetních knih správní rady. Zdá se, že už šla po něčem konkrétním.“

„Co je ona zač?“

„Je to vnučka Elmmera Hastingse,“ vysvětloval Drake. „Peníze, které rodina měla, se rozkutálely během hospodářské krize. Určitě by se jí teď proklatě sešlo něco z toho jmění, jež starý pán rozházel na dobročinné účely. Je chudá, ale nesmírně hrdá, dbá na dobré jméno rodiny a s pýchou pohlíží na nemocnici.“

„Má vůbec něco?“ zeptal se Mason.

„Nic kromě exkluzivního vzhledu a postavení ve společnosti. Pracuje sice kdesi jako sekretářka, ale smetánka ji jednoznačně řadí mezi společenskou elitu. Přes týden pracuje a víkendy tráví na milionářských jachtách a přepychových venkovských sídlech. Pár jejích přátel jí zkoušelo nabídnout různá výnosná zaměstnání, ale ona je odmítla s tím, že si nenechá v životě nic ulehčovat. Raději v životě stojí na vlastních nohách.“

Mason prohlásil: „Oukej, Paule. Teď mám něco pro tebe zase já. Musíš zaskočit k policajtům. Prý objevili Tidingsovo zaparkované auto kdesi na opuštěném parkovišti se stopami krve a

svrchníkem provrtaným kulkou. Ten kabát patrně patřil Tidingsovi a je možné, že jej měl oblečený, když jím prolétla ta kulka.“

Drake udiveně hvízdl: „Tak to je tedy věc! Jak jsi se o tom dozvěděl, Perry?“

„Nejčerstvější novinky ve večerních zprávách rozhlasu. Della mi to před pár minutami volala.“

Drake řekl: „Podívám se na to. Chceš, abych rozjel pátrání ohledně toho auta?“

„Jenom se přilep policii na paty,“ prohlásil Mason. „Nepouštěj se zatím do ničeho na vlastní pěst. Jen sbírej fakta a průběžně mne informuj.“

„Mám ti pak zavolat?“ zeptal se Drake.

„Ne,“ řekl Mason. „Teď jdu spát. Dnes ráno mě vytáhli z postele v příšernou hodinu.“

„Už jsem o tom slyšel,“ pravil Drake. „Mimochodem, Perry, ten chlapík, kterého hoši pro tebe sledovali, byl také členem správní rady nemocnice spolu s Tidingsem… doufám, že o tom víš.“

„Eh – hm.“

„Může to mít nějaký význam?“ zeptal se Drake.

„Myslím, že ano,“ prohlásil Mason, „ale nemám ponětí jaký, alespoň prozatím.“

„Přeješ si, abych to začal prověřovat po této stránce?“

„Ani bych neřekl, Paule. Zatím ještě nevím, na čem jsem. Zjisti, co se dá, ale nezacházej příliš daleko. Nezatěžuj se tím osobně. Jen na to nasaď nějaké šikovné očko a ráno si na to sedneme.“

„Oukej,“ souhlasil Drake.

„A teď něco, na čem mám skutečně zájem, Paule,“ pokračoval Mason.

„Sem s tím.“

„Je to něco, s čím se musí zacházet v rukavičkách. Celá věc je

dobře utajená a já ji potřebuji ověřit co nejrychleji.“

„O co jde?“

„O Roberta Pelthama,“ řekl Mason. „Nesmí mít nejmenší tušení, že to vyšetřuji, ale potřebuji zjistit, do koho je zamilovaný. Dnes odpoledne jsem mu zkoušel zavolat. Nebyl u sebe a jeho sekretářka tvrdila, že neví, kdy přijde. Byla báječně nekonkrétní.“

„Není ženatý?“ zeptal se Drake.

„Nevím,“ řekl Mason. „Ale pokud je, tak bych se vsadil, že středem jeho pozornosti rozhodně není manželka.“

„Jestli je ženatý, tak určitě drží své milostné pletky pěkně pod pokličkou,“ upozornil Drake, „je docela dobře možné, že mi potrvá den dva, než ti něco málo zjistím.“

„Moc bych to potřeboval do dvou hodin zítra odpoledne,“ řekl Mason. „Udělej, co bude ve tvých silách, Paule.“

„Dobře, pokusím se.“

Mason zavěsil telefon, natáhl se na postel, vzal do ruky rozečtenou knihu a pokoušel se pokračovat v jejím čtení. Nedokázal se ale soustředit na její děj, na druhou stranu se ani necítil ospalý. Znechuceně pohodil knihu na zem, posadil se k oknu a vykouřil tři cigarety. Pak pozhasínal světla, otevřel okna a vlezl si zpět do postele. Trvalo to ještě přes hodinu, než konečně upadl do spánku.

Do deseti hodin nazítří dopoledne, kdy přišel do kanceláře, události nabyly nečekaný spád a razanci sněhové koule valící se po prudkém zasněženém svahu.

Předběžné šetření revizorů účtů odhalilo, co bylo příčinou vážného finančního nedostatku ve správních fondech Nemocnice Elmera Hastingse. Vyšetřování ztěžuje fakt, že se ztratily všechny kontrolní stvrzenky, stornované šeky i hlavní účetní knihy. Avšak i ze zbývajících knih a dostupných údajů je zřejmé, že bylo zhruba dvě stě tisíc dolarů převedeno ze správních fondů, aniž současně figurovaly jako aktivní položka jinde nebo představovaly legální

provozní výdaje. Ve světle faktů, že pověřenci disponovali plnou mocí prodávat akcie a cenné papíry či jiný majetek a reinvestovat výtěžek z transakcí, bude nejprve nezbytné, jak zdůrazňují revizoři účtů, vysledovat cesty všech investic prostřednictvím složitých řetězů transakcí, než bude možné získat přesný obraz o situaci.

Protože výběry ze správního fondu byly uskutečnitelné pouze prostřednictvím šeků podepsaných Albertem Tidingsem a ještě jiným pověřencem, zdálo se aktuální to, o čem se noviny z opatrnosti zmiňovaly jen jako o „vážných a dalekosáhlých důsledcích“. Dle novinové zprávy se Robert Peltham údajně zdržoval služebně mimo město. Jeho kancelář nesdělila žádné informace týkající se místa, kde by byl k zastižení. Albert Tidings tajemně zmizel. Policie, která zuřivě pátrá po stopách ve spojitosti s nálezem Tidingsova automobilu s výmluvnými krvavými skvrnami na předním sedadle a prostřeleným kabátem, se ze všech sil snaží zjistit, kam zamířil Tidings poté, co opustil svoji kancelář. Zdá se, že pátrání prozatím uvízlo na mrtvém bodě.

Parker C. Stell, třetí člen správní rady pověřenců, se spojil s komisí autorizovaných účetních znalců, jakmile se dozvěděl, že je vedeno vyšetřování. Dal revizorům k dispozici svůj vlastní archiv účtů se vším všudy a oznámil, že je hluboce šokován a připraven k veškeré spolupráci na objasnění celého případu. Sdělil, že byl čas od času na Tidingsovu žádost přizván, aby podepsal nějaké šeky, a že podle jeho názoru to byl právě Peltham, kdo s Tidingsem podepsal většinu šeků. Zároveň připustil, že, jak sám řekl, „v rozumné míře“ měl Tidings prakticky volnou ruku a podepisování mnoha menších šeků bylo zpravidla jen čistou formalitou, byl-li už na nich Tidingsův podpis. Avšak větší šeky, jak tvrdil, podléhaly pečlivé kontrole – alespoň ty, které sám podepsal s Tidingsem. Představovaly peníze převedené do formy obligací, což byl běžný způsob reinvestování majetku fondů. Podle jeho názoru bylo vedení účetních knih pro správní fondy výlučně Tidingsovou

záležitostí, který také vždy za nějakou dobu předkládal podrobnou zprávu o hospodaření správního fondu.

Adelle Hastingsová si rozhodně nebrala servítky, když hovořila o členech komise, spravující dotační fondy. Alberta Tidingse obvinila ze zločineckého hospodaření s majetkem fondů a Parkera Stella z lehkovážnosti a totální neschopnosti. Jen u Roberta Pelthama trvala na tom, že je to čestný, poctivý a svědomitý člověk a že by se mu nikdy Albert Tidings neodvážil předložit k podpisu jakékoli šeky, jež by neoprávněně či nelegálně zasahovaly do hospodaření se správními fondy.

Mason zvedl oči od čtení novin a oznámil Delle Streetové.

„Tedy, řekl bych, že toto je ta věc, kterou měl na mysli… Jen je podivné, že se to provalilo až o čtyřiadvacet hodin později, než předpokládal."

Přitakala a po chvíli dodala: „Šéfe, jedna věc mi na tom ale připadá opravdu zvláštní."

„Copak?"

„Způsob, jakým se Adelle Hastingsová zastává Roberta Pelthama. Koneckonců, jak víte, Tidings zmizel. Ten zakrvácený kabát může být jen léčka, která má policii svést na falešnou stopu. Peltham se někam uklidil. Parker Stell se dal k dispozici a dělá vše, co je v jeho silách. A ona jej přesto obviňuje z lehkovážnosti a neschopnosti."

„Jen pokračujte," povzbuzoval Mason. „Vedete si skvěle, Dello. Jestli to celé sama podrobně rozeberete, nebudu si muset přivodit bolení hlavy od přemýšlení nad tolika spletitými fakty."

Řekla: „Slečna Hastingsová má zřejmě dost přesnou představu o tom, co se dělo, natolik přesnou, že na ní může zakládat zcela konkrétní obvinění."

Mason přikývl.

„Tak šla a vypustila džina z láhve," pokračovala Della Streetová. „Nyní, jak všechno napovídá, je Peltham v úplně stejné

bryndě jako Tidings, ale Adelle Hastingsová se za něj staví. Parker Stell, jak přinejmenším vysvítá z článků v novinách, se jako jediný chová logicky a rozumně, prostě tak, jak by se měl zachovat. A přesto slečna Hastingsová vůbec neváhá jej obvinit z neschopnosti.“

„Chcete tím naznačit,“ zeptal se Mason, „že podle vaší úvahy Adelle Hastingsová získala důvěrné informace o tom, co se děje, od Roberta Pelthama?“

Prohlásila. „Ale no tak, už se proboha probuďte. Mám na mysli, že Adelle Hastingsová vlastní druhou polovinu té desetitisícidolarové bankovky, kterou mám v sejfu.“

Mason se v křesle bleskově narovnal. „Teď jste ale na něco kápla.“

„Jsou to zatím samozřejmě jenom moje dohady, ale já osobně si chování slečny Hastingsové nedovedu jinak vysvětlit. Mám-li jako žena posuzovat jinou ženu, řekla bych, že je, do Pelthama zamilovaná… Každopádně, má v něj důvěru, která se nezdá být okolnostmi zcela odůvodněná a ze všech sil se ji snaží veřejně vyhlašovat.

Zbytek už do sebe docela dobře zapadá. Tady vidíte, co by se stalo, kdyby prosáklo na veřejnost, že Peltham, jako jeden z pověřenců, udržoval tajný intimní vztah s Adelle Hastingsovou.“

„Ale proč by měl být tajný?“ otázal se Mason. „Proč by se té dívce nemohl dvořit nebo se s ní eventuálně i oženit…? Předpokládejme ovšem, že ještě není ženatý.“

Della Streetová odpověděla: „Pravděpodobně z důvodů, které ještě neznáme. Já pouze nabízím domněnku, že to Hastingsovic děvče má druhou půlku vaší desetitisícidolarovky.“

Mason právě sahal pro cigaretu, když na dveřích vedoucích z Masonovy kanceláře na chodbu zadunělo zvučné zaklepání Paula Drakea.

„To bude Paul, Dello,“ řekl. „Uveďte ho dál… Zpropadeně,

čím více o tom uvažuji, tím více se mi zdá, že máte pravdu. Pak by to, samo sebou, znamenalo, že nebudou z Pelthamovy strany žádné námitky, abych se chopil případu Gailordové… Ale něco mi vrtá hlavou v souvislosti s paní Tumpovou.“

„Copak?“ zeptala se, když otvírala dveře Paulu Drakeovi.

„Později vám to vysvětlím,“ řekl Mason. „Nazdar, Paule.“ Paul Drake působil na první pohled dojmem apatického dlouhána. Slova jakoby líně převaloval v ústech a chodil dlouhými pomalými kroky. Byl štíhlejší než Mason a jen zřídka jste jej mohli vidět stát rovně. Měl totiž ve zvyku opírat se o stůl, skříně kartotéky nebo se malátně sesunout na opěradlo křesla. Vypadal jako člověk pohybující se z posledních sil, který si nemůže dovolit udělat jediný zbytečný pohyb.

„Ahoj, Perry. Zdravím vás, Dello,“ řekl Drake a zamířil k velkému koženému křeslu. Zhroutil se do jeho hlubokých záhybů se spokojeným povzdechnutím, pak po chvilce zvedl obě nohy a otočil se tak, že se zády opíral o jedno opěradlo křesla, zatímco jeho nohy volně visely přes druhé. „Dobrá, Perry,“ řekl. „Musím ti složit hlubokou poklonu.“

„O co jde tentokrát?“ zeptal se Mason.

„Máš opravdu talent, jak si vybírat zapeklité případy. Ty jsi věděl, že se celá ta záležitost kolem Tidingse chystá provalit?“

Mason pohlédl na Dellu Streetovou a pak zamítavě zavrtěl hlavou.

Drake hovořil dál: „Jak by se ti zamlouvalo získat pár důvěrných informací o Tidingsově milostném životě, Perry?“

„Jsi něčemu na stopě?“ otázal se Mason.

„Ehm – hmm. Dost možná jsem na stopě samotnému Tidingsovi. Jestli se po něm slehla země, myslím, že můžu ukázat prstem na osobu, která jej viděla naposledy.“

Mason se v křesle narovnal a začal špičkami prstů nervózně poklepávat na okraj desky psacího stolu. „Kdybych jen, k čertu, s

určitostí věděl, jestli mi to všechno k něčemu bude, Paule,“ prohlásil.

„A za jak dlouho to budeš vědět?“

„Po druhé hodině dnes odpoledne.“

Drake upozornil: „Nemyslím, že to do té doby vydrží, Perry. Je o tu věc příliš velký zájem, než aby to šlo dál tajit. Nějaký chlápek od novin nebo detektiv na to mezitím padne.“

„Tak vybal, co máš,“ vybídl jej Mason.

Drake řekl: „Tidings se svěřil své důvěrné přítelkyni před třemi dny, že chystá na svoji ženu léčku. Řekl, že se k ní nastěhuje a nechá ji, aby jej násilím vyhodila z domu. Patrně si myslel, že mu to po právní stránce poskytuje určitou výhodu. Říkal, že jeho žena jen číhá na příležitost podat na něj žalobu pro opuštění rodinného krbu. Hodlal se k ní nastěhovat ještě v tomto roce.

Vyhledal jsem ji prostřednictvím záznamů energetické společnosti. Má domek v zástavbě na jednom z těch prudkých svahů, kde je soukromí i krásný výhled. Mám takové tušení, že Tidings, když v úterý odešel z kanceláře, měl namířeno právě tam. Nechtěl bys to jet se mnou ověřit?“

Mason se zamyslel: „Myslím, že ano… Dello, vytočte mi, prosím, Byrl Gailordovou. Jestli se teď do toho zapletu, chci nejprve vědět, na čem stojím.“

„Jak s tím ona souvisí?“ zeptal se Drake a Della Streetová mezitím nehlučně vyklouzla z místnosti.

„To je dlouhé vypravování,“ řekl Mason. „Zdánlivě je dcerou Tidingsovy první ženy. Ve skutečnosti jí ale není. Je v tom zapletená otázka adopce… Máš ještě nějaké novinky, Paule?“

„Ale, jen samé běžné povídačky,“ mávl rukou Drake. „Nemůžu nic zjistit o Pelthamově přítelkyni.“

„On je ženatý?“

„Není. Je to starý mládenec, obchodník skrz naskrz, trochu upjatý, něco jako asketa a podle názoru jeho známých je to

chladný, mlčenlivý, logicky uvažující stroj… Jseš si opravdu jistý, že má milostné pletky, Perry?“

Mason se rozesmál: „Ty jsi tady přece od toho,“ prohlásil, „abys dodával informace mně. Já jsem advokát, který chrání soukromí svého klienta… Ty informace poskytuješ, já je přijímám.“

Della otevřela dveře své kanceláře a držela v ruce telefonní sluchátko. „Máte ji na své lince, šéfe,“ řekla.

Mason zvedl telefon na psacím stole: „Haló. Slečna Gailordová?“ Plný, krásně modulovaný hlas odpověděl: „Dobré dopoledne, pane Masone. Děkuji vám za zavolání. Myslím, že mám s vámi schůzku dnes ve dvě hodiny odpoledne.“

„Ano, správně,“ potvrdil Mason. „Mezitím se však věci vyvíjejí poněkud rychle. Předpokládám, že jste už četla noviny.“

„Ano. Co to vše znamená?“

„Nevím,“ řekl Mason. „Ale mám teď dobrý tip, který se chystám ověřit. Jediné informace, které prozatím mám, jsou ty, které jsou obsaženy v novinových článcích… Doufám, že jste obeznámena se vším, co paní Tumpová podnikla ve vašem zastoupení?“

„Ano.“

„A že s tím souhlasíte?“

„Ano, samozřejmě.“

„Přejete si, abych vás zastupoval?“

„Ovšem. Paní Tumpová jedná mým jménem.“

„Znáte pana Pelthama?“

Chvíli váhala a pak řekla: „Je to známý paní Tumpové. Domnívám se, že to byl právě on, kdo ji za vámi poslal.“

„Ach tak, rozumím. Vy určitě dobře znáte pana Tidingse, že ano?“

„Ano, pochopitelně.“

„Jak spolu vycházíte?“

„Vždy jsme se k sobě chovali přátelsky. Nikdy mne o něm ani nenapadlo pochybovat, až donedávna, kdy jsem si začala ověřovat některé věci. Snažila jsem se zjistit, jak na tom vlastně jsem a strýc Albert – vždycky jsem mu takhle říkala – se nepředstavitelně rozzuřil. Říkal, že mne paní Tumpová štve proti němu, že se snaží ovládnout můj majetek – ale to není pravda. Absolutně jí věřím, jsou mi známy některé další věci, které nemohu sdělit ani vám, pane Masone, ale ona je skutečně zplnomocněna k veškerému jednání mým jménem.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je vše, co jsem potřeboval vědět. Uvidíme se tedy ve dvě hodiny. Na shledanou.“

Zavěsil a obrátil se na Dellu. „Spojte mne s Journalem, Dello. Uvidíme, jestli tam někdo poslal odpověď na ten můj inzerát.“

Della Streetová přikývla, vytočila číslo a po chvíli naznačila Masonovi, že už je má na drátě. Mason řekl: „Tady je Perry Mason. Dal jsem si do vašich novin osobní vzkaz, který měl vyjít v ranním vydání. Zajímalo by mě, jestli na něj přišla nějaká odpověď.“

„Malý moment. Ověřím to na oddělení společenské inzerce,“ prohlásil mužský hlas. Mason slyšel, jak se vzdalují kroky od aparátu a po chvíli se zase vracely. Muž řekl: „Ano, pane Masone. Nějaká mladá žena zanechala u přepážky odpověď ne více než před hodinou. Píše se v ní: V pořádku. Můžete pokračovat. R. P. Je nadepsána: Odpověď na M. – což, jak předpokládám, znamená váš inzerát… Každopádně budeme toto oznámení publikovat v zítřejším vydání, takže není důvod je tajit.“

„Velice vám děkuji,“ řekl Mason, zavěsil a kývl na Paula Drakea. „Oukej, Paule,“ prohlásil. „Tak se pojďme podívat na tu vzdorovitou manželku.“

KAPITOLA 4

Na úpatí svahu Mason přeřadil na dvojku. Cesta se vinula do kopce a jako had se proplétala a točila po úbočí hor tak typických pro jižní Kalifornii. Zástavba byla relativně nová a dosud tu bylo hodně volných parcel, některé z nich označené červenou cedulí s nápisem prodáno. Tu a tam byly roztroušeny bungalovy, očividně nově postavené. Až zcela nahoře, blízko vrcholku svahu, kde hřeben nabízel více rovné plochy pro stavění, se kupilo půl tuctu malých domků.

„Bude to jeden z nich," řekl Drake.

Mason se zadíval na čísla domů a prohlásil: „Pravděpodobně poslední v řadě… Ano, tady to je."

Bungalov byl obrácen na jih a východ. Nad ním, na západní straně, se tyčily horské svahy pokryté mohutným porostem trnitých keřů. Dole, směrem na východ, se rozlehlé město koupalo ve třpytu, od zářivě bílých budov se odráželo oslepující slunce, záplava neskutečně bílých drahokamů pod červenými proužky lomených střech.

Mason si celé místo bedlivě prohlédl, než přistoupil ke zvonku. Nacházeli se necelých dvě stě stop od posledních domků zástavby a hned za domem cesta vedla na malou plošinu vykousnutou v úbočí svahu, kde končila kruhovou točnou pro automobily. Slunce nemilosrdně pálilo a pofukoval lehký vánek. Nebe bylo nekonečně modré, bez jediného mráčku. V dáli směrem na severovýchod se třpytily hřebeny hor, jejichž bílé zasněžené vrcholky ostře kontrastovaly s pastelovými odstíny modré na vzdálených úbočích.

Mason řekl: „Všechny závěsy jsou zatažené. Nevypadá to, že by byl někdo doma."

„A pokud tady někdo je," podotkl Drake, „tak se určitě skrývá."

Mason jako první vykročil po krátké betonové cestě vedoucí na verandu a palcem se opřel o tlačítko zvonku. Oba slyšeli vyzvánění uvnitř domu, ale žádný zvuk nenapovídal, že by se tam něco pohnulo. Hrobové ticho všude nasvědčovalo, že dům je prázdný.

„Co tak zkusit zadní vchod," navrhl Drake.

Mason zamítavě zavrtěl hlavou, znovu palcem stiskl tlačítko a prohlásil: „No, myslím… Počkej chvilku, Paule, copak je tohle?"

Drake se podíval stejným směrem. Hned pod prahem se nacházela nepravidelná, rozstříknutá rezavě červenohnědá skvrna.

Mason ustoupil kousek dozadu a upozornil: „Tady je další, Paule."

„A za ní ještě jedna," řekl Drake.

„Všechny jsou maximálně osmnáct palců od vchodových dveří," podotkl Mason. „Vypadá to, jako by byl někdo zraněn a vešel dovnitř anebo byl poraněn a vyšel ven. Určitě při tom dost silně krvácel."

„A co dál?" zeptal se Drake.

Mason otevřel směrem k sobě tenký rám opatřený sítí proti hmyzu, pečlivě si prohlédl vstupní dveře a řekl: „Nejsou pevně zavřené, Paule."

„Držme se od toho raději dál," varoval Drake.

Mason se sehnul, aby prozkoumal krvavé skvrny. „Už jsou tady nějakou dobu," oznámil. „Zajímalo by mne, jestli sem svítí slunce později odpoledne… Vypadají vysušené na troud."

Zvedl zrak, aby určil směr, jak postupuje stín. Veranda se skládala z velké betonové desky, nad níž byla lomená stříška, která vyčnívala sotva na tři stopy ze stěny domu a poskytovala jen sotva dostačující ochranu vchodu před deštěm. Celá stříška byla spíše ozdobným prvkem, než že by sloužila svému účelu.

„Co ty na to, Perry?" otázal se detektiv.

Místo odpovědi Mason zaťukal na dveře a zároveň se kolenem

mohutně opřel do jejich výplně.

Dveře se pomalu rozevřely.

„Tak prosím, Paule,“ prohlásil Mason. „Jsi mi svědkem, co se stalo. Klepali jsme na dveře a samotná síla klepání otevřela dveře.“

„Oukej,“ řekl Drake, „ale nemám to rád. Co teď?“

Mason vkročil dovnitř. „Je někdo doma?“ zavolal.

Byl to typický bungalov s širokými okny, plynovými radiátory, zdobenou přepážkou zpola oddělující jídelnu a dvoudílnými dveřmi, které evidentně vedly do kuchyně. Z obývací místnosti se na druhou stranu otevíraly dvoje dveře, zcela určitě vedoucí do ložnic.

Panovala zde atmosféra obývaného domu. Uprostřed obýváku ležely na proutěném stolku časopisy, pohodlné křeslo bylo přisunuto ke stolku a za ním stála lampa. Jeden z časopisů na proutěném stolku byl rozevřený.

Masonův zrak sklouzl na podlahu, kterou pokrývalo několik hrubě tkaných navajských koberců.

Beze slova ukázal na červený cákanec na jednom z koberců. O několik palců dál byl další. Na podlaze byla rozstříknutá kapka s nepravidelnými okraji a na koberci blízko levých ložnicových dveří našel další.

Mason po nich směřoval přímo k zavřeným dveřím ložnice.

Drake se zarazil: „Jdeš dovnitř?“ zeptal se.

Namísto odpovědi Mason otočil knoflíkem kliky a otevřel dveře.

Z ložnice se vyvalil poryv horkého smrdutého vzduchu a bezohledně vnikl do jejich nosních otvorů. Byl to úplně vydýchaný vzduch z neprodyšně uzavřené místnosti, v níž se topilo plynem, a vznášela se v něm příchuť smrti.

Stačil jediný pohled na zcela oblečenou postavu ležící na posteli, aby potvrdil poselství přehřátého čpícího mrtvého vzduchu.

Mason se otočil na Paula Drakea. „Zavolej oddělení vražd, Paule,“ řekl. „Támhle je telefon.“

Detektiv odběhl k telefonu.

Mason vešel do místnosti a zběžně se rozhlédl.

Byla to na první pohled ložnice ženy. Na toaletním stolku stály dózy s krémem a lahvičky pleťové vody. Na podlaze byly krvavé skvrny. Na posteli chyběl přehoz. Ložní prostěradlo bylo nasáklé krví, která zaschla do podoby zatvrdlého tmavého kola pod nehybným tělem.

Mrtvola byla oblečena do dvouřadého šedého obleku s rozepnutým sakem. Na nohou měl muž šedé, hedvábné vyšívané ponožky, které ladily s šedými kalhotami. Ležel na zádech. Jeho skelné oči byly zpola zakryty víčky. Měl pokleslou čelist a vnitřek pootevřených úst byl našedle tmavočervený. Kolem jeho rtů byla rozmáznutá karmínová šmouha, kterou mohla zanechat špatně setřená rtěnka. Této skvrny by si sotva kdo všiml zaživa, ale teď přímo bila do očí na mrtvolně bledé kůži.

Plynový radiátor syčel na plný výkon. Okna byla dobře zavřena a rolety staženy.

Někde v místnosti neúnavně bzučela moucha.

Mason si klekl na jedno koleno a podíval se pod postel, kde nic neuviděl. Otevřel dveře šatníku. Byl přeplněný součástmi ženské garderoby. Nahlédl do koupelny. Byla zcela čistá s výjimkou rezavě červených cákanců na stěně umyvadla. Ručník na zemi byl zatvrdlý prosáklou a zaschlou krví. Mason otevřel dveře do sousední ložnice. Byla zjevně používána jako místnost pro hosty. Nic nenasvědčovalo tomu, že by byla nedávno obývána.

Mason se vrátil stejnou cestou zpět a zastihl Paula Drakea, jak právě zavěšuje telefon.

„Tidings?“ zeptal se Drake.

„Nevím,“ řekl Mason. „Vypadá to tak.“

„Prohledal jsi mu šaty?“

„Ne.“

Drake si ulehčené vydechl. „Jsem rád, že máš aspoň trochu rozumu. Proboha, Perry, zavři už ty dveře… Nebo pojďme napřed otevřít pár oken.“

Mason řekl: „Ne, pojďme raději ven. Necháme tady všechno přesně tak, jak to bylo, když jsme přišli.“

Drake prohlásil: „Nechali jsme tady otisky prstů. Mládenci z oddělení vražd nebudou…“ Najednou se zaposlouchal. „Přijíždí nějaké auto,“ řekl.

Auto projelo kolem domu, otočilo se na konci cesty, vrátilo se a zastavilo.

Drake, který stál nejblíže přednímu oknu, poodhrnul jeden ze závěsů o několik palců a hlásil. „Kupé. Kočka za volantem. Vystupuje ven… Pěkné nohy… Příruční zavazadlo, hnědý kabát, límec z lišky… Jde sem, co podnikneme, Perry? Budeme reagovat na zvonek?“

Mason řekl: „Přibouchni ty dveře nohou, Paule. Myslím, že mají bezpečnostní zámek. Zkus zamknout a zjisti poznávačku toho auta.“

Drake pravil: „Teď ji nevidím. Zaparkovala přímo před domem. Jestli pojede pryč, tak ji uvidím.“

„Nehýbej se a ani slovo,“ nařídil Mason.

Slyšeli klapot podpatků na betonu a zvuk, jak otevřela síť proti hmyzu. Čekali, že se ozve zadrnčení zvonku, ale místo toho zaslechli škrábání klíče o kovový kryt zámku ve dveřích. Pak odskočila západka a neznámá vešla do místnosti.

Na chvíli její oči, nepřizpůsobené potemnělému osvětlení zde uvnitř, způsobily, že si obou mužů nevšimla. Zamířila rovnou do ložnice a pak se najednou zarazila. Její oči se překvapeně rozšířily, jak uviděla Masona. Taška i kabát jí vyklouzly z prstů, obrátila se a pádila ke dveřím. Svazek klíčů s tlumeným zvukem dopadl na dřevěnou podlahu.

Drake odstoupil od okna, takže stál mezi ní a dveřmi.

Zaječela.

Mason řekl: „Nechte toho.“

Při zvuku jeho hlasu se prudce otočila tváří zpět k němu. Chvíli mu upřeně zírala do tváře a pak jen vydechla: „Och…“

Mason pravil: „Jsem advokát. Tento muž je detektiv. Jinými slovy, nejsme zloději. Kdo jste vy?“

„Jak… jak jste sem dostali?“

„Vešli jsme,“ řekl Mason. „Dveře byly nezamčené a lehce pootevřené.“

„Ale přece bylo zamčeno, kdy jsem… když…“ hlasitě polkla, protože jí selhal hlas, zasmála se nervózním smíchem a pravila: „Skutečně jste mne velice zaskočili. Co to má všechno znamenat?“

Mohlo jí být tak do třiceti nebo jen něco málo přes, byla to nápadná černovláska, jejíž elegantní šaty dávaly znát dokonalou figuru a celý způsob jejího oblékání prozrazoval velkou míru dobrého vkusu a individuality. Ve tváři byla lehce pobledlá a stopy světle červeného líčidla zřetelně vystupovaly proti bledé pokožce.

„Takže vy tu bydlíte?“ otázal se Mason.

„Ano.“

„Pak tedy musíte být…“

„Paní Tidingsová,“ doplnila.

„Bydlí zde váš manžel?“

„Nevím, proč mi dáváte takové otázky. Co tady vlastně pohledáváte? Jakým právem jste se sem vloupali?“

„My jsme se nevloupali,“ promluvil Drake. „My…“

„My jsme jen vešli,“ ujistil ji Mason a zabránil tak Drakeovi v dalším hovoru. „Myslím, že vám to bude ku prospěchu, když mi odpovíte na tu otázku, paní Tidingsová. Bydlí zde váš manžel?“

„Ne. Žijeme odděleně.“

„Neurovnali jste své neshody v poslední době?“

„Ne.“

„Nesměřovala k tomu alespoň nedávná jednání?“

„Ne,“ řekla pevně a pak vzdorovitě dodala, „pokud vás to zajímá, i když vám do toho vůbec nic není.“

Barva se jí začala vracet do tváře a oči jí plály zlobou.

Mason prohlásil: „Myslím, že byste se měla raději posadit a uklidnit se paní Tidingsová, alespoň pár minut. Policie je už na cestě sem.“

„Proč by měla sem přijet policie?“

„Kvůli něčemu, co jsme nalezli v ložnici.“ A Mason ukázal prstem na skvrny na podlaze.

„Co to je,“ zeptala se, „nějaká barva? Co je to na mé podlaze? Ó dobrý bože! Já…“

Udělala krok vpřed, upřeně hleděla na skvrny a pak si mimoděk přiložila zaťatou pěst v rukavici k ústům. Zakousla se do černé kůže napjaté před klouby prstů.

„Snažte se být klidná,“ řekl Mason.

„Kdo… kdo… co…?“

Mason prohlásil: „Ještě nevíme. Obávám se, že se budete muset připravit na něco šokujícího. Myslím, že je to někdo, koho znáte.“

„Ne… ne… Ó můj Bože, to přece nemůže být…“

„Váš manžel,“ řekl Mason.

„Můj manžel,“ vykřikla. V jejím hlase se zračila jak nedůvěra, tak i stopa něčeho připomínajícího úlevu. Pak náhle znovu podlehla panice. „Říkáte, že on… on to mohl udělat, on mohl…“

„Domnívám se, že jde o tělo vašeho manžela,“ vysvětloval Mason.

Vydala napolo přidušený výkřik a rychle se vrhla ke dveřím ložnice. Mason ji uchopil za paži.

„Nedělejte to,“ řekl.

„Proč ne? Musím přece zjistit…“

„To ano, později. Ale teď nesmíte zničit žádné otisky prstů na

klice.“

„Ale já mám právo to vědět. Copak vy nevidíte, že já…“

„Přestaňte se dívat jen z vašeho hlediska,“ přerušil ji právník. „Jen si to všechno představte očima policie. Zkuste trochu myslet.“

Mlčky na něj několik vteřin hleděla, pak přešla místností a posadila se na rozkládací gauč. „Co se stalo?“

„Zdá se, že byl zastřelen.“

„Kdy?“

„Nevím. Včera dopoledne byl v kanceláři. Hovořil jsem s ním po telefonu. Musel sem dorazit zanedlouho poté… Vy o tom nic nevíte?“

„Ne,“ řekla. „Byla jsem celou dobu pryč od pondělí odpoledne.“

„Mohu se zeptat od kolika hodin v pondělí?“ otázal se Mason.

„Proč?“

Mason se usmál a prohlásil: „Na tyto otázky se vás bude ptát policie. Koneckonců, je to váš dům, víte. Říkal jsem si, že by vám mohlo trošku pomoci srovnat si myšlenky, než sem dorazí vyšetřovatelé.“

„To je od vás prozíravé,“ řekla. „Byla to sebevražda?“

„Nevím,“ odvětil Mason. „Nic jsem podrobněji nezkoumal.“

„A co ten detektiv?“

„Je to soukromý detektiv, kterého zaměstnávám.“

„Proč jste sem přišel?“

„Domníval jsem se, že pak Tidings měl možná namířeno sem, když v úterý odešel z kanceláře. Viděla jste ho někdy v poslední době?“

„Ne. My – my jsme spolu ani trochu nevycházeli dobře, vlastně jsme se už vůbec nestýkali.“

„Tak tedy,“ pokračoval Mason, „mohla byste mi laskavě říci, kam jste odjela v to pondělí odpoledne?“

„Řídila jsem skoro celou noc,“ prohlásila. „Byla jsem

rozčilená.“

„A kam jste jela?“

„K jedné přítelkyni. Strávila jsem u ní pár dní.“

„Nevzala jste si mnoho zavazadel,“ podotkl Mason.

„Ne. Pro tu cestu jsem se rozhodla okamžitě, bez přípravy. Měla jsem – no, nějaké osobní prádlo.“

„Kde žije ta vaše přítelkyně?“

„V Renu.“

„A vy jste odjela do Rena autem v pondělí?“

„Ano, dorazila jsem tam v úterý ráno, když se už rozednívalo. Ta cesta mi udělala velice dobře.“

„A byla jste tam pořád až do kdy?“

„Do včerejšího večera. Odjížděla jsem asi v deset hodin.“

„Kde jste zůstala přes včerejší noc?“

Nervózně se zasmála a zavrtěla hlavou. „Tak já nejezdím. Když se mi zachce někam jet, tak hned vyrazím. Když jsem ospalá, zastavím u kraje silnice, pár minut si zdřímnu a pak jedu dál. V noci jezdím nejraději. Nemám ráda ostré sluneční světlo na silnicích.“

„Naspala jste něco minulou noc?“

„Ano, tu a tam jsem si na chvíli schrupla u kraje cesty.“

Mason řekl: „Vyšetřovatelé si budou pravděpodobně chtít velmi pečlivě překontrolovat všechny časové údaje. Pokud jim budete moci poskytnout veškeré údaje, které potřebují, vše si tím hodně usnadníte. To vám jen říkám jako přítel. Už jsou tady.“

Nad kopcem se rozezvučela siréna. Policejní vůz zdolal stoupání, jako o závod se přehnal po rovném úseku cesty a ostře zabočil, aby zůstal stát na okraji silnice. Z auta vyskočil uniformovaný policista a chvatně zamířil k domu.

Drake mu otevřel dveře.

Policista si přeměřil Drakea a strčil nohu do dveří. „Kdo z vás telefonoval na oddělení vražd?“ zeptal se.

„Já,“ řekl Drake. „Jsem soukromý detektiv.“

„Jmenujete se Drake?“

„Ano.“

„Máte u sebe průkaz?“

Drake mu jej podal.

„A co ta žena a ten druhý chlápek?“ ptal se policista.

„To je paní Tidingsová. Přijela sem hned poté, co jsem volal na ústředí.“

Policista si ji měřil podezřívavým pohledem.

„Právě v tuto chvíli jsem se vrátila z Rena,“ vysvětlovala.

„Byla jsem tam autem.“

„Kdy jste odtamtud odjela?“

„Včera večer.“

„Ona tady bydlí,“ doplnil Mason. „Toto je její dům, byla na pár dní navštívit přítelkyni v Renu.“

„Aha. A kdo jste vy? Ale ano, už vás poznávám. Vy jste Perry Mason, advokát. Co vy tady pohledáváte?“

„Hledali jsme pane Tidingse.“

„Našli jste ho?“

„Domnívám se, že je to ten mrtvý ve vedlejší místnosti.“

„Myslel jsem, že jste řekl, že tato žena přišla až po vás.“

„Ano, přesně tak.“

„Ale jak jste se pak dostali dovnitř?“

„Bylo odemčeno a dveře byly lehce pootevřené,“ prohlásil Mason.

„Dobrá, kriminálka tady bude za pár minut, dispečer nás urychleně vyslal, abychom to tu zajistili, než sem dorazí z oddělení vražd. Na nic jste tu, doufám nesahali, že?“

„Ne, na nic důležitého.“

„Kliky dveří a takové věci?“

„Snad.“

Muž v uniformě se zamračil. „Oukej,“ řekl. „Jděte ven.

Dneska je pěkně. Klidně můžete čekat venku, bude to tak lepší, abyste tu nenadělali žádné další otisky prstů… Na tělo jste nesahali, že?“

„Ne.“

„Prohledali jste šaty?“

„Ne.“

„Kde to je?“

„V tamté ložnici.“

„Dobrá,“ řekl policista. „Jen běžte ven… Co je tohle – krev na podlaze?“

„To nás právě přivedlo k mrtvole,“ objasnil Mason. „Všiml jsem si krvavých skvrn na podlaze. Všimněte si, že vedou od vchodového prahu zvenčí až ke dveřím ložnice.“

„Oukej,“ reagoval policista. „Běžte ven. Já se mrknu do té ložnice.“

Otevřel dveře, nahlédl dovnitř, pak ustoupil o krok dozadu a dveře přibouchl.

Mason řekl: „Existuje odůvodněný předpoklad, že se jedná o tělo Alberta Tidingse, manžela této ženy. Nebylo by dobré, kdyby jej identifikovala?“

„To může udělat, až tady bude kriminálka,“ prohlásil uniformovaný strážce zákona. „Já tady zajišťuji stopy. Jen jděte. Všichni ven. Zavolám vás, když budu něco potřebovat.“

Mason jako první zamířil na čerstvý vzduch prozářený teplými slunečními paprsky. Policista je doprovodil ke dveřím a zavolal na svého kolegu, který seděl za volantem služebního vozu. „Nespouštěj oči z téhle party, Jacku. Tady uvnitř je jeden po smrti. Je to úplně jasná práce pro kriminálku.“

Zašel zpátky do domu a bouchl dveřmi.

Mason nabídl paní Tidingsové cigaretu, kterou s povděkem přijala. Drake jen odmítavě zavrtěl hlavou. Mason si jednu strčil

mezi rty a škrtl zápalkou. Jak připaloval cigaretu paní Tidingsové, dolehlo k nim od svahu vrčení motoru naplno běžícího na druhý rychlostní stupeň.

„To budou z oddělení vražd," pronesl Mason.

Vozidlo kriminálky hladce prosvištělo zatáčku, přejelo rovnější úsek cesty vedoucí po hřebeni a prudce před nimi zastavilo. Vyskočili z něj dva muži. Službu konající policista vystoupil z auta a polohlasně je informoval. Druhý policista se objevil ve dveřích domu. „Tady uvnitř, mládenci," zvolal.

Seržant Holcomb ráznými kroky přistoupil k Masonovi. „Zdravíčko, Masone."

„Dobrý den, seržante."

„Jak to, že jste tady?"

„Potřeboval jsem něco vyřídit s Albertem Tidingsem," řekl Mason, „dostal jsem tip, že bych jej mohl najít tady."

„A našel jste ho?"

„Myslím, že je to jeho tělo," prohlásil Mason. „Podle mého odhadu, řekl bych, že je tu přinejmenším od včerejšího odpoledne. Plynové topení je zapnuté a okna i dveře pečlivě pozavírané. Tyto podmínky budete muset vzít do úvahy při určování doby smrti."

„Kdy jste se sem dostal?"

„Asi před půl hodinou."

„Neměl jste žádný důvod pro to, abyste očekával, že naleznete tělo?"

„Ne."

„Už jste jej někdy viděl?"

„Ne."

„Mluvil jste s ním po telefonu?"

„Včera jsem mu volal do kanceláře, ano."

„V kolik hodin?"

„Nevím. Řekl bych, že to bylo krátce před jedenáctou hodinou."

„Co říkal?“

„Měl jsem s ním předběžně domluvenou schůzku,“ řekl Mason. „Chtěl jsem ji zrušit a domluvit se na později.“

„Nepohodli jste se?“

„To zrovna ne.“

„Co jste s ním měl vlastně za jednání?“

Mason se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Ale no tak,“ vybídl jej seržant Holcomb. „Nechejte toho. Jestli tady máme vyšetřit vraždu, musíme znát motiv. Kdybychom věděli něco o té záležitosti, kterou jste s ním chtěl probrat, mohli bychom mít parádní motiv.“

„A já vám říkám,“ zdůraznil Mason, „že to nejde.“

Seržant Holcomb pevně stiskl rty. „Škoda,“ řekl. „Zůstaňte tady, dokud vám neřeknu, že můžete odjet… To je vaše auto?“

„Ano.“

„Komu patří to druhé?“

„Paní Tidingsové… Paní Tidingsová, smím vám představit seržanta Holcomba?“

Seržant Holcomb se ani nepokusil smeknout. „V jakém jste vztahu vzhledem k němu?“ zeptal se.

„Jsem jeho žena.“

„Žijete spolu?“

„Ne. Odděleně.“

„Rozvedeni?“

„Ne, ještě ne… Tedy ne. Nerozvedla jsem se s ním.“

„Proč ne?“

Vybuchla: „O tom raději nechci hovořit!“

„Stejně budete muset, dříve či později,“ prohlásil seržant Holcomb. „Nechci strkat nos do vašich soukromých záležitostí, ale nemám na vybranou. Policii nesmíte zatajovat fakta. Počkejte někde tady. Já jdu dovnitř.“

Ostatní už mezitím vešli do domu a seržant Holcomb je

následoval. Mason upustil cigaretu na beton a rozdrtil ji podrážkou polobotky.

„Jen z čisté zvědavosti, paní Tidingsová,“ řekl. „Byl už tady někdy dříve váš manžel?“

„Jednou.“

„Na přátelské návštěvě?“

„Na čistě obchodní návštěvě.“

„Neshodli jste se v otázce finančního vyrovnání?“

„To ne. V podstatě to nebylo nic tak vážného. Finanční vyrovnání byla podružná záležitost. Nezáleželo mi na něm.“

„Chtěla jste svoji svobodu?“

„Proč se mě ptáte na takové věci?“

„Protože by mohlo pomoci mému klientovi, kdybych znal alespoň některé z těchto odpovědí, a policie vás stejně přinutí na ně odpovědět.“

„Kdo je váš klient?“ zeptala se.

Mason prohlásil: „V tomto ohledu vám nemohu prozatím nic sdělit.“

„Je to to Gailordovic děvče?“

„Proč?“ otázal se Mason. „Proč si myslíte, že by to mohla být ona?“

Pozorovala jej polopřivřenýma očima. „Tím jste neodpověděl na moji otázku,“ řekla.

Mason kontroval: „A vy jste neodpověděla na tu moji.“

Přešel na okraj chodníku a zamyšleně se zahleděl. Uniformovaný policista si jej měřil přísným pohledem. Paul Drake postával opodál a tvářil se zcela lhostejně.

Pojednou se Mason obrátil k paní Tidingsové. Řekl: „Vypadáte jako slušný člověk.“

„Děkuji vám.“

„Vy byste se určitě ani náhodou nepokoušela někoho podvést, nemám pravdu,“ otázal se Mason.

„Proč, co máte na mysli, pane Masone?“

Seržant Holcomb otevřel dveře domu a pokynul paní Tidingsové. „Pojďte dovnitř,“ řekl.

Mason vytáhl z kapsy cigaretové pouzdro a pečlivě si vybral další cigaretu. „Dávejte si pozor,“ řekl tlumeným hlasem a očima zabloudil k vzdálenému obzoru s třpytícími se zasněženými vrcholky hor. „A pokud máte cokoli, co byste mi měla říci, povězte mi to raději hned teď.“

Paní Tidingsová bez rozmýšlení důrazně zavrtěla hlavou a pevným krokem zamířila k domu.

KAPITOLA 5

Della Streetová už čekala ve dveřích Masonovy pracovny, když ten přicházel po chodbě. Gestem mu naznačila, aby rovnou vešel a neprocházel přijímací místností své kanceláře.

„Někdo už na mne číhá, Dello?“ zeptal se.

„Paní Tumpová a Byrl Gailordová.“

Mason prohlásil: „Měly přece přijít až ve dvě hodiny.“

„Já vím, ale obě jsou něčím velice znepokojeny. Říkají, že s vámi musí okamžitě hovořit.“

Mason řekl: „Myslel jsem, Dello, že vás pozvu na něco k zakousnutí.“

„Pokoušela jsem se je nějak přesvědčit, aby přišly později,“ řekla. „Odmítají… Nervózně si koušou nehty a o něčem spolu šeptem hovoří.“

„Jak vypadá to děvče?“

„Asi vám nebude připadat přímo krásná, ale má pěknou postavu a dozajista se umí prosadit. Ve tváři není nic moc, ale klidně by mohla předvádět plavky na kterékoli módní přehlídce. Má tmavší vlasy a černé oči. Co se týče oblékání, má zálibu v jasných barvách, při hovoru živě gestikuluje a vůbec vypadá plná života.“

Mason prohlásil: „Přijmu je hned, ať to máme za sebou… Do něčeho jsme se tam zapletli, Dello.“

„Co to bylo?“

„Albert Tidings,“ řekl, „pěkně provrtaný z revolveru, pravděpodobně kalibr třicet osm. Nebyla to sebevražda, protože na kůži či šatech nebyly stopy po spáleném střelném prachu a policie nemůže najít smrtící zbraň. V pravé zadní kapse kalhot měl revolver ráže dvaatřicet. Nebylo z něj vystřeleno a nebyla to vražedná zbraň. A navíc, policie nemůže najít Tidingsovy boty. Na tváři měl rtěnku.“

„Kdy objevili to tělo?“

„Když jsme je zavolali.“

„Chcete říci – že jste je objevili vy?“

„Přesně tak.“

„Myslíte, že Paul Drake tušil, co naleznete?“ zeptala se.

„Ne, Paul ne. Vzali by ho všichni čerti. Policie se domnívá, že nacházíme nějak příliš mnoho mrtvol. Paul je z toho celý nesvůj.“

„Dobrá, ale vy se skutečně často k něčemu připletete, šéfe,“ řekla.

„Nemám na vybranou,“ odpověděl jí s úsměvem. „Setkal jsem se tam s paní Tidingsovou. Byla na návštěvě u přátel v Renu a potkala se s námi.“

„Co je to zač?“ otázala se Della Streetová.

„Je to třída,“ prohlásil Mason. „Chovala se statečně. Neváhala říct policii na rovinu, že jej nemilovala, že on dělal všechno možné, jen aby měla nepříjemnosti, že se chtěla rozvést a on jí to nechtěl dovolit. O jeho metodách mluvila jen neurčitě, ale on na ni něco očividně měl.“

„Nezařazuje ji to logicky mezi hlavní podezřelé, šéfe?“ zeptala se Della Streetová.

„Zdá se, že právě to si myslí policie. Prověřuji její alibi. Holcomb měl zrovna dálkový hovor do Rena, když jsem tam byl. Vypadá to, že skutečně byla s přáteli, jak říkala… Avšak, mám svůj obvyklý komplex.“

„Co máte na mysli?“

Mason se usmál. „Jen tak střílím naslepo,“ řekl, „když typuji, co kdyby měla v držení druhou část oné desetitisícidolarové bankovky.“

„A výsledek?“

„Ne. Stejně by to ani nemohla být ona. Opustila město v pondělí odpoledne. Její přátelé vypověděli, že do Rena dorazila před úsvitem. Policie v Renu to ještě prověřuje, ale po telefonu to

znělo dost pravděpodobně. Dokonce i Holcomb to přijal… Dobrá, tak sem pozvěte paní Tumpovou a to Gailordovic děvče a uvidíme, jak se na to budou tvářit.“

„Takže nebude zapotřebí, abyste je zastupoval, když už je teď Tidings po smrti, že, šéfe?“

„Pravděpodobně ne,“ řekl. „Mohu sice dál sledovat, jak se věci vyvinou, ale nic moc se už dít nebude. Soud ustanoví jiného správce.“

„Paní Tumpovou?“ otázala se Della Streetová.

„Není to pravděpodobné,“ odpověděl Mason. „Vhodnější mi připadá nějaká společnost, která by majetek spravovala. Bude zapotřebí projít obrovské množství účtů.“

„Mám je uvést hned?“ zeptala se Della Streetová.

„Eh – hmm,“ zabručel Mason a přešel k umyvadlu. Napustil je vodou a zrovna si utíral ruce do ručníku, když Della Streetová uvedla paní Tumpovou a přitažlivou štíhlou dívku, která jediným bystrým pohledem přelétla místo, a v jejích očích se objevil záblesk zájmu při pohledu na Perry Masona.

„Tohle je pan Mason, Byrl,“ pronesla paní Tumpová a obrátila se k Masonovi, „Byrl Gailordová.“

Mason jen letmo zahlédl, jak se mezi rudými rty zablýskly bělostné zuby, pár hlubokých černých očí a to už tiskl ruku Byrl Gailordové, která se na něj sympaticky usmívala.

„Omlouvám se, že vás musím obtěžovat, pane Masone,“ řekla, „ale když jsem povídala paní Tumpové, co jste mi vyprávěl po telefonu – víte, že totiž ověřujete nějaký dobrý typ – tak jsme prostě už nemohly dál čekat.“

„To je zcela v pořádku,“ prohlásil Mason. „Byl to skutečně dobrý typ. Neposadíte se?“

„O co šlo?“ zeptala se paní Tumpová. „Co jste zjistil?“

Mason počkal, až se obě usadily. „Albert Tidings je mrtev,“ oznámil. „Našli jsme jeho tělo na posteli v bungalovu, který patří

jeho ženě. Vyrozuměli jsme policii. Byl zasažen výstřelem zleva. Policie nemůže najít zbraň. Jednu měl sice v kapse, ale z té nebylo vystřeleno a ostatně ani neodpovídala její ráže. Na rtech měl rozmáznutý otisk rtěnky.“

Byrl Gailordová potlačila slabý výkřik. Paní Tumpová upřela na Masona upřený pohled. „Jste si jistý, že to byl on?“ zeptala se.

„Ano,“ ujistil ji Mason. „Paní Tidingsová jej identifikovala.“

„Tělo našli v jejím domě?“

„Ano.“

„A ona byla kde?“

„V Renu,“ řekl Mason. „Náhodou se vrátila zhruba ve stejnou dobu, kdy jsme objevili tělo.“

Byrl Gailordová pouze řekla: „Jsem ráda, že to nebyla sebevražda. Stále bych měla pocit, že my – jsme jej k tomu tak trochu dohnaly.“

„Nesmysl,“ prohlásila paní Tumpová.

„Prostě bych měla takový pocit,“ trvala na svém Byrl Gailordová. „Měla jsem ho docela ráda, i když v některých věcech jsem mu už nevěřila. Myslím, že to byl typ člověka, který by dokázal dost hazardovat s penězi a měl by za to, že mu všechno projde.“

„Byl to darebák,“ zasyčela paní Tumpová. „O tom svědčí celá jeho minulost.“

„Na mne osobně byl velice laskavý,“ poznamenala Byrl, křečovitě sevřela rty a potlačovala slzy.

„Samozřejmě, že byl na tebe laskavý,“ opáčila paní Tumpová. „Zpronevěřoval tvoje peníze. Proč by si tě také neměl hýčkat. Byla jsi pro něj zlatý důl.“

Byrl řekla: „Účty možná nejsou úplně v pořádku, ale on to určitě myslel dobře. Pokud by opravdu špatně investoval, jistě by se ze všech sil snažil to napravit. Nemyslím si, že by úmyslně zpronevěřil cokoli z mých peněz, ale nelíbil se mi jeho postoj vůči

tobě.“

Paní Tumpová mlčela.

„Kdy… kdy se to stalo?“ konečně se otázala Byrl Gailordová.

„Někdy v úterý po poledni,“ odvětil Mason. „Coroner odeslal tělo k pitvě, aby se zjistila přesná doba smrti.“

„A v jaké situaci se nyní ocitá Byrl?“ zeptala se paní Tumpová.

„Soud ustanoví jiného správce,“ oznámil Mason. „Všechny účty budou podrobeny přísné revizi.“

Paní Tumpová se mu pevně zahleděla do očí: „Velmi dobře, pane Masone. Hovořme teď obchodně… Vyplývá z toho, že nebudeme potřebovat vaše služby?“

Mason přitakal: „Ano.“

„Ale já nevidím proč,“ vmísila se Byrl Gailordová.

„Protože teď není co podniknout,“ vysvětlovala paní Tumpová. „Je zbytečné platit panu Masonovi palmáre, pokud se věc vyřešila sama jiným způsobem.“

„To je pravda,“ souhlasil Mason.

„A neexistuje cokoli, co byste mohl podniknout?“ otázala se Byrl Gailordová. „Nějaká cesta, abyste, no – mohl určitým způsobem dohlížet na věci v mém zájmu?“

„Mohu věci dál sledovat,“ připustil Mason. „Pokud přijdu na něco, co by mne opravňovalo k jednání, budu vás kontaktovat. Soud pravděpodobně pověří správou majetku nějakou společnost. Účty fondů budou pečlivě přezkoumány.“

„Mohu být já osobně pověřena správou fondů?“ zeptala se paní Tumpová.

„Snad ano,“ řekl Mason, „ale soud bude spíše nakloněn tomu, aby byla pověřena společnost, která disponuje veškerým vybavením pro revizi účtů.“

„Já bych tu funkci vykonávala bez jakékoli odměny, jen aby se všechno dalo do pořádku.“

„Budeme muset vyčkat několik dní, než se o tom dozvíme více,“ prohlásil Mason. „Soud může zmocnit slečnu Gailordovou, aby sama určila správce.“

„Já bych chtěla samozřejmě paní Tumpovou,“ řekla Byrl Gailordová.

Telefon na Masonově psacím stole ostře zazvonil. Mason řekl: „Omluvte mne,“ zvedl sluchátko a uslyšel hlas své telefonistky. „Je tady seržant Holcomb. Tvrdí, že vás musí okamžitě vidět. Je s ním nějaký muž.“

Mason chvíli uvažoval: „Řekla jste mu, že nemám čas, Gertie?“

„Ano.“

„Nesdělila jste mu jménem mých klientů, že ne?“

„Ne. Ovšemže ne.“

„Řekněte mu, že tam hned přijdu,“ ujistil ji Mason.

Zavěsil telefon a omluvil se svým klientům. „Seržant Holcomb z oddělení vražd čeká venku,“ oznámil. „Přeje si se mnou okamžitě mluvit. Nebude to trvat dlouho. Laskavě mne, prosím, omluvte,“ a vyšel do přijímací místnosti. Pečlivě za sebou zavřel dveře své pracovny.

Seržant Holcomb navrhl: „Pojďme někam, kde můžeme hovořit.“

„Právnická knihovna je volná,“ navrhl Mason a otevřel dveře vedoucí do dlouhé místnosti lemované policemi s knihami.

Vyšetřovatel kývl na mladého muže, který jej doprovázel, a řekl: „Tak dobrá, Matterne. Pojďme.“

Mason zaměřil pohled na mladého muže, aby si o něm učinil zběžný úsudek. Typoval jej asi na osmadvacet a jeho hlava mu připadala příliš velká vzhledem k tělu. Klenuté, dopředu vystupující čelo a lehce vypoulené oči mu dodávaly výraz intelektuála tak trochu připomínajícího sovu, což ještě podtrhovaly velké brýle s tmavými obroučkami.

Mason je uvedl do právnické knihovny a zavřel dveře. „O co se jedná seržante?“ zeptal se.

Seržant Holcomb pohodil hlavou směrem k mladíkovi s úzkými rameny. „Carl Mattern,“ řekl, „Tidingsův tajemník.“

Mason po tomto sdělení přikývl jako na souhlas. Mattern neříkal nic. Vypadal značně nervózní.

Seržant Holcomb začal: „Zastupujete Byrl Gailordovou?“

Mason chvíli zaváhal a pak odpověděl: „V jistých záležitostech ano.“

„Jak se jmenuje ta druhá?“ zeptal se Holcomb Matterna.

„Tumpová. Paní A. E. Tumpová.“

„Znáte ji?“ obrátil se Holcomb na Masona.

„Ano.“

„Je vaší klientkou?“

„To není přesné. Kam tím míříte?“

Seržant Holcomb hovořil dál: „Mattern vypověděl, že jste včera volal a mluvil s Tidingsem o schůzce.“

„Ano. Říkal jsem vám, že jsem s ním telefonicky hovořil.“

„Na té schůzce se měly probírat záležitosti Byrl Gailordové?“

„Jistým způsobem ano.“

Seržant Holcomb se otázal: „Kde bych teď našel Byrl Gailordovou?“

Mason odvětil: „Na tuto otázku se necítím být povolán odpovědět – alespoň ne za současného stavu věcí.“

„Nejste příliš ochotný ke spolupráci, že?“ popíchl jej seržant Holcomb.

Mason řekl: „Kdybyste se laskavě vrátil oběma nohama na zem a řekl mi, o co vám jde, možná bych vám byl schopen pomoci.“

Seržant Holcomb odsekl: „Jen prověřuji možné motivy, nic víc. Paní Tumpová a Byrl Gailordová se snažily Tidingsovi pěkně zatopit. Chtěli se s ním setkat v pondělí odpoledne a Tidings

odmítl se s nimi vůbec bavit. Postávaly pak před jeho kanceláří a čekaly, až bude odcházet. Tidings říkal, že je ochoten mluvit se slečnou Gailordovou, ale že se raději propadne, než aby promluvil s paní Tumpovou. Tvrdil, že je to semetrika.“

„A tak ho zabila?“ otázal se Mason s úsměvem.

„Blbost,“ prohlásil Holcomb. „Dobře víte, kam mířím, Masone, chci jen čistou pravdu. Chci vědět, co o něm věděly a jestli ho obvinily ze zpronevěry fondů. Koneckonců, když je někdo zavražděn, tak si ověřujeme jeho nepřátele. Všechno to znáte stejně dobře jako já… A co se této věci týče, úplně klidně ho mohla zabít žena a ne muž… Podle té rtěnky to spíš vypadá na ženu.“

„Nemyslím, že by paní Tumpová používala nějakou rtěnku,“ pravil Mason a stále se usmíval.

Seržant Holcomb se zamračil a chystal se něco říci, ale zarazil se, když se otevřely dveře vedoucí do přijímací kanceláře a Gertie pronesla. „Promiňte, že vás vyrušuji. Na lince je někdo, kdo prohlašuje, že musí okamžitě mluvit se seržantem Holcombem.“

Seržant Holcomb se rozhlédl po místnosti. „Můžu si ten hovor vzít na tomhle telefonu?“ otázal se a ukázal na přístroj, který stál na malém stolku u okna.

Gertie řekla: „Hned vás spojím,“ vrátila se zpět do přijímací místnosti a zavřela dveře knihovny.

Seržant Holcomb zvedl telefon a řekl: „Haló,“ pak po několika vteřinách znovu. „No dobrá… haló. Kdo je to?… Dobrá. Pokračujte dál.“

Carl Mattern sdělil Masonovi tichým hlasem: „Strašně mně to rozrušilo. Jsem tak nervózní, že nejsem téměř schopen logicky uvažovat.“

Mason se zadíval do velkých zelenomodrých očí, které se na něj klidně upíraly přes brýle s kostěnou obrubou. „Předpokládám, že to musel být pro vás šok,“ mrkl. „Určitě…“

Odmlčel se, když seržant Holcomb procedil mezi zuby kletbu, praštil sluchátkem zpět do vidlice a beze slova vysvětlení udělal dva rychlé kroky ke dveřím, které vedly do Masonovy pracovny.

„Nechoďte tam," vykřikl Mason.

Seržant Holcomb jej zcela ignoroval. Jedním trhnutím rozevřel dveře a rázně vešel do pracovny.

Obě ženy, zabrané do tichého hovoru, překvapeně vzhlédly.

Holcomb se prudce otočil tváří k Masonovi: „Takže tohle se mi pokoušíte zatajovat, co? Kdyby mi nedali informaci, že mířila k vaší kanceláři, byl bych vám na to skočil… S takovými triky se nikam nedostanete, Masone."

Mason se ohradil: „Nejsem povinen vám hlásit, když se na mne obrátí klient. S těmito ženami mám právě jednání."

„No řekněte, nemáte vy smůlu?" protáhl posměšně seržant Holcomb. „To vaše jednání bude muset počkat, dokud mně nezodpoví pár otázek… Vy dvě jste měly potíže s Albertem Tidingsem, nemám pravdu?"

Abigail Tumpová se ujala slova. „Zajisté," prohlásila. „A Hastingsova nemocnice s ním měla potíže rovněž. Pan Tidings byl darebák."

„Je vám známo, že je mrtev?" ptal se seržant Holcomb.

„Ano. Pan Mason mi to oznámil."

„Tak dobrá," řekl seržant Holcomb. „Takže vy jste přišly k Tidingsovi do kanceláře v pondělí odpoledne a pokoušely jste se s ním setkat. On vám vzkázal po tajemníkovi, že je ochoten mluvit s Byrl Gailordovou, ale že s vámi v žádném případě nepromluví ani slovo. Není to pravda?"

„Ano, je," souhlasila paní Tumpová.

„Ale vy jste s ním mluvila?"

„Ano."

„Kde?"

Řekla: „Čekaly jsme venku na parkovišti, kde stál jeho

automobil. Byrl věděla, kde to je. Zaparkovaly jsme svůj vůz hned vedle jeho.“

„V kolik hodin jste s ním mluvila?“

„Hned poté, co v pondělí odešel ze své kanceláře, okolo půl páté nebo ve tři čtvrtě.“

„Vyhrožovala jste mu nějakým způsobem?“

Paní Tumpová se zhluboka nadechla a v jejím pohledu se zračilo rozhořčení. „Jestli jsem mu nějak vyhrožovala?“ vybuchla. „No to se mi opravdu líbí! Já jsem vyhrožovala! Ten člověk vyhrožoval, že mne nechá zavřít za urážku na cti. Řekl, že Byrl byla proti němu poštvána. Prohlásil, že jedině na něm jakožto na správci majetku záleží, co jí dá a kdy to vůbec dostane a jestli se do toho nepřestanu plést, tak Byrl nedostane ani jediný mizerný cent. Přesně tak to řekl, mladý muži. Jediný mizerný cent. Zní to snad, jako bych mu já vyhrožovala?“

„A co jste mu tedy řekla?“ zeptal se seržant Holcomb.

Pokračovala: „Řekla jsem mu, že bude přinucen učinit podrobné vyúčtování onoho svěřeného fondu a sdělit naprosto přesně Byrl, jak si stojí její záležitosti, že nejsem hloupá a že se hodlám obrátit na právníka.“

„A co pak?“ otázal se Holcomb.

„Potom,“ řekla, „jsem mu oznámila, že mne bude zastupovat pan Perry Mason, a že jej pan Mason osobně navštíví v jedenáct hodin dopoledne následujícího dne. A to jej zřejmě uzemnilo. Zamumlal cosi, čemu jsme nerozuměly, nastartoval vůz a odjel.“

Seržant Holcomb tázavě pohlédl na Byrl Gailordovou. „Byla jste u toho?“ otázal se.

Přisvědčila.

„Natolik se to shoduje s tím, na co si vzpomínáte vy?“

Byrl Gailordová na chvíli zamyšleně sklopila zrak a pak téměř neslyšitelně pronesla: „Já si to pamatuji jinak.“ Seržant Holcomb po tom hned lačně skočil: „Co tedy nesouhlasí?“ ptal se.

Odvětila: „Strýček Albert – tedy pan Tidings – nebyl zrovna tak úsečný a nedůtklivý, jak by se mohlo zdát z vyprávění paní Tumpové.“

„Ale to tedy byl,“ rozhořčila se paní Tumpová. „Byl velice sprostý. On…“

„Nemyslím si, že rozumíte strýci Albertovi tak dobře jako já,“ přerušila ji Byrl Gailordová. „Vždycky bývá velice nervózní, když pospíchá, a tehdy měl opravdu naspěch.“

„Ano,“ připustila paní Tumpová, „skutečně hovořil o nějaké schůzce.“

„O schůzce?“ dychtivě zavětřil seržant Holcomb. „S kým?“

„To neříkal,“ prohlásila paní Tumpová.

„S nějakou dámou,“ opravila ji Byrl Gailordová.

„Ano, to je pravda. Opravdu říkal něco v tom smyslu, že nemůže nechat dámu čekat,“ souhlasila paní Tumpová, „ale nezmínil se výslovně, že se jedná o schůzku.“

„No, neřekl to výslovně,“ doplnila ji Byrl, „ale já osobně jsem z toho vyrozuměla, že měl schůzku s nějakou mladou ženou.“

„Společenský závazek?“ zeptal se seržant Holcomb.

Byrl zkroutila své rukavice. „Já osobně,“ řekla, „si myslím, že to byla obchodní schůzka, a myslím, že mu to dělalo velké starosti, prostě byl předtím trochu roztržitý a podrážděný.“

„Příliš si jej idealizuješ,“ prohlásila paní Tumpová. „Ten muž byl hrubý, neomalený, jak už jsem naznačila, zkrátka zlý člověk. Pokoušel se být přímo sprostý.“

Byrl Gailordová rezolutně zavrtěla hlavou a zadívala se seržantu Holcombovi do očí. „To není pravda, seržante,“ řekla. „Paní Tumpová jej jen dost dobře neznala, to je vše. Budete-li pátrat, určitě zjistíte, že pan Tidings měl velice důležitou schůzku a pospíchal, protože ji nechtěl zmeškat. Ta schůzka pro něj hodně znamenala, ať už osobně, nebo z obchodního hlediska.“

Carl Mattern řekl: „To souhlasí s tím, co jsem vám povídal,

seržante.“

Seržant Holcomb se na něj přísně zamračil: „Vy jste tvrdil, že Tidings věděl, že se tyto ženy zdržují na parkovišti.“

„Já myslím, že věděl,“ prohlásil Mattern, „viděl je, jak tam zajely, ale říkal jsem vám, že jsem měl dojem, že pana Tidingse čeká důležitá schůzka. Na té schůzce se měl setkat s nějakou ženou, to jsem si zcela jistý… A myslím si, že to bylo v obchodní věci.“

„Nevíte náhodou v jaké?“

Mattern pečlivě volil slova: „Bylo to se ženou, která dělala panu Tidingsovi nějaké potíže nebo byla v postavení, kdy by mu mohla potíže způsobit. To vím zcela určitě.“

„Nemůžete mi říci její jméno?“

„Ne.“

„Kdy přišel Tidings do své kanceláře v úterý ráno?“

„Kolem půl desáté. Mezi půl desátou a desátou.“

„A vůbec se nezmínil o tom, že by byl měl v pondělí večer schůzku?“

„Ne.“

„Nezmiňoval se o tom, kde byl nebo s kým se setkal?“

„Ani slovo.“

„Nevyrozuměl jste něco z jeho chování?“

„No, vypadal celkem klidně, řekl bych… Snad trochu méně nervózní, ale to může být jen můj dojem.“

Seržant Holcomb se obrátil zpět na paní Tumpovou. „No a pak, paní Tumpová,“ řekl, „jste se v úterý ráno vrátila do Tidingsovy kanceláře, že ano?“

Paní Tumpová neklidně poposedla v křesle.

„No tak,“ vybídl ji seržant Holcomb. „Odpovězte na otázku.“

„Ano, máte pravdu.“

„Proč?“

„Totiž,“ váhala. „Já jsem si myslela… Nevím. Prostě jsem mu

chtěla dát ještě jednu šanci.“

Seržant Holcomb řekl: „Předpokládala jste, že když jste zařídila, aby mu Mason zavolal a vyplašil jej, tak jen samotné pomyšlení, že Byrl Gailordovou bude zastupovat Perry Mason, přiměje Tidingse, aby se s vámi nějak dohodl. Měla jste v úmyslu se s ním setkat, dohodnout se a připravit tak Masona o právnické palmáre, nemám pravdu?“

Paní Tumpová se rozhořčeně ohradila: „Nic takového jsem neudělala,“ ale očima uhýbala před pohledem jak Masona, tak i seržanta Holcomba.

Seržant Holcomb se na Masona mrazivě usmál. „Proč jste se tedy s ním chtěla setkat?“ otázal se paní Tumpové.

„Já… No chtěla jsem mu vysvětlit, že – tedy – chtěla jsem mu říci, že pan Mason hodlá jednat v zájmu Byrl.“

„Byla to jediná informace, kterou jste se mu chystala sdělit?“

„Ano.“

Seržant Holcomb se vítězoslavně usmál: „Dobrá, nechme to prozatím tak. V kolik hodin jste se tam dostala?“

Paní Tumpová kývla na Matterna: „Jeho tajemník to ví. Bylo to krátce před polednem.“

„A Tidings nebyl u sebe v kanceláři?“

„Tajemník alespoň tvrdil, že není.“

„Ale vy jste tomu nevěřila?“

„Tedy, ne úplně.“

„Zašla jste tedy znovu na parkoviště?“

„Rozhlížela jsem se tam, ano.“

„A pak jste zamířila do klubu, kam chodil pan Tidings?“

Paní Tumpová se na okamžik odmlčela, než řekla: „Ano.“

„A někde po cestě,“ triumfoval seržant Holcomb, „jste zjistila, kde se Tidings nachází. Sledovala jste jej až do domu jeho ženy, kde bylo nalezeno jeho tělo, a právě tam se odehrál váš poslední rozhovor s ním, že ano, paní Tumpová?“

Pohlédla mu do očí s výrazem rozhorleného nesouhlasu. „Nic takového jsem rozhodně neudělala," prohlásila. „Nemáte absolutně žádné právo něco takového prohlašovat. To by se vám mohlo velice nevyplatit."

„Kde jste byla v jednu hodinu v úterý odpoledne?"

„Proč, já… Budu se muset zamyslet… Počkejte chvilku. Byla jsem u svého kadeřníka. Byla jsem objednána na dvanáct třicet."

Seržant Holcomb zadumaně svraštil čelo: „Kde jste byla vy, slečno Gailordová?"

Odpověděla: „Proč, já nevím… v úterý… Ó, už vím. Byla jsem na obědě s Colemanem Reegerem… Možná ho budete znát. On je hráčem póla. Jeho rodina je velice společensky na výši."

Seržant Holcomb přistoupil k telefonu na Masonově psacím stole, zvedl jej a řekl: „Spojte mne s policejním ředitelstvím. Chci mluvit se soudním lékařem, který provádí pitvu Alberta Tidingse. Počkám na lince."

Stál tam se sluchátkem přiloženým na uchu.

Mattern řekl Masonovi: „Teď vám mohu povědět pár věcí, o kterých jsem předtím nesměl mluvit. Co se týče záležitostí slečny Gailordové, něco je mi o tom známo. Tou nejposlednější věcí, kterou pan Tidings učinil, bylo uskutečnit co nejvýhodnější obchodní transakci pro slečnu Gailordovou."

„Co to bylo?" zeptal se Mason.

„Prodal deset tisíc akcií Seaboard Consolidated Freighters a výtěžek investoval do Western Prospecting. Ještě těsně předtím, než odešel z kanceláře, nařídil mi, abych určitě zanesl šek firmě Loftus Cale a osobně dohlédl, že transakce byla provedena."

„Na kolik zněl ten šek?" otázal se Mason.

„Na padesát tisíc dolarů."

„Co je Western Prospecting zač? Jsou vůbec její akcie řádně kotované na burze?" zajímala se paní Tumpová.

„Ne, paní Tumpová. Nejsou."

„Nikdy jsem o nich neslyšel,“ prohlásil Mason.

„Totiž,“ řekl Mattern, „podle důvěrných zdrojů zastavili činnost… Lituji, pane Masone, nemohu vám prozradit bližší podrobnosti, ale pan Tidings vše nechal předem bedlivě prozkoumat. Jen z této jediné transakce bude slečna Gailordová profitovat – no, řekněme, bude to velmi slušná suma.“

„Proč tolik tajnůstkaření?“ zeptal se Mason.

„Protože ta informace,“ odvětil Mattern, „je vysoce důvěrná a věřte, nic na světě není více nebezpečné než únik informací o obchodování s cennými papíry. Neměl jsem v úmyslu prozradit cokoli o investování majetku. Pouze jsem se o tom zmínil, abych ukázal, že pan Tidings pracoval v zájmu Byrl Gailordové. Studoval tu situaci celé týdny. Dokonce si najal důlního experta, který pro něj vypracovával důvěrné zprávy o majetku Western Prospecting a vynaložil dosti značné úsilí, aby získal podrobné a přesné informace o jedné části jejich majetku – o dolech, které vlastní.“

Mason řekl: „Není žádný důvod, abyste tajil před slečnou Gailordovou jakékoli informace, které máte o tom kapitálu.“

Mattern namítl: „Vy jste právník, pane Masone. Já ne. Nemohu tedy své znalosti srovnávat s vašimi a nehodlám se zde přít o právních otázkách. Předpokládám však, že pozůstalost pana Tidingse bude muset být spravována. Správce pozůstalosti bude mít právníka. Já postoupím svou informaci správci pozůstalosti a vy si pak budete moci pohovořit s jeho právníkem… Doufám, že chápete moje postavení.“

„V kolik hodin jste převzal šek pro makléře?“

„Krátce před jedenáctou hodinou.“

„V úterý dopoledne?“

„Ano, pane. Odešel jsem s šekem zanedlouho poté, co jste volal.“

„A byl to osobní šek vydaný panem Tidingsem?“

„Ne, pane. Byl to pokladní šek… Jednalo se o dosti velkou částku a z jistých důvodů měl pan Tidings eminentní zájem na tom, aby byla celá věc uzavřena, aniž by musel čekat na proplacení osobního šeku. Pokladní šek si vyzvedl v pondělí.“

„On jej nepředal osobně?“ ujistil se Mason.

„Ne, pane. Poslal mne, to je jedna z mých povinností, abych mu ušetřil takovéto drobné práce.“

„A kdy Tidings odešel ze své kanceláře?“

„Ve stejnou dobu jako já. Jeli jsme spolu dolů výtahem.“

„A nesdělil vám, kde byste jej mohl zastihnout, abyste mu ohlásil uskutečnění transakce?“

„Ne, pane. On sám mi volal.“

„Kdy to bylo?“ zeptal se seržant Holcomb a zakryl rukou mluvítko telefonu.

„Řekl bych, že těsně před polednem.“

„V úterý dopoledne?“

„Ano.“

„Řekl, odkud volá?“ zeptal se Mason.

„Ne, pane. Neřekl.“

Mason pravil: „Pak tedy poslední, co víme o –“

„Počkat,“ řekl seržant Holcomb Masonovi a pak do telefonního mikrofonu: „Ano. Zdravím. Tady je seržant Holcomb, doktore. Chci vědět něco o Albertu Tidingsovi. Potřebuji přesně znát, kdy zemřel… Ano, samozřejmě, že chápu, že jste ještě neskončil celou prohlídku, ale určitě jste se už dostal natolik daleko, abyste mi mohl dát celkem přesný odhad… Ale, co má, k čertu, s tím teplota místnosti co dělat? Aha, rozumím… Cože?… Co to říkáte?… No tak, počkejte chvilku. To nesouhlasí se svědectvím… Ne, to nemohlo být tak brzy… V deset hodin nejpozději?… To budete muset přidat alespoň tři hodiny… Dobrá, vrhněte se na to… Ale ovšem, že vyžaduji přesná fakta, ale nechci, abyste dělal blázna ze sebe a také z celého oddělení… Přizvěte k

tomu šéfa patologie!“

Seržant Holcomb třískl sluchátkem.

Mason se zazubil na Byrl Gailordovou, pak se obrátil k seržantu Holcombovi a zdvořile se zeptal: „Co to říkal, seržante?“

Seržant Holcomb odvětil: „On neví. Ještě neskončil s ohledáváním… Tihle doktoři, s těmi je potíž. Nechával jsem jim vzkaz, aby se do toho pustili hned v tu minutu, kdy převezmou tělo.“

Mason se usmál na paní Tumpovou. „Tak nyní, paní Tumpová,“ řekl, „už, doufám, nebudete muset uvádět jakákoli alibi, abyste dokázala, že jste Tidingse nevytáhla z jeho klubu, nezastřelila jej a nezavezla jeho tělo do domu paní Tidingsové. Soudní lékař právě oznámil seržantu Holcombovi, že ten muž byl mrtev od desáté hodiny úterního dopoledne.“

Seržant Holcomb se na Masona zle zamračil. „Příliš se necháváte unášet vlastní fantazií,“ prohlásil.

Mason zvedl telefon, a když uslyšel Gertiin hlas na drátě, zeptal se: „Poslouchala jste tento telefonní rozhovor, Gertie?“

„Ehm… no jo…“ pronesla.

Mason řekl: „Díky, to je všechno.“

Položil sluchátko zpátky do vidlice a musel se usmát při pohledu na zklamaný výraz seržanta Holcomba.

„Tihle doktoři,“ tvrdil seržant Holcomb, „jsou pěkná banda pitomců. Jak může, k čertu, člověk vyřešit případ, když mu každý trouba háže klacky pod nohy?“

Mattern řekl: „Běžte! Já vím, že byl naživu těsně před polednem. Hovořil jsem s ním po telefonu.“

Mason upřesnil: „Vy jste hovořil s někým, kdo o sobě prohlašoval, že je Tidings.“

„Mluvil jsem s Tidingsem.“

„Poznal jste jej po hlase?“

„Tedy… no, tehdy jsem byl o tom přesvědčen.“

Mason pravil: „Hlas lze přece napodobit, jak víte.“

„Kdy přesně odešel z kanceláře?“ zeptal se seržant Holcomb.

Mattern řekl: „Vlastně, abych vám řekl pravdu, seržante, já nevím, kolik bylo přesně hodin. Bylo to hned po jeho hovoru s panem Masonem – snad pár minut poté.“

„A vy můžete,“ obrátil se seržant Holcomb na Masona, „stanovit přesně čas toho hovoru?“

Mason prohlásil opatrně: „Mohl bych čas zpětně určit z údajů, které bych si musel napřed utřídit, seržante, ale nemůžu vám jej sdělit zcela přesně hned teď.“

Seržant Holcomb podrážděně vyštěkl: „Kvůli čemu jste tak zpropadeně tajnůstkářský, Masone? Vaši klienti jsou mimo podezření – aspoň pokud vydrží jejich alibi. Tak proč mi nechcete říct přesně, kdy se odehrál ten rozhovor?“

Mason se významně zadíval na Byrl Gailordovou. „Myslím,“ prohlásil, „že je tu jedna záležitost, kterou budu muset prozkoumat nejdříve.“

„Co to je?“

„Akcie Western Prospecting company.“

Carl Mattern pravil: „Já vám o tom mohu říci úplně všechno, pane Masone.“

„Ale dosud jste tak neučinil,“ opáčil Mason.

„Je to dobrá investice.“

„Dávám přednost svému vlastnímu šetření, z něhož si pak vyvozuji své vlastní závěry.“

„Dobrá, pak zjistíte, že je to skutečně dobrá investice.“

Seržant Holcomb kývl na Matterna. „Tak dobrá,“ prohlásil, „to je vše. Pojďme.“ Otočil se na Masona a řekl: „Až budu příště vyšetřovat vraždu, budu si chtít promluvit s vašimi klienty a oni budou zrovna ve vaší kanceláři, nepokoušejte se mi je zatajit.“

„To jsem také nedělal,“ opáčil Mason. „Jen jsem chtěl, aby si mí klienti sami dohodli termín schůzky.“

Seržant Holcomb se zadíval na Masona. „Vy,“ štěkl, „se vůbec nesnažíte spolupracovat s úřady. Jednoho krásného dne vás to přivede do maléru… Jdeme, Matterne.“

Opustili místnost.

Mason se otočil ke dvěma ženám. Prohodil: „Řekl jsem vám, že vám nemohu být nijak zvlášť nápomocen… Myslím si, že teď už ano.“

„Co máte na mysli, pane Masone?“ zeptala se paní Tumpová.

Mason podotkl: „chtěl bych zjistit něco bližšího o tom obchodě s akciemi Western Prospecting company. Mohli bychom dosáhnout zrušení dohody o prodeji – budeme-li chtít.“

„Ale já nevidím způsob jak,“ prohlásila paní Tumpová.

Mason prohlásil: „Já zatím také ne, ale seržant Holcomb je teď v pěkné bryndě. Soudní lékař, který provádí pitvu, je toho názoru, že Tidings byl zabit během deseti či patnácti minut od chvíle, kdy odešel v úterý dopoledne ze své kanceláře.“

„No a?“ otázala se paní Tumpová.

Mason řekl: „Mrtvý člověk nemůže nakupovat akcie.“

Paní Tumpová si s Byrl Gailordovou krátce vyměnily pohledy. Pak paní Tumpová pravila: „Ale předpokládejme, že by se ukázalo, že ty akcie jsou skutečně dobrá koupě?“

„Pak,“ prohlásil Mason, „nebudeme jednoduše dělat vůbec nic… A teď, jestli mne laskavě omluvíte, začnu v té věci okamžitě jednat.“

Obě ženy se zvedly. Byrl Gailordová mu podala ruku a řekla, „Bezvýhradně vám důvěřuji, pane Masone. Děkuji vám z celého srdce.“

Paní Tumpová pravila nejistě: „Pane Masone, nechci, abyste si myslel, že jsem se vás pokoušela podvést. Já… Prostě chtěla jsem se setkat s panem Tidingsem a dát mu najevo, že jsem jen neblufovala. Řekla jsem, že se na vás obrátím a také jsem tak učinila.“

Mason řekl: „Zapomeňte na to. I kdybyste se skutečně pokoušela dosáhnout s ním dohody na poslední chvíli, mně by to vůbec nevadilo.“

„Děkuji vám, pane Masone. Jste tak laskavý. Teď se vůči vám cítím jako… jako…“

„Jako lump,“ skočila jí se smíchem do řeči Byrl Gailordová. „Ale skutečně, pane Masone, paní Tumpová to se mnou myslí dobře a chce ušetřit každý desetník z mých peněz, který může. Tak už toho nechte, Abigail. Už se přece přiznejte.“

Paní Tumpová se zasmála: „Já se už nemusím přiznávat, Byrl. Byla jsem nachytána rovnou na švestkách… Na shledanou, pane Masone.“

Mason a Della Streetová je očima sledovali, dokud neodešly z kanceláře.

„Podvodnice jedna,“ ulevila si Della Streetová.

Mason přitakal. „Všichni to tak dělají,“ prohlásil, „pokud jsou na to dost chytří… Zatelefonujte okamžitě mému obchodnímu jednateli, Dello. Řekněte mu, aby mi zjistil všechno o Western Prospecting, za co se prodávají jejich akcie a kdo v úterý dopoledne prodal balík jejich akcií v hodnotě padesáti tisíc dolarů.“

„Budete si přát hovořit s firmou Loftus Cale?“ otázala se.

„Ještě ne,“ prohlásil Mason. „Nejprve chci mít dobré informace, než s nimi začnu jednat.“

„Proč?“

„Nevím,“ řekl Mason. „Říkejte si tomu třeba předtucha. Nemohu se zbavit dojmu, že na tom obchodě s akciemi není něco v pořádku. Tidingse tlačili ke zdi. Musel dobře vědět, že Adelle Hastingsová proti němu nasadí všechny páky…“

„Tu schůzku v pondělí večer měl s ní?“ zeptala se Della Streetová.

„Vypadá to tak,“ pravil Mason. „Seržant Holcomb nikoho

nejmenoval, takže já jsem… Brnkněte Paulu Drakeovi. Řekněte mu, aby našel Roberta Pelthama a zavolejte do redakce Contractor's Journal a zadejte jim inzerát do rubriky oznámení. Jen tam napište: P, musím s vámi mluvit, pokud možno osobně. Jinak telefonicky. Žádná jména po telefonu, ale okamžitě potřebuji dodatečně upřesňující informaci. M."

Tužka Delly Streetové se rozletěla po řádcích jejího těsnopisného notesu. „Oukej, šéfe," řekla. „Ještě něco?"

„Ne," odvětil Mason, „ale pospěšte si s tou obchodní transakcí a řekněte Drakeovi, aby pozorně sledoval vše, co se týče té vraždy."

Della Streetová řekla: „Pokud jsou všichni klienti mimo podezření, šéfe, tak proč se zajímat o tu vraždu?"

Mason řekl: „Protože, Dello, jsem zachycený v pasti, bojím se, že nějaká žena přijde sem do kanceláře, kdykoli ji to zrovna napadne, podá mi druhou část té desetitisícidolarové bankovky a prohlásí: ‚Dejte se do práce a zastupujte mne, pane Masone.' A můžete se klidně o cokoli vsadit, že ona ruka svírající desetitisícidolarovky bude totožná s tou, která držela vražednou zbraň, když byl zabit Tidings."

„Během těch patnácti minut, co opustil svoji kancelář v úterý dopoledne?" skepticky se otázala Della Streetová.

„Někdo ho přece zabít musel," prohlásil Mason.

„Pak tedy nevěříte, že to byl Tidings, kdo volal tajemníkovi v úterý v poledne, aby zjistil, jestli byl ten obchod uzavřen?"

„Tomu nevěří soudní lékař," významně pronesl Mason.

KAPITOLA 5

Když ve čtvrtek ráno přišel Mason do své kanceláře, čekal už tam na něj Paul Drake. Pokynul Gertii na pozdrav, uchopil Drakea za paži a uvedl jej do pracovny, kde Della Streetová právě třídila ranní poštu.

„Brej den, Dello. Něco nového?“ otázal se Mason.

„Nic obzvlášť důležitého,“ odpověděla. „Buďte zdráv, Paule.“

„Zdravím vás, Dello. Jak se vede?“

„Fajn.“

Drake složil své tělo do oblíbené polohy přes opěradlo velkého černého koženého křesla.

„Máš něco?“ zeptal se Mason.

„Jen pár maličkostí,“ řekl Drake. „Peltham se někam ztratil. Policie by si ho zpropadeně ráda podala. Ale nemůžou ho najít a stejně tak ho nemůžu najít ani já.“

„Bylo proti němu vzneseno nějaké obvinění?“ otázal se Mason.

„Mají za to, že to byl právě on, kdo se podepisoval na ty šeky s Tidingsem… Myslím ty šeky, kvůli kterým je teď nemocnice v trablích.“

„Nezjistil jsi něco o jeho přítelkyni?“

„Ani ťuk. Bydlel v bytě, a pokud je mi známo, žádná žena jej tam nikdy nenavštívila. Je to chladnokrevný, počtářsky přesný chlápek, který oplývá něžnými city asi jako ředitel banky, když zamítá vaši žádost o půjčku. Je jasné, že cokoli by kdy udělal, udělal by šikovně, pořádně a s obzvláště pečlivým smyslem pro detail. Kdyby měl, kupříkladu, milostný románek s nějakou vdanou ženou, všechno by měl dopodrobna zorganizované, nic by nenechával náhodě.“

Mason řekl: „Oukej. Mám pro tebe důležitou práci, Paule. Dal jsem oznámení do Contractor’s Journal. Všechno je to přísně tajné.

Nechci, aby o tom věděl někdo z tvých lidí. Podstata je v tom, že někdy v průběhu dne tam nějaká osoba podá oznámení, které bude odpovědí na to mé. Nasaď k jejich kancelářím svého člověka, Paule, s tím, aby mu dali od přepážky hlášku, když se objeví odpověď na můj inzerát, a pak tu osobu sleduj.“

„Dobře,“ souhlasil Drake. „Ještě něco?“

„Ano. Paní Tumpová měla spor s útulkem pro sirotky – Hidden Home Welfare Society. Byla z toho pěkná polízanice… Je v kontaktu s bývalým účetním té společnosti. Mám dojem, že je ten účetní v našem městě. Hodlám ji přinutit k tomu, aby se s ním za chvíli sama pokusila spojit… No, řekněme třeba dnes dopoledne v deset třicet. Sleduj ji, prověřuj lidi, kteří se po ní budou ptát v recepci, a hlídej, komu bude telefonovat… Myslíš, že to půjde zařídit?“

„Telefonní hovory nejsou snadná záležitost,“ prohlásil Drake. „Ale dá se to zvládnout.“

„Výborně,“ přikývl Mason a obrátil se na Dellu Streetovou. „Přesně v deset třicet, Dello, zavolejte paní Tumpovou a oznamte jí, že pan Mason má nějaké nejasnosti, co se týče podpisů na rubu starých šeků z Hidden Home Welfare Society. Řekněte, že existuje důvodné podezření, že jde o padělky, jelikož ta Hidden Home Welfare Society nikdy neobdržela nic z těch peněz a taky osoba, která podpisem na šecích potvrdila příjem částky, nikdy nebyla ve spojení se společností. Zeptejte se jí, jestli o tom něco neví… Zamotejte jí hlavu, ale mluvte trochu neurčitě. Však víte. Jste jen moje sekretářka, která volá v době, kdy jsem nepřítomen v kanceláři a pouze plníte mé instrukce… Můžete se chovat i lehce přihlouple, pokud chcete. Nebude to na škodu věci.“

„Prostě buďte úplně sama sebou,“ doplnil Drake.

Della na něj vyplázla jazyk a udělala si poznámku. „V deset třicet,“ řekla.

„Správně.“

„Stihneš do té doby nasadit člověka na tu práci, Paule?“ obrátil se Mason na Drakea.

„Ano.“

Mason řekl: „Chci něco zjistit o Byrl Gailordové, Paule. Ten příběh, co nám vyprávěla paní Tumpová, stojí na vodě.“

Della Streetová překvapeně vzhlédla. „Jak to, šéfe?“ zeptala se. „Myslela jsem, že to bylo velice dramatické.“

„To se ví, že to bylo dramatické,“ prohlásil Mason. „Až moc. Ruce, které se chytají ocelového boku plavidla, lidé smetení vlnami a všechno tohle… Ale přehlédla jistá rutinní schémata, podle kterých se v těchto situacích postupuje. Na prvním místě, ruský šlechtic a jeho žena by neodjeli v prvním záchranném člunu – rozhodně ne, pokud by paní Tumpová stála u zábradlí a hleděla do tmavých vln. Na moři je závazným pravidlem, že ženy a děti jdou první.

Paní Tumpová nám vylíčila pěkný obrázek, ale je to pouze její představa celé události. Sama sebe si maluje, jak stojí u zábradlí a shlíží dolů s nezúčastněným, neosobním zájmem. Kdyby opravdu na té lodi byla, pak by mluvila o tom, jak těžké bylo pro ni se udržet na nakloněné palubě, s jakým úsilím získala záchrannou vestu a jak důstojníci neustále pískali na píšťalky a hnali houf pasažérů od jednoho záchranného člunu k druhému… Celé to potopení lodi mi připadá vymyšlené. Všimněte si, že se vůbec nezmínila o jménu oné lodi. Kdykoli by došlo na konkrétní údaje, jen by mávla rukou a prohlásila, ‚Tohle všechno není důležité pane Masone.‘“

Della Streetová řekla: „Když se nad tím hlouběji zamýšlím, opravdu to zní divně… Ale proč?“

Mason pravil: „Podle mého odhadu nám lže o určitých věcech, a zároveň mluví pravdu o jiných. Nebýt té korespodence, kterou měla, nabyl bych dojmu, že se jen snažila Byrl namluvit nějakou pohádku a vloudit se do správy fondu.“

Drake řekl: „Dobrá, půjdu na věc," a začal se zvedat z křesla.

Mason upozornil: „Počkej chvilku, Paule. Mám pro tebe ještě jednu záležitost. Je to Carl Mattern, tajemník Alberta Tidingse. Zjisti mi o něm vše, co můžeš. Vyšťárej, kdo je jeho milá, jestli má v úmyslu se ženit, jestli sází na koně, holduje alkoholu a vůbec jaké má zábavy."

„Oukej. Ještě něco?"

„To je všecko, alespoň prozatím."

V okamžiku, kdy Drake vycházel ze dveří, zazvonil telefon a Della Streetová ohlásila: „Na drátě je váš makléř s tou informací o Western Prospecting."

Mason zvedl telefon a ohlásil se: „Ano. Hovoří Mason. Mluvte." Jeho makléř mu informaci podal ve formě stručné, suchopárné statistiky. „Western Prospecting," začal, „základní jmění tři milióny dolarů. Vydáno dva milióny pět set tisíc akcií. Každá akcie má nominální hodnotu jeden dolar. Většina z nich byla dána výměnou za důlní zařízení. Něco bylo prodáno veřejnosti dolar za akcii, pak stouply a bylo uskutečněno několik prodejů za dolar dvacet pět, dolar a půl a dva dolary. Pak polevil uměle vyvolaný tlak na trh a ceny akcií postupně klesly zpět. V současné době je to s tržní hodnotou těch akcií složitější. Obchodní akciová společnost neuskutečňuje jakýkoli prodej akcií za méně než jeden dolar, ale podle neoficiálních zpráv jsou soukromí vlastníci akcií ochotni se všeho zbavit za jakoukoli cenu převyšující dva centy. Nikdo ale nemá zájem.

V úterý krátce před polednem, byl uskutečněn prodej velkého balíku akcií. Akcie byly převedeny prostřednictvím účtu akciové společnosti na Alberta Tidingse, správce majetku. Neuvádí se, koho zastupuje nebo co spravuje… Nevím, který makléř zprostředkoval transakci, a nejsou mi známy okolnosti tohoto obchodu. Nemělo by to činit více než tři nebo čtyři tisíce dolarů. Společnost sice vlastní nějaké dosud neprozkoumané doly, které

vypadají nadějně, ale je veliký rozdíl mezi těžebně zcela neprozkoumaným dolem a dolem zavedeným. Chcete vědět ještě něco?“

„Ano,“ řekl Mason. „Odkud pocházely akcie, které byly Tidingsovi prodány?“

„Snaží se tuto informaci utajit,“ odpověděl mu makléř, „ale podle mého nejlepšího odhadu se prezident společnosti zbavil svých vlastních cenných papírů.“

„Kdo je prezidentem?“

„Muž jménem Bolus – Emery B. Bolus.“

„Má u nás Western Prospecting Company své kanceláře?“

„Jo, má… Myslím, že si je ale drží už jen čistě pro prodej akcií. Je to pěkná soustava kanceláří, jejichž pronájem ještě nevypršel. Žádná obchodní aktivita. Jedna stenografka, viceprezident, provozní ředitel, prezident a hlavní účetní… Máte asi představu, že… Kdybyste kolem toho něco rozjel, nikomu nevyzraďte, kdo vám dal informace.“

„Děkuji,“ řekl Mason. „Rozhodně mám v úmyslu to pěkně roztočit – a nikdo se ode mne nedozví, odkud mám tyhle zprávy.“

Obrátil se na Dellu Streetovou: „Vytočte mi Loftus Cale… Tedy makléřskou firmu Loftus Cale. Chci jednoho z nich.“

Přikývla a vytočila číslo. Zatímco Mason čekal na spojení, vrazil obě ruce hluboko do kapes a zamyšleně přecházel po místnosti.

„Už je na lince,“ ohlásila Della Streetová. „Pan Loftus, starší partner.“

Mason převzal hovor a pronesl: „Haló, pan Loftus? Tady je Perry Mason, právník. Shledávám, že jsem prostřednictvím jednoho svého klienta zainteresován v jedné transakci, jež byla vaším prostřednictvím uzavřena v úterý dopoledne.“

„Ano?“ otázal se Loftus rezervovaně.

„Jde o prodej akcií Western Prospecting Company jistému

Tidingsovi, správci majetku.“

„Ach, ano.“

„Co mi o tom můžete říci?“ zeptal se Mason.

Odpověď následovala okamžitě: „Nic.“

„Jsem právní zástupce Byrl Gailordové, osoby, jejíž majetek Tidings formou svěřenectví spravoval,“ vysvětloval Mason.

„Skutečně jím jste?“ popichoval Loftus.

Masonova tvář potemněla. „Mohl byste se zastavit u mne v kanceláři?“ otázal se.

„Ne.“

„Máte tedy,“ ptal se Mason, „právníka, který se stará o vaše záležitosti?“

„Ano.“

„Mohl byste mi laskavě říci, kdo to je?“

„Nevidím pro to žádný důvod.“

„Tak dobrá,“ pronesl Mason zvýšeným hlasem, „jestli nepřijdete ke mně do kanceláře, přijdu tedy já do vaší. Pokud chcete, může tam být přítomen váš právník. Dejte na moji radu a rozhodně si jej přizvěte. Stejně tak tam pozvěte jistého Emery B. Boluse, prezidenta Western Prospecting Company… Chtěl jsem vám, vážení, dát poslední šanci. Ale teď vám hodím na krk rovných padesát tisíc dolarů. A abyste si měli nad čím lámat hlavu, řeknu vám předem naprosto přesně, jak to udělám… Budu u vás za patnáct minut a nebudu čekat.“

Mrštil telefonním sluchátkem zpátky do vidlice a pak se najednou hlasitě rozesmál. „Panečku,“ řekl Delle Streetové. „Jediný takový chladný, odměřený počítací stroj s lidskou vizáží mi leze na nervy víc než celý tucet gaunerů, co se mne pokoušejí zastrašovat.“

Přistoupil ke skříni a nasadil si klobouk.

„Vyrážíte přímo do jámy lvové?“ zeptala se.

„Půjdu tomu starému krkounovi nahnat tolik strachu, že na to

do smrti nezapomene," prohlásil Mason, „a budu přitom bruslit na zatraceně tenkém ledě. Doufám, že tam bude mít svého právníka, a doufám, že se mi jeho právník pokusí odporovat… Držte mi palce, moje milá, protože to budu moc potřebovat."

Přesně patnáct minut poté Pěny Mason vstoupil do impozantních prostor, kde sídlila firma Loftus Cale. Pohledná mladá žena na něj vzhlédla od stolu, na kterém byla měděná tabulka s nápisem „Informace" zasazená do dřevěného hranolu.

„Pan Loftus," řekl Mason.

„Vaše jméno?"

„Mason."

„Ach, ano," pravila. „Pan Loftus vás očekává."

„To je od něj milé," prohlásil Mason.

„Mohl byste několik minut počkat?"

Mason řekl: „Ne."

Vypadala celá nesvá. „Malý moment," pronesla, odvrátila se na otočné židli a zapojila telefonní linku: „Pan Mason je zde, pane Loftusi. Říká, že nemůže čekat."

Zcela zřejmě se na druhém konci linky někdo rozčiloval. Mladá žena pozorně naslouchala a pak znovu pravila: „Ale on nepočká, pane Loftusi."

Následovala další chvíle mlčení a pak se s úsměvem obrátila zpět na Perryho Masona. „Můžete hned vejít," řekla a ukázala k mohutným dveřím, které vedly do chodby, „jsou to druhé dveře nalevo."

Mason rozrazil dveře, rázně prošel chodbou a otevřel dveře označené „Pan Loftus, privátní."

Muž, který seděl za masivním mahagonovým psacím stolem, byl zdravě vyhlížející šedesátník s trochu povislými tvářemi, chladnýma matnýma očima a jemnými bílými vlasy.

Mason se studeně usmál: „Říkal jsem vám po telefonu, že čekat nebudu," řekl.

Loftus pravil skřípavým, panovačním hlasem, který byl úplně zjevně mnohem více navyklý dávat příkazy než o něco sám žádat: „Posaďte se. Můj právník je už na cestě sem.“

„Kdybyste mi to řekl dříve,“ pravil Mason, „domluvil bych schůzku tak, aby mu co nejlépe vyhovovala.“

Loftus zaťal pravou ruku v pěst, pak ji před sebou rozevřel a pomalu ji položil na stůl. Něco v tomto gestu způsobilo, že vyznělo mnohem působivěji, než kdyby zuřivě udeřil vší silou na desku stolu. „Nenávidím zločinné právníky,“ řekl. „To já také,“ přitakal Mason a usadil se do křesla, které mu v místnosti připadalo nejpohodlnější.

„Ale vy jste zločinný právník.“

„To záleží na tom, co tím myslíte,“ poznamenal Mason. „Já jsem právník. Nejsem zločinec.“

„Hájíte zločince.“

„Jak byste vy definoval zločince?“ otázal se Mason.

„Člověk, který spáchal zločin.“

„A kdo rozhoduje, zda ten zločin spáchal?“

„Proč, předpokládám, že soudce.“

„Přesně tak,“ usmál se Mason. „A já jsem měl až dosud to velké štěstí, že soudci se se mnou shodují v názoru, že osoby, které zastupuji, nejsou zločinci.“

Loftus namítl. „To vůbec není rozhodující.“

„Soudci si myslí, že je,“ řekl Mason a z tváře mu přitom vymizel úsměv.

„Co může člověka vašeho druhu tak zajímat na čistě našich záležitostech?“

„Řeknu vám na rovinu, že nemám rád označení vašeho druhu,“ poznamenal Mason. „Může se stát, že nebudu mít rád ani ty vaše záležitosti. V každém případě, řekl jsem vám předem, proč za vámi přicházím. Kdybyste mi tu informaci, na kterou jsem se ptal, sdělil telefonicky, mohl jste si ušetřit velmi nepříjemný rozhovor.“

„Ten bude rozhodně velmi nepříjemný pro vás,“ vyštěkl Loftus, „a ne pro mne. K smrti nerad totiž obtěžuji konzultací své právní oddělení, když si zrovna nějaký šejdířský právníček zamane strkat nos do mých záležitostí… Ale když už jsem se tím začal zabývat, pište si, že to dotáhnu až do konce.“

„Skutečně chvályhodné rozhodnutí,“ poznamenal Mason, pečlivě si vybral cigaretu z pouzdra a zapálil ji.

„Tak nechcete mi už konečně říci, co chcete?“

„Ne dříve, než sem dorazí váš právník,“ prohlásil Mason.

„Ale tvrdil jste, že nebudete čekat.“

„Velice nerad čekám v předpokojích,“ pravil Mason „není-li to zcela nezbytné, a rovněž velice nerad probírám právní aspekty s mužem, kterému se hodlám dostat na kobylku, pokud není přítomen jeho advokát… Co kdybychom si povídali o baseballu nebo o politice?“

Loftus se prudce vztyčil v křesle. Jeho tvář dostala lehce nafialovělý odstín. „Musím vás varovat, mladý muži,“ prohlásil, „že se brzy dočkáte největšího překvapení ve svém životě. Vaše poněkud na efekt vypočítaná vítězství v soudní síni byla zapříčiněna výlučně tím, že jste stál proti nuzně placeným státním úředníkům a politickým funkcionářům. Nyní se ale stavíte proti těm nejlepším a nejlépe placeným mozkům v celé oblasti práva.“

„To je hezké,“ řekl Mason, „vždycky jsem si přál…“

Dveře se rozletěly. Vysoký, ramenatý muž s široce postavenými lícními kostmi vrazil do kanceláře. V ruce nesl pánský kufřík. „Přece jsem vám říkal, abyste jej nepřijímal, dokud k vám nedorazím,“ vytkl Loftusovi.

Mason se vlídně usmál. „Nechtěl jsem čekat,“ řekl prostě. „Předpokládám, že vy jste to právní oddělení.“

Muž na něj pohlédl beze stopy přátelství. „Jsem Ganten,“ řekl, „starší partner firmy Ganten, Kline Shaw. Vy jste Mason. Viděl jsem vás u soudu. Co si přejete?“

„Po telefonu jsem žádal pana Loftuse,“ sdělil Mason, „aby mi řekl, co je mu známo o transakci týkající se prodeje padesáti tisíc akcií Western Prospecting company jistému Albertu Tidingsovi jako správci majetku. On odmítl.“

„Učinil zcela správně, že odmítl,“ pravil Ganten ledovým hlasem, když se usadil a s pečlivostí postavil kufřík vedle křesla na podlahu.

Mason se usmál: „Já osobně jsem toho názoru, že to bylo od něj velice nemoudré rozhodnutí.“

„Je mi srdečně jedno, co si myslíte o mých rozhodnutích,“ vybuchl Loftus.

Mason pravil: „Snad bych měl lépe vysvětlit svůj postoj a upnout vaši pozornost na jistá fakta. Zastupuji Byrl Gailordovou, v jejíž prospěch byl majetek formou svěřenectví spravován… To znamená, že jednám v jejím zastoupení.“

„Tak si ji klidně dál zastupujte,“ řekl Loftus. „Nemáme nic společného s tím, co se děje mezi ní a správcem jejího majetku.“

„Pro vaši informaci,“ dodal Mason, „Albert Tidings byl zabit.“

Loftus si s Gantenem vyměnili pohledy. Ganten řekl: „Nebude-li vám to vadit, pane Loftusi, ujmu se vedení tohoto hovoru.“

„Já se nenechám takhle zastrašovat,“ prohlásil Loftus. „Četl jsem o Tidingsově smrti v novinách. Vůbec nic to přece neznamená – alespoň pokud –“

„Prosím vás, pane Loftusi,“ přerušil jej Ganten. „Nechte mne mluvit. Tento právník se vás pokouší chytit za slovíčko a lstí tak získat nějaké doznání.“

Mason se rozesmál: „To já jsem sám navrhl panu Loftusovi, aby si k tomuto rozhovoru přizval svého právníka.“

Ganten řekl chladně: „Dobrá, tedy jsem tu. Pokračujte dál.“

Mason působil dojmem, že se skutečně baví. Zhluboka se nadechl a pak napjatě sledoval cigaretový kouř, který vydechoval

mezi napůl rozevřenými rty. „Naneštěstí,“ prohlásil, „se zdá, že se různí názory na to, kdy Tidings skutečně zemřel.“

„Jakou to má souvislost s prodejem akcií?“ zeptal se Loftus. „Nám nebylo známo…“

„Prosím, pane Loftusi,“ chvatně mu skočil do řeči Ganten.

Mason řekl: „To může mít skutečně velmi mnoho společného s prodejem akcií. Ta transakce, jak tomu rozumím, byla uzavřena prostřednictvím Tidingsova tajemníka. Tidings opustil kancelář dříve, než byla záležitost uzavřena. Tidings přitom jednal z titulu správce majetku.“

„Co to všechno má mít společného s námi?“ otázal se Ganten.

Mason odvětil: „Je to zcela prosté. Ohledávající lékař tvrdí, že Tidings rozhodně nemohl být na živu po desáté hodině v úterý dopoledne.“

„To je hloupost,“ řekl Loftus. „Jeho tajemník jej potom ještě viděl. Tajemník s ním také hovořil po telefonu, až byl obchod uzavřen.“

„Jeho tajemník se mohl mýlit,“ pravil Mason.

„Nesmysl,“ vyštěkl Loftus.

Ganten pravil: „Zcela zřejmě jste nebral v potaz, pane Masone, že se mohl mýlit ohledávající lékař.“

„Ale bral,“ připustil Mason. „Jsem ochoten připustit možnost, že se ohledávající lékař zmýlil. Vy mi však odmítáte připustit variantu, že to byl Tidingsův tajemník, kdo se mýlil.“

Ganten se pootočil v křesle tak, že nyní hleděl přímo na Masona. „Takže podle vašeho názoru,“ ptal se chladně, „kdyby se ukázalo, že pan Tidings byl mrtev v době, kdy tajemník uzavřel transakci, existovaly by nějaké pohledávky na straně mých klientů?“

„V hodnotě padesáti tisíc dolarů,“ oznámil vesele Mason.

Ganten se zatvářil jako někdo, kdo je nucen vysvětlovat malému dítěti něco úplně základního: „Obávám se, pane Masone,

že vaše právnické zkušenosti ovlivněné pochybným způsobem dokazování v trestním řízení, až příliš ustrnuly na pouhých formalitách soudních síní.“

„Navrhuji, abychom z toho vynechali mé právnické zkušenosti,“ navrhl Mason, „a přistoupili k jádru věci.“

„Velmi dobře,“ prohlásil Ganten a pak se otočil k Loftusovi. „Nemá na nás absolutně nic, pane Loftusi,“ řekl. „Není jediná věc, které by se mohl chytit. I kdybychom byli ochotní vzít do úvahy jeho argument, že Tidings byl mrtev v době, kdy byla uskutečněna transakce, nevyplývala by z toho pro vaši stranu žádná zodpovědnost. Vždyť on ani nemůže zpochybnit pravomoc správce majetku. Podle zákona, po smrti správce svěřeného majetku je nutno ustanovit jiného správce prostřednictvím odpovídajícího kompetentního soudu. Dokud není tento ustanoven, vykonavatel závěti zesnulého správce přebírá dohled nad veškerým majetkem… Není nejmenších pochyb o tom, že pan Mattern jednal v souladu se specifickými instrukcemi pana Tidingse. Nevzniká zde absolutně žádný právní nárok.“

Loftus, kterému začal na tváři pohrávat úsměv spíše podobný ironickému úšklebku, pravil: „Jak vidíte, pane Masone, pan Ganten je v těchto záležitostech skutečný expert. Je specialistou na smlouvy.“

„A smluvní vztahy,“ doplnil jej Ganten.

„To je hezké,“ řekl Mason. „A jak je na tom s právem obchodním?“

„Rovněž v něm jsem se specializoval,“ prohlásil Ganten.

„Potom,“ poznamenal Mason, „jste snad vzal do úvahy i aspekty obchodního práva ve smyslu, jak se vztahuje na tento případ.“

„Vůbec se na tento případ nevztahuje,“ prohlásil povýšeným hlasem Ganten. „Mí klienti jednají jako obchodní zprostředkovatelé. To je jedna z mnoha forem obchodních vztahů.

Jednají čistě jako zprostředkovatelé…“

„Na to teď zapomeňte,“ řekl Mason. „Já mluvím o Matternovi.“

„O Matternovi!“ překvapeně prohlásil Ganten, „co ten s tím má, u všech všudy, společného?“

Mason mu s úsměvem odpověděl: „Uzavřeli jste transakci s Matternem. Jednali jste s ním jako s Tidingsovým zmocněncem. On skutečně byl Tidingsovým zmocněncem. Ale ve chvíli, kdy Tidings zemřel, byl tento vztah podle práva automaticky ukončen. Pravomoc zmocněnce – není-li spojena s vlastním zájmem – vyprší okamžitě po smrti zmocnitele.“

Loftus řekl znovu rezolutně. „Nesmysl,“ ale stačil mu jen letmý pohled do Gantenovy tváře, aby se začal věcí zabývat hlouběji.

„O co jde, Gantene?“ zeptal se.

Ganten pronesl: „Takhle se ale nikam nedostanete, pane Masone. Mezi oběma stranami bylo dosaženo kompletní dohody. Mattern byl pouhým prostředníkem, který celou operaci dovršil a Tidings Matterna naprosto přesně a jednoznačně instruoval dříve, než se tento objevil v naší kanceláři… Budete-li hlouběji studovat obchodní právo, pane Masone, shledáte, že existuje množství drobných rozdílů, omezujících platnost obecných ustanovení, na které se, jak se zdá, odvoláváte.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „projděte si tedy znovu Sbírku zákonů. Vezměte si například strany 309-310 svazku obchodního zákoníku a povšimněte si příkladu zde citovaného, jenž představuje soudní aplikaci poučky, že smrtí zmocnitele se ukončuje pravomoc zmocněnce. Rád bych, abyste zejména věnoval pozornost následujícím větám:

P zakoupí předkupní práva na Blackaire a zmocní A k jejich prodeji. Dvě hodiny před vypršením předkupní lhůty, a zatímco A vykonává prodej tohoto T, P zemře. Pravomoc A je ukončena.

P najme H, makléře aby na trhu zakoupil 10 000 akcií jménem A, ale na účet P. Smrt P není nikomu známa. Několik chvil poté A koupí akcie. A neměl žádnou pravomoc k nákupu.“

Ganten jen rychle zamrkal, jinak ničím nedal najevo nervozitu, ale neodvážil se pohlédnout ve směru svého klienta.

Ještě jednou se rozlétly dveře a do místnosti se nahrnul malý, podsaditý muž bodrého zevnějšku, tak na začátku padesátky. „Dobrý den, pane Loftusi,“ prohlásil. „Dobrý den,“ a prošel místností k Loftusovi, uchopil jej za ruku a mocně jí zatřásl. Pak se obrátil a obdařil i oba zbývající muže v místnosti svým žoviálním úsměvem.

„Pan Ganten z mého právního oddělení,“ představoval Loftus, „a pan Perry Mason, který se pokouší zpochybnit ten prodej akcií Western Prospecting v hodnotě padesáti tisíc dolarů. Pánové, toto je pan Emery B. Bolus, prezident Western Prospecting Company.“

Bolus nepřestával být žoviální. Potřásl si rukou s Gantenem a pak srdečně uchopil Masonovu dlaň. „Jsem rád, že vás poznávám, pánové,“ řekl. „Proč vůbec zpochybňujete ten prodej? Obchod už byl přece uzavřen. Tím je ta transakce skončena, alespoň co se týče naší společnosti.“

„Byl převod akcií náležitě zanesen do knih?“ otázal se Mason.

Bolus po chvilkovém váhání prohlásil: „Ano.“

„Neodpovídejte na jeho otázky,“ řekl na chvilku Ganten. „Já budu hovořit. Vaše zájmy a zájmy mého klienta jsou identické, pane Bolusi.“

Mason pravil: „To je poněkud kompromitující přiznání na to, že vychází z úst advokáta, který se specializuje v oblasti práva obchodního a smluvního, pane Gantene… Nechci vám mluvit do toho, jak vedete svoji praxi, ale kdyby vaše šetření ukázalo, že fakta si stojí tak, jak tvrdím já, pak by bylo opravdu velmi v zájmu vašeho klienta, abyste mí pomohl vydobýt oněch padesát tisíc dolarů, dokud lze zrušit platnost transakce. V opačném případě,

jakýkoli rozsudek, jenž bude vynesen v náš prospěch, bude mít za následek, že vašemu klientovi zůstane černý Petr v ruce. Jestli tedy bude vyneseno soudní rozhodnutí, pak je ve vašem zájmu postarat se o to, aby byla pohledávka zaplacena těmi padesáti tisíci dolary, které má Bolus, namísto padesáti tisíci, pro které budou vaši klienti muset sáhnout do svých vlastních kapes.“

Mason vzrušeně povstal.

Bolus bodře hlaholil: „Ale no tak, vážení, co to má všechno znamenat?“

Loftus řekl: „Mason tvrdí, že Tidings byl mrtev, když jsme uzavřeli ten obchod s akciemi. Je to v ranních novinách.“

Na chvíli v místnosti zavládlo ticho, pak se Bolus obrátil na Gantena. „Dobrá, pane Gantene“ prohlásil. „Jako advokát firmy Loftus Cale, můžete se ujmout našich zájmů v této záležitosti. Já osobně se nehodlám zabývat právnickými finesami.“

Loftus řekl skřípavých hlasem: „Ještě moment, Gantene. Můžeme si dovolit takhle si svazovat ruce? Slyšel jste, co říkal Mason.“

Ganten opatrně prohodil: „Tedy, snad by bylo lépe, za těchto okolností, aby se pan Bolus obrátil na svého vlastního právního zástupce.“

Bolus řekl: „Ale no tak, Loftusi. Snad nedopustíš, aby Masonovy potrhlé nápady zasáhly do našeho srdečného vztahu, nemám pravdu?“

„Kde je těch padesát tisíc dolarů?“ zeptal se Loftus.

Bolus se poškrábal za uchem. „Tak dobrá,“ pravil, „nejdříve si ujasněme, kde vlastně stojíme, než vám něco začnu povídat. Je z vašeho hlediska možné připustit, že byste se vy, pánové, pokoušeli získat těch padesát tisíc dolarů?“

Mason řekl: „Samozřejmě, budou se o to snažit.“

Ganten probodl Masona pohledem. „Celá tahle situace je absurdní,“ prohlásil. „Tidings byl živ a zdráv, když byla dohoda

uzavřena. Existuje pro to jednoznačný, nevyvratitelný důkaz.“

Mason jen zívl.

Bolus řekl: „To není odpověď na moji otázku. Je tedy nějaká možnost, že byste se vy, vážení, o to pokusili a vymáhali na mně těch padesát tisíc dolarů?“

Ganten nadhodil: „Možná by nebyl špatný nápad prostě nechat věci tak, jak jsou, dokud neprošetříme celý případ se všemi jeho možnými důsledky.“

„Co máte na mysli tím – nechat věci tak, jak jsou?“

„Eh, tedy učinit kroky k uchování status quo.“

Bolusovi se vytratil z tváře úsměv. „Nemám ponětí, co znamená to vaše status quo,“ prohlásil.

„Prostě zařídit, aby byl každý chráněn,“ spěšně vysvětlil Loftus.

Bolus řekl: „Jediný způsob, jakým se já hodlám ochránit, je uvést těch padesát tisíc dolarů do oběhu.“

„Nemyslím si, že by to bylo moudré,“ odporoval Loftus.

„Proč by nebylo?“ blýskal očima Bolus. „Váš vlastní advokát prohlásil, že to tvrzení je absurdní.“

„I přesto je to tvrzení.“

„A co navrhujete s tím dělat?“

„Budeme to prošetřovat,“ řekl Ganten.

„Jen si klidně prošetřujte,“ uchechtl se Bolus. „Prošetřujte si, kolik jen se vám zachce, ale nesvalujte pak na mne to vaše status quo. Jsou to moje peníze, ne?“

„Jsou to peníze společnosti,“ opravil jej Ganten.

Bolus řekl: „Vy, vážení, máte akcie. Já mám peníze. Je mi úplně jedno, co si počnete s akciemi a vy mi nebudete přikazovat, co mám udělat s penězi.“

„Tak na chvíli zadržte,“ pronesl Ganten. „Připouštíte, že byste se nechtěl dostat do soudního sporu. Já si myslím, že celá ta věc je absurdní. Myslím, že po několika dnech vyšetřování se celá věc

vyjasní. Použijeme všechny prostředky, abychom zabezpečili, že šetření bude probíhat rychle a důkladně.“

„A mezitím?“ zeptal se Bolus.

„Tedy, v mezičase,“ prohlásil Ganten, „bude ku prospěchu nás všech postarat se, aby se situace už déle nekomplikovala.“

„Kam tím míříte?“

„Mám na mysli, že byste měl s námi spolupracovat.“

„Jakým způsobem?“

„Při vyšetřování.“

„Ještě nějak jinak?“

„Samozřejmě, tedy, kdyby byla celá transakce prohlášena za neplatnou, my všichni bychom se chtěli nacházet v takové pozici, abychom byli chráněni.“

Bolus pravil: „Co se mne osobně týče, já jsem udělal obchod. Dávám od toho ruce pryč… Ty akcie jsou dobrá investice, moc dobrá investice. Existují věci, o kterých nemá veřejnost ani potuchy. Nejsem oprávněn říci, o co se jedná, ale během šedesáti dnů budou mít ty akcie cenu – no, budou mít velkou cenu.“

Loftus přitakal.

Mason lhostejně prohodil: „Proč jste tedy prodal celý svůj vlastní balík akcií, Bolusi?“

Bolus se na něj rozzuřeně obrátil: „Já jsem neprodal celý svůj balík akcií.“

„Kolik akcií máte v současné době psaných na vaše jméno ve společnosti, jíž jste prezidentem?“

„To není vůbec vaše starost.“

„Dostala se nějaká podstatná část z oněch padesáti tisíc dolarů do pokladny společnosti?“

„To také není vaše starost. Nejsem povinen odpovídat na vaše dotazy.“

„To je pravda,“ vlídně souhlasil Mason, „opravdu nejste,“ a ještě jednou se zahleděl na proužek kouře, který se vinul směrem

nahoru od konce cigarety. „Jak já rozumím tomu, co se odehrálo, byl byste blázen, kdybyste odpovídal.“

Ganten si s Loftusem vyměnili významné pohledy.

„Dobrá,“ zeptal se Bolus, „jste na mojí straně, nebo stojíte proti mně?“

„Nejsme proti vám,“ pospíšil si Loftus.

„Můj klient má na mysli,“ opravil jej Ganten, „že v mnoha ohledech jsou naše zájmy společné. To znamená, že je v zájmu nás obou, abychom dokázali, že Tidings byl naživu, když byl obchod uskutečněn.“

„Chcete tím říct, že kdyby byl mrtvý, když byly zrovna akcie převáděny a peníze připisovány na účet, tak to budete ode mne chtít zpátky?“

„Samozřejmě,“ řekl Ganten, „kdyby byla transakce z nějakého důvodu anulována, pak bychom usilovali o to, abyste dostal své akcie zpět a peníze byly vráceny správné osobě.“

„Proč?“

„Ehm, tedy protože jsme jednali jako makléři a v tom nejlepším úmyslu… Myslím, že byste měl odpovědět panu Masonovi na otázku, co se stalo s těmi penězi, a ujistit jej, že byly prodány akcie společnosti.“

„Uvědomte si laskavě, že nemusíte nikoho o ničem ujišťovat,“ prohlásil Bolus. „Vy jste chtěli akcie v hodnotě padesáti tisíc dolarů. Dostali jste je. Já jsem dostal peníze.“

„Vy osobně?“ zeptal se Mason. „Nebo jako prezident společnosti?“

„Nesnáším to vaše zatracené slovíčkaření,“ řekl Bolus.

„Je jediný způsob, jak zabránit, abych se opakoval,“ zdůraznil Mason. „Prostě mi odpovězte na otázku.“

„Myslím, že by bylo pro vás nejlepší, kdybyste odpověděl na otázku pana Masona,“ prohlásil Ganten.

„Já nebudu odpovídat,“ odsekl Bolus.

Loftus si podepřel bradu. Přejel pohledem od svého advokáta k prezidentovi Western Prospecting Company, pak jeho oči zabloudily k Masonovi a rychle je odvrátil.

Mason pravil: „No, budu už muset jít. Skutečně jsem jen chtěl, abyste vy, pánové, věděli, co mám za lubem.“

„Myslím si, že váš klient nezaujímá správný postoj,“ řekl Loftus.

Mason prohlásil: „Nenechte se mým odchodem rušit v diskusi, pánové.“

Loftus se zvedl z křesla, oběhl kolem psacího stolu a zarazil se. „O co se vůbec vlastně snažíte, pane Masone?“ zeptal se.

„Chránit zájmy svého klienta,“ prohlásil Mason, „a trochu vzdělat vaše právní oddělení.“ Lehce se uklonil a opustil kancelář.

KAPITOLA 6

Mason se vrátil do své kanceláře mimořádně dobře naladěn.

„Měl jste úspěch?“ zeptala se Della Streetová.

„Myslím, že ano,“ řekl Mason. „Nahnal jsem těm makléřům hodně strachu a jejich právní oddělení bylo z toho na větvi. Dříve, než budou moci začít kalit vodu, budeme už vědět, kdy zemřel Tidings. Podle toho, jak se věci teď vyvíjejí, seržant Holcomb nedokáže vyšťourat žádnou novou stopu, aniž bych se to také já nedozvěděl.“

„Myslíte tím, že oni budou vyšetřovat pro vás?“

„Přesně tak. Oni dokážou vyvinout tlak na Holcomba a přinutit jej, aby promluvil. To já nedokážu.“

Řekla: „Paul Drake chce, abyste mu zavolal. Mám vám jej vytočit?“

„Tak jo…“

Spojila se s Drakem. Sotva Mason zvedl sluchátko, zaslechl, jak Drake na druhém konci drátu vzrušeně oznamuje: „Poslouchej, Perry. Nějaká mladá žena přišla do Contractor’s Journal s odpovědí na ten inzerát, který jsi tam dal. Odtamtud šla do salónu krásy a celá se dává do pucu: nechala si umýt a naondulovat vlasy, měla manikúru, masáž. Jeden z mých lidí ji sleduje před salónem… Hele, kdyby ses chtěl mrknout na to stvoření rovnou, máme dost času na to, abychom tam sjeli a maličko si ji prohlédli, až půjde ven.“

„Máš tady dole auto, Paule?“

„Jasně.“

„Dobře,“ prohlásil Mason. „Setkáme se dole na parkovišti. Ty budeš řídit a já si ji dobře prohlédnu.“

Zavěsil telefon a pověděl Delle Streetové: „Tak se nám ozval

zákazník na ten inzerát v Contractor’s Journal… Pravděpodobně ta stejná žena, která podala ten minulý. Vyrážím se tedy na ni podívat.“

„Myslíte, že ona má druhou půlku té vaší legendární desetitisícidolarové bankovky?“ otázala se Della Streetová.

Mason se ušklíbl: „Už pomalu začínám mít dojem, že ji má úplně každý. Tak já jdu na věc. Jestli se z té mladé ženy vyklube Byrl Gailordová, budeme za hodinu o hodně moudřejší.“

Mason rychlým krokem prošel chodbou, sjel dolů výtahem a našel Paula Drakea, jak už sedí v automobilu před vchodem. Mason si nastoupil…

„Myslíš, že to děvče poznáš, až ji uvidíš, Perry?“ zeptal se Drake.

„Eh – hmm,“ přitakal Mason… „alespoň doufám a zároveň se toho bojím.“

„Kdo ona je, Perry?“

„Má klientka,“ prohlásil Mason.

Drake na něj překvapeně pohlédl. „Copak ty neznáš své vlastní klienty?“

Mason se kysele usmál. „Mám velkou praxi.“

Drake řekl: „Perry, tenhle případ je čím dál více bláznivý. Proč by sis přál sledovat vlastního klienta?“

„Jenom abych vás, hoši, nějak zaměstnal, Paule. Měli jste dost těžkých případů, tak jsem si řekl, že je načase vám dát nějaký lehký.“

Mason se zamyšleně odmlčel, zatímco Drake proplétal automobil mohutným provozem. Na jedné křižovatce jim naskočila červená. Drake zabrzdil a řekl: „Je to odtud už jen pár bloků. Nemusí se nám podařit najít volné místo na zaparkování.“

„Můžeme přibrzdit před hydrantem,“ prohlásil Mason. „Chci se na to děvče dobře podívat, ale nechci, aby ona spatřila mne. Nemáš tady nějaké tmavé sluneční brýle, Paule?“

„Ale jo. V přihrádce palubní desky… Černé brýle musíme mít po ruce vždycky, když se musíme maskovat – a obvykle nám úplně stačí.“ Světla se změnila a Drake se rozjel. „Máš její popis?“ zeptal se Mason.

„Skoro nic, čeho by se dalo držet,“ odvětil Drake, „jen co jsem pochytil po telefonu. Detektiv volal z trafiky naproti přes ulici od toho salónu krásy. Má pěknou postavu, je jí kolem osmadvaceti, brunetka s velkýma tmavýma očima.“

Mason zamyšleně zkrabatil čelo.

„Nesedí to?“ zeptal se Drake.

„To záleží na očích,“ pravil Mason. „To děvče, které mám na mysli sice má tmavé oči, ale já bych je neoznačil jako výrazné poznávací znamení.“

„Tento detektiv je mladý a hodně si všímá,“ řekl Drake. „Podle jeho popisu to skoro vypadalo, že je to revuální tanečnice na volné noze.“

Zabočil s autem doleva a dodal: „Tady je naše očko – to auto přímo před námi. Musím před tím mládencem smeknout. Podařilo se mu zabrat dvě místa na parkování, takže se tam za něj vmáčkneme.“

„To je prima,“ řekl Mason.

Drake zlehka stiskl klakson a detektiv se ohlédl, nastartoval motor a popojel dopředu, až se dotkl nárazníkem auta před ním. Drakeovi se podařilo natěsnat se do mezery vzadu. „Chceš si s ním promluvit?“ otázal se.

Mason přikývl.

Vystoupili a přešli k automobilu detektivní agentury.

„Řekl bych, že už půjde ven každou chvilku,“ řekl detektiv.

„Sledoval jste ji sem z kanceláře Contractor’s Journal?“ zeptal se Mason.

„Jo. Je to jen tři nebo čtyři bloky. Byla zcela jasně objednána v salónu. Myslím, že dívka ze salónu krásy je její známá. Ale ještě

jsem se tam nepokoušel získat adresu ani jiné informace.“

„To můžete udělat, až odejde,“ prohlásil Mason. „Ne, počkejte chvilku. Nepřeji si, aby jí došlo, že je sledována. Počkáme a necháme si ten salón krásy jako eso v rukávu.“

„Dobře. Chcete, abych tu zůstal?“

„Ano. Můžete ji dál sledovat z auta. Já vystoupím a pokusím se ji sledovat pěšky. Kdyby mi uklouzla, budete dál pokračovat ve sledování a zjistíte, kam šla.“

„To by bylo dobré. Může klidně zapadnout do obchoďáku nebo tak. Jste úplně ztracen, když se pokoušíte sledovat chodce vozem a on vám něco takového provede.“

Mason řekl: „Oukej. Buďte připraven. Co má na sobě za oblečení?“

„Tmavé vlněné šaty s červeným kabátkem a jeden z těch elegantních malých kloboučků.“

„Je pěkná na pohled?“ zeptal se Mason.

„Jemine… To bych řekl. Je moc pěkná. Taková kočka je zrovna můj typ.“

Drake mrkl na Masona.

„Vrátíme se do auta a počkáme,“ rozhodl se Mason. „Vy se na ni pověste a udělejte, co budete moci.“

Mason s Drakem šli zpět a usadili se do Drakeova auta, aby tam čekali.

„Napadá tě něco ohledně doby Tidingsovy smrti, Perry?“ zeptal se Drake.

„Myslím, že ano.“

„Tak ven s tím.“

Mason řekl: „Já vlastně nevím. Všechno to nedává smysl. Alespoň ne podle toho, jak to vymyslela kriminálka.“

„Jak si to oni tedy představují?“

„Holcomb má dvě varianty. Jednu, že Tidings byl zastřelen v bungalovu, a druhou, že jej někdo zastřelil v automobilu a pak tělo

odtáhl do bungalovu.“

„Jak to vidíš ty sám?“

„Soudím, že byl střelen ve voze a přišel do domu po vlastních nohách – pravděpodobně mu někdo trochu pomáhal. Zemřel prakticky okamžitě poté, co se položil na postel… Je to zvláštní, Paule, ta věc s jeho botami.“

„Co je na nich zvláštního?“

„Neměl je obuté.“

„No, člověk přece neleze do postele obutý.“

„Umírající člověk by se nezdržoval zouváním bot. Kdyby mu někdo pomáhal, tak ten někdo by si sotva uvědomil, že jej má zout – jedině za předpokladu, že by to byla žena.“

„Na tom něco je,“ souhlasil Drake.

„Mládenci z oddělení vražd ty boty nenašli,“ řekl Mason. „Sám jsem se po nich díval, když jsem tam byl. Neviděl jsem je ve skříni a neviděl jsem je ani pod postelí.“

„Proč by někdo odnášel jeho boty?“

„To nevím, ale něco mi vrtá hlavou.“

„Copak?“

Mason pravil: „Zkusme se na to dívat z této strany, Paule. Pitvající lékař tvrdí, že už byl nějakou dobu mrtev. Deset hodin v úterý dopoledne považuje za nejzazší termín. Mám dojem, že by to byl ochotný klidně posunout i o něco dříve, ale ve světle ostatních faktů se přiklání k nejvyšší časové hranici.“

„Moc nám nepomůže ani fakt, že plynové topení pracovalo a místnost byla dobře utěsněná,“ zdůraznil Drake.

„Já vím, ale to je významný bod sám o sobě.“

„Jak to myslíš, Perry?“

Mason řekl: „Podívejme se na tohle, Paule. Tidings mohl přijít do domu vlastní silou. Mohlo to být někdy během dne… Ale je tu poměrně dost věcí, které mne vedou k jiné myšlence. Jednou z nich je plyn.

Já osobně si nemyslím, že by někdo spustil plynové topení jen proto, aby vytvořil podmínky, které by urychlily hnilobný rozpad těla, a tím ztížil určení přesné doby smrti.“

„Tak proč pak bylo zapnuté?“ zeptal se Drake.

Mason pokračoval: „Bylo puštěné, protože byla v místnosti zima. Ať ho pustil kdokoli, rozhodně měl v úmyslu vytopit místnost. To znamená, že topení bylo zapnuto v noci.“

„V úterý v noci?“ zeptal se Drake.

Mason řekl: „Ne, Paule. V pondělí v noci.“

Drake na něj zůstal překvapeně zírat. „Pondělní noc! Ale to není možné!“

Mason navázal: „Dívejme se na to tak, Paule. Bylo to buď v pondělí v noci, nebo v úterý v noci. Ten muž nebyl mrtvý, když se dostal do domu. Svědčí pro to ty krvavé skvrny na zemi. Podle vzhledu krvavých stop na posteli můžeme usuzovat, že značně krvácel, když byl položen do postele.“

„To souhlasí,“ připustil Drake.

„Podle vyjádření soudního lékaře to musela být noc z pondělí na úterý a ne ta úterní. Vzpomeň si, že říkal, že ten muž musel být mrtev přinejmenším od deseti v úterý dopoledne.“

„Ale, dobrý Bože, Perry, vždyť jsi s ním telefonoval. Jeho tajemník přece říkal, že…“

„Jak můžu já vědět, že jsem s ním skutečně hovořil po telefonu?“ prohlásil Mason. „Já jsem mluvil s někým, kdo o sobě tvrdil, že je Tidings. Nejdřív jsem mluvil s tajemníkem.“

„Ale jak si pak vysvětlíš fakt, že tajemník tvrdí, že byl v kanceláři, a navíc pak vypověděl… Proboha, Perry, ty si myslíš, že ten tajemník lže?“

„Přesně,“ přitakal Mason. „Nevidím žádné jiné východisko. Ten tajemník zcela určitě lhal.“

„Proč?“

Mason řekl: „Vím toho stejně tolik jako ty, ale zkusme se na

věci podívat střízlivýma očima zdravého rozumu. Tak pro začátek, jsme si perfektně jisti, že Tidings nebyl mrtev, když byl přiveden do domu. Byl smrtelně raněn. Zřejmě zemřel velmi rychle poté, co byl položen na postel. Kdosi pomohl Tidingsovi do domu a položil jej na postel, zapnul plynové topení, aby vytopil místnost, pravděpodobně zašel do koupelny pro ručníky, aby zastavil proud krve nebo možná běžel k telefonu, aby zavolal doktora – a Tidings zemřel.

Pak propadl panice, zvážil celou situaci a rozhodl se zmizet, a když už dospěl k tomuto rozhodnutí, ať už to byl kdokoli, měl určitě dost důvodů věřit, že uplyne značně dlouhé časové období, než bude objeveno tělo – tedy, že bude obtížné, ne-li nemožné stanovit přesnou dobu smrti. A tak se ztratily Tidingsovy boty.“

„Proč?“

„Copak to nechápeš?“ zeptal se Mason. „Ty boty jsou velmi cenná stopa.“

„Stopa k čemu?“

„K době smrti.“

„Ne,“ prohlásil Drake. „To opravdu nechápu.“

Mason řekl: „Myslím, že boty někdo odstranil, až když Tidings zemřel, a že osoba, která mu je sundala, byla žena.“

„Co s tím mají vůbec ty boty společného, Perry?“

„Na botách bylo bláto,“ prohlásil Mason. „Sice ne moc bláta, ale dost na to, aby prozradilo, že v tu dobu venku pršelo, hustý, prudký lijavec, který nevytvořil husté, lepkavé bláto, ale tenký blátivý povlak, který by snadno přilnul k podrážce bot.“

„Na posteli není žádný povlak. To znamená, že pokrývka byla vytažena zpod těla po smrti, protože obsahovala nějakou prozrazující stopu – pravděpodobně otisky po zablácených botách a mokré cákance od promočeného pršiplášt.“

„Soudíš, že měl tehdy Tidings na sobě pršiplášť?“

„Přesně tak. Podle mého odhadu Tidings buď přijel, nebo byl

přivezen nahoru k bungalovu. Někdo mu pomohl přejít po cestičce do domu, přes obývák a do ložnice. Tidings se natáhl na postel a byl mrtev během pár minut. Na povlaku byly stopy krve, boty byly zablácené a byly tam i mokré cákance z pláště.

Někdo mu sundal boty, podařilo se mu jej svléknout i z pláště a pak zpod těla vytáhl pokrývku… Byl to pěkný ranec. Pršiplášť se zbavil tak, že jej vrátil zpět na podlahu Tidingsova vozu. Pak bylo Tidingsovo auto nastrčeno tam, kde je policie může další den objevit, ale ne tam, kde by je mohla objevit dříve než další den.

To nás přivádí k nejpodstatnější stopě ze všech, Paule, k faktu, že ty krvavé skvrny končí jeden nebo dva palce před prahem domu. Vzpomeň si, že v pondělí v noci se ženili všichni čerti. Je tam betonová veranda a betonová cestička. Teď ti řeknu, proč ty skvrny končí blízko dveří. Je to proto, že prudký déšť je spláchnul s výjimkou právě těch dvou tří kapek, které byly před deštěm uchráněny tou stříškou nad vchodovými dveřmi. To nám znovu ukazuje na dobu, kdy se udala vražda – v pondělí v noci.“

Drake pravil: „Dobře, Perry. Vyhráls. Ta poslední stopa to definitivně rozhodla. Jen sama o sobě je skoro dostačující. Tak dobrá, byl zabit v pondělí v noci. Co z toho pro nás vyplývá?“

Mason řekl: „Já nevím.“

„Co si tak podat toho Tidingsova tajemníka a zkusit, jestli bychom z něj nedostali přiznání?“

Mason nadhodil: „To se logicky nabízí jako první věc, co bychom měli udělat – kdybych ovšem věděl, na čem jsem.“

„Co tím myslíš, Perry?“

Mason řekl: „Upřímně, Paule. Já skutečně nevím, kdo je můj klient.“

„Ale no tak,“ vybídl jej Drake. „Mluv rozumně.“

Mason prohlásil: „Někdo mně najal, abych chránil ženu. A já si myslím, že mi zaplatil proto, abych bránil tu ženu před obviněním z vraždy Alberta Tidingse.“

„To nebylo tak přímo řečeno?“ zeptal se Drake.

„Ne, Paule. Do mé kanceláře přišel nějaký člověk v pondělí po půlnoci. Tehdy pršelo – lilo jako z konve. Byla s ním žena. Žena nemluvila, abych ji nepoznal po hlase a měla zakrytou tvář. Ten muž učinil opatření, s jejichž pomocí mohu tu ženu identifikovat. Kdyby došlo ke kompletní identifikaci, měl bych obdržet velmi značnou částku jako palmáre.

V současné době mne nenapadá nic, co by vysvětlovalo celé to horečné úsilí kolem – to, jak mne vytáhli uprostřed noci z postele, abych někoho hájil, aniž by to zákonitě nebylo něco urgentního a závažného. Soudím, že jedině vražda by mohla splňovat všechny tyto podmínky.

Když jsem se dozvěděl o Tidingsově vraždě, samozřejmě, že jsem si hned říkal, že to je ta věc. Ale najali si mne v pondělí v noci. Zdálo se, že vražda byla spáchána nejdříve v úterý. Tak jsem začal prověřovat stopy a vše, co jsem zatím našel, nasvědčuje, že Tidings zemřel v pondělí před půlnocí.“

„Já ale pořád nedovedu pochopit, proč se napřed nepokusíš získat přiznání od tajemníka,“ řekl Drake, „když jseš si jistý, že tvým klientem je žena.“

Mason odvětil: „Protože si nejsem jistý, že jej ten tajemník zavraždil.“

„Dobrý Bože, Perry! Jestliže lhal, že Tidings byl přítomen v kanceláři a jestli napodobil Tidingse v telefonu, když s tebou mluvil…“

„To všechno vůbec nic neznamená,“ přerušil jej Mason, „kromě toho, že tajemník měl nějaký dost dobrý důvod, aby se nikdo nedozvěděl, že Tidings není v kanceláři. Zkusme předpokládat, že z nějakého důvodu bylo skutečně nezbytně nutné, aby to vypadalo, že Tidings seděl ve své kanceláři v úterý ráno. Jeho tajemník udělal vše, co bylo v jeho silách, aby vzbudil dojem, že Tidings tam je. Pak bylo nalezeno Tidingsovo tělo a vše

nasvědčovalo pro dobu jeho smrti v pondělí v noci – takové ty drobnosti, kterých si nezasvěcený ani nevšimne, ale díky kterým si tajemník uvědomil, do čeho se to vlastně namočil.

Teď si můžeš udělat představu, v jaké situaci byl tajemník. Neměl odvahu z toho vycouvat a popřít svou předchozí výpověď, protože by se tím sám dostal do pěkného průšvihu. On v tom jednoduše musel pokračovat dál s tím, že se bude snažit ze všeho vykroutit.

No a teď předpokládejme, že tajemník nemá na svědomí vraždu, ale jenom za pomoci lsti vyvolal dojem, že Tidings byl v úterý ráno v kanceláři. Řekněme, že já teď na něj skočím, vysypu na něj hromadu faktů, abych ho zastrašil, a přinutím jej k přiznání. On se mi přizná, že o Tidingsovi lhal, ale uvede nějaký logický důvod pro svoji lež. Načež policie přijde na mou klientku a obviní ji z vraždy. Kvůli své přehnané horlivosti zcela zničím jedinou možnost obrany, kterou by se mohla před porotou hájit.“

„Co máš na mysli?“

„Alibi na úterý dopoledne i na úterní odpoledne a večer.“

„Co tě vede k přesvědčení, že ona má takové alibi?“

„Protože,“ na to Mason, „chybí ty střevíce a přehoz z postele.“

„Vyjadřuj se srozumitelně, Perry.“

„Já přece mluvím srozumitelně. Tobě to nedošlo, Paule? Jediným důvodem, proč někdo sundal Tidingsovi boty a odnesl i přehoz, bylo zatajit, že pršelo v době, kdy Tidings přišel do toho domu. To znamená, že ona osoba věděla, že zrovna tohle je místo, kde by nikoho ani ve snu nenapadlo hledat Tidingse. Z toho vyplývá, že osoba, která to udělala, dobře věděla, že paní Tidingsová není ve městě a zřejmě se hned tak nevrátí. Jediné logické vysvětlení je, že ta osoba musela v pondělí v noci odejít ode mě a pak si teprve začala budovat alibi… toto vypadá jako objekt, na který čekáme, Paule.“

Drake věnoval krátký pohled mladé ženě, která stála ve

dveřích salónu krásy a natahovala si tmavé rukavičky.

„Vypadá to tak,“ řekl. „Ten můj chlapík se rozhodně nemýlil. Kdykoli bych jí dal svůj hlas v soutěži o Miss Amerika.“

Drake sklouzl očima na Masonův obličej, protože advokát stále nic neříkal. „Co se děje, Perry?“ zeptal se.

Mason prohodil: „Byl bych vsadil deset ku jedné, že to bude ta mladá žena, kterou už jsem viděl. Nečekal jsem, že narazím na někoho úplně neznámého.“

„Je to zcela určitě ta, kterou chceme,“ oznámil Drake. „Člověk z auta před námi nám dává znamení.“

Mason sklonil hlavu tak, aby mu obruba klobouku zakrývala část obličeje. „Nespouštěj ji z očí, Paule,“ řekl. „Může mne poznat, když mne uvidí. Pověz mi, co zrovna dělá.“

„Skončila s natahováním rukavic,“ hlásil Drake. „A teď vyšla na chodník… Jenom zvědavě blýskla pohledem po agentovi v autě před námi… Zdá se, že nás minula úplně bez povšimnutí… Takže, Perry. Jde dál. Pověsíš se na ni?“

„Ano,“ řekl Mason. „A zapamatuj si tohle, Paule… Najdi toho tajemníka Matterna. Zjisti mi o něm vše, co můžeš. Zejména ověř, jestli existuje nějaká spojitost mezi Matternem a chlápkem jménem Bolus, který je prezidentem Western Prospecting Company. Já jdu na věc.“

Mason vystoupil na chodník, nedbalým volným krokem se zařadil do proudu chodců a nenápadně následoval mladou ženu před sebou.

Kráčela energicky, ale zase ne tak rychle, aby nevynikl plavný pohyb dokonale sehraných svalů. Její boky se půvabně pohupovaly v rytmu ladné a přitom svižné chůze, bylo velmi zřejmé, že má namířeno za nějakým určitým cílem.

Mason ji sledoval až do vchodu nejbližšího dragstóru, kde zašla do telefonního boxu a zůstala tam dost dlouho na to, aby mohla vytočit číslo a krátce pohovořit s někým na druhém konci

drátu. Zavěsila, prošla kolem pultu, kde si Mason právě kupoval kartáček na zuby a znovu vyšla do ulice. Ještě jednou zběžně blýskla pohledem po autě, které řídil agent, ale nebylo to více než pouhé letmé pohlédnutí v tom směru.

Venku na ulici najednou přestala působit uspěchaným dojmem. Zvolnila krok. Dvakrát se zastavila a prohlížela si výlohy obchodů. Podruhé se dokonce až po chvíli váhání dokázala odtrhnout od pohledu na černé sametové večerní šaty, které halily figurínu ve výloze. Ušla několik kroků, pak se náhle otočila, vrátila se a znovu studovala šaty, čímž dala Masonovi příležitost, aby po jedné či dvou nepříjemných vteřinách prošel kolem a zároveň si přitom povšiml, že její oči nyní zcela patří výkladní skříni obchodního domu.

Mason vešel do vchodu obchodního domu a čekal na ni, až přejde.

Namísto toho však svižným krokem prošla vchodem a vmísila se do davu, který se pomalu pohyboval uličkou mezi regály. Odbočila směrem k výtahům, pak se náhle obrátila, obešla schodiště, vrátila se do oddělení konfekce a zamířila k východu do jiné ulice.

Mason, který ji následoval, byl zcela nepřipraven, když se náhle zastavila. Nyní měl na vybranou, zda se zastavit rovněž, a tím na sebe upozornit, anebo se pokusit nedbale projít kolem ní. Rozhodl se pokračovat v chůzi.

Krásně modulovaný hlas řekl: „Dobrý den, pane Masone. Chtěl jste mi snad něco povídat?“

Mason zvedl klobouk a zadíval se do výrazných černých očí, v nichž se zračil lehký záblesk ironie.

„Myslím, že vás neznám,“ odvětil pomalu.

Vysmála se mu do tváře: „Přesně takhle se chová žena, když se za nic na světě nemůže rozhodnout, jestli se má nechat sbalit někým neznámým na ulici. To tedy pověstný obhájce Perry Mason

by měl mít po ruce něco lepšího. Proč mne sledujete?“

„Prostě jsem jen podlehl vaší krásе.“

„Nedělejte ze sebe hlupáka… No tak. Když už se mne musíte držet, nevidím žádný důvod, abyste šlapal vzadu za mnou.“

Zavěsila se do něj a líbezně se usmála: „Táák… to už je lepší. Měla jsem v úmyslu zamířit doleva. Předpokládám, že vy jste měl také v úmyslu odbočit vlevo.“

Přikývl.

„Nevšiml jste si,“ zeptala se, „těch dvou aut, která mne rovněž sledují?“

„Dvou?“ podivil se Mason.

„Tedy,“ připustila, „o tom jednom jsem si jistá. Za to druhé bych nedala ruku do ohně.“

„Zdá se, že jste velice populární,“ řekl Mason.

„To zřejmě jsem.“

„Skutečně si ale nevzpomínám, že bychom se dříve setkali.“

Zasmála se: „Ó, to já jsem viděla vaši fotku snad tucetkrát a přátelé mi vás ukázali i v nočních klubech. Asi si to neuvědomujete, pane Masone, ale tady ve městě jste něco jako dost známý idol –rozhodně vyhlášenější než filmová hvězda.“

„Lichotíte mi,“ zamumlal Mason.

Pohlédla mu z boku do tváře a prohlásila: „Milý pane, rozhodně bych si nepřála, abyste mne podrobil křížovému výslechu.“

„A já,“ řekl Mason, „bych si rozhodně nepřál vás tomuto výslechu podrobit. Každý, kdo by se dokázal vyhýbat otázkám tak inteligentně jako vy, by byl jako svědek velmi tvrdým oříškem.“

„Proč? Jaké vaší otázce jsem se vyhnula?“

„Neřekla jste mi vaše jméno – doposud.“

Zasmála se a pravila: „Máte pravdu. Neřekla. Nejsem si ani jistá, že řeknu, pane Masone… Pěkně mazaní jsou ti detektivové, že ano?“

„Co máte na mysli?“ otázal se.

„Jeden z nich evidentně zůstal u vchodu, kudy jsem vešla. Ten druhý objíždí blok dokola. Tady jede, vidíte. Zkusíme se ho zbavit, nebo ho budeme vodit za nos?“

Mason řekl: „No tak jej zkusme ještě chvíli vodit za nos. Jsou placeni ode dne a mohli bychom mu také dát volno. Doufám jen, že můj vstup do děje nepřivodí nějaké komplikace.“

„Proč? Proč by měl?“

„Eh,“ zamumlal, „nevíte, komu podávají zprávy a samozřejmě nemají tušení, proč jsem vás sledoval já. Jako dnešní výsledek bude ve zprávě uvedeno: Krátce poté, co sledovaný objekt opustil salón krásy, jej začal sledovat Perry Mason. Poté, co získal dojem, že je čistý vzduch, Mason kontaktoval objekt a odešli do sebe zavěšeni a zabráni do hovoru.“

Zamračila se a prohlásila: „To by skutečně způsobilo komplikace. Já nechci, aby – víte, co myslím. Vypadá to trochu jinak, když to takhle podáte.“

„Bezpochyby takto by to detektiv popsal do svého hlášení,“ konstatoval Mason.

„Vy jste mne sledoval celou tu cestu od salónu krásy?“

„Ano.“

„Já jsem si vás všimla až v tom drogistickém obchodě,“ řekla. „Co po mně chcete?“

„Rád bych věděl, kdo jste,“ nadhodil Mason.

„A co když vám to neřeknu?“

„Pak mi pravděpodobně bude trvat celou půlhodinu, než to zjistím.“

Pravila: „Nebuďte pošetilý, pane Masone. Existuje alespoň tucet způsobů, jak vás mohu napálit.“

Mason řekl: „Vy byste se nesnížila tak hluboko, abyste na mně zkoušela trik s dámskými toaletami, že ne? To by bylo skutečně od vás nefér.“

„Božíčku, to ne!“ prohlásila. „Je to tak průhledné… A pak nejsem si úplně jistá, co se týče vaší osoby. Nejsem si dokonce ani jistá, že byste se zastavil u těch dveří toalety. Vypadáte jako hráč karet, který je odhodlán dorovnat na jakýkoli vysoký vklad a možná jej ještě zvýšit. Vy jste toho skutečně schopen.“

„Tak dobrá, proč tedy ze sebe neuděláte hodnou holčičku a neřeknete mi to?“

„Protože to je právě ta jediná věc, kterou si nepřeji, abyste znal. Nejsem zatím dost dobře připravená na to, abych vám to řekla.“

„Kdy tedy budete připravená?“

„Až budu vědět, proč jste mne sledoval a co vás ke mně na prvním místě přivedlo. Chci také vědět, co je vám známo o těch detektivech, kteří mne sledovali ve vozech. Jinými slovy, pane Masone, vypadá to, že jsem se velmi náhle stala předmětem nebývalého zájmu, který by mi měl lichotit. Jde-li za vámi jeden detektiv, je to dost zlé. Jsou-li na to detektivové dva, pak je to značně znepokojivé, a když se pak ohlédnete a uvidíte, že nejznámější advokát ve městě se nezvykle zajímá o vaši činnost, pak to stačí k tomu, aby se vám puls rozbušil hodně přes stovku.“

„Řekněte mi,“ zeptal se Mason, „kdo jste?“

Postavila se tváří proti němu. „Ne,“ prohlásila, „a nenechám se od vás sledovat. Varuji vás, pane Masone, opravdu velice si přeji, abyste mne nechal na pokoji… A teď, co kdybychom si potřásli rukama a rozešli se jako přátelé. Já zůstanu tady a budu se dívat, jak půjdete dolů touhle ulicí. Až budete vzdálen alespoň jeden blok, půjdu dokončit své odpolední nákupy.“

Mason zavrtěl hlavou. „Když už mne to stálo takovou námahu, abych vás našel,“ prohlásil, „nenechám vás tak snadno uniknout.“

„Pak jsou to vaši detektivové!“

Mason nic neříkal.

Vyzývavě nahnula hlavu. „Tak dobře,“ pravila. „Můžete si za

to sám.“

„Opravdu musíme vyhlásit válku?“ zeptal se Mason.

„Ano,“ prohlásila, „pokud se vy nestáhnete.“

„Odpovězte mi na čtyři nebo pět otázek,“ navrhl Mason, „a vyhlásím příměří.“

„Ne.“

„Dobrá,“ sdělil, „tedy je válka.“

Za hovoru procházeli po chodníku, na první pohled pár zabraný do veselého, nezávazného hovoru. Jen bedlivý pozorovatel by si povšiml zatvrzelé odhodlanosti na právníkově tváři a stísněného neklidu v chování ženy.

Změnil se signál na křižovatce. Dopravní strážník se obrátil k blížícímu se proudu chodců, klidně přešel a ostražitě se postavil na kraji křižovatky, nespouštěje přitom pronikavý pohled z projíždějících automobilů, připraven odhalit první náznaky zakázaného odbočení vlevo.

Najednou mladá žena po Masonově boku prudce odstrčila právníka z cesty a zvolala: „Strážníku! Tento muž mne obtěžuje! On…“

Bleskurychlým pohybem a dříve, než se strážník stačil obrátit, aby je uviděl, jí Mason zpod ruky vytrhl kabelku.

Překvapením a rozhořčením neschopna slova se prudce otočila a vyděšeně na něj zírala. Mason zvedl klobouk a pronesl: „Já se jen pokouším vám vrátit kabelku, madam.“

Strážník se k nim přihrnul: „Co to, má znamenat? Co to je?“ ptal se.

„On mne obtěžuje,“ tvrdila mladá žena. „Sebral mi…“

Mason se usmál. „Nějaká mladá žena zapomněla svoji kabelku na pultu v obchodě,“ vysvětloval strážníkovi. „Domnívám se, že ta kabelka patří této mladé dámě, ale nemůžu jí ji vydat, dokud neprokáže, že je skutečně její. To je jedině rozumné, nemyslíte? Prosím, tady si ji vezměte, jestli chcete,“ Mason nevzrušeně

otevřel kabelku a řekl: „Přesvědčte se sám, pane strážníku. Tady je…“

Přiskočila k Masonovi a zuřivě sáhla po kabelce. „Neopovažujte se…“

Mason se pootočil a nastavil proti jejímu prudkému útoku své mohutné rameno. Vytáhl z její kabelky kožené pouzdro, otevřel je a rychle do něj nahlédl, a pak řekl: „Podívejte se sám, strážníku. Jméno a adresa majitelky kabelky jsou tady uvedeny na řidičském průkazu. Jediné, co od ní chci, je, aby mi řekla své jméno, a já jí vydám kabelku.“

Do očí jí náhle vhrkly slzy ponížení a hořkosti.

Strážník prohlásil: „Hele, kamaráde. Nechováte se kapku prapodivně?“

„Já na tom skutečně nevidím nic zvláštního,“ důstojně pravil Mason. „Dovolte, abych se představil strážníku. Jsem Perry Mason, advokát. Já…“

„Jářku,“ zahalasil strážník, „to tedy fakt jste! Odpusťte mi, pane Masone. Já jsem vás nepoznal. Viděl jsem vás párkrát u soudu a vaše fotka byla mockrát v novinách.“

Mason se uklonil a uznale se usmál, pak se obrátil k mladé ženě tím nejsmířlivějším tónem: „Chápejte moji situaci. Já si jen myslím, že je tohle vaše kabelka. Avšak rozhodně vám ji nemohu vydat, pokud ji nedokážete přede mnou ani identifikovat.“

„Och, tak dobře,“ pravila. „Řidičský průkaz zní na jméno Adelle Hastingsová. Adresa je Cleveland Square 906. Na řidičském průkazu máte dokonce i otisk mého palce, kdybyste potřeboval nějakou další identifikaci.“

Mason řekl: „Pak je to zcela v pořádku, slečno Hastingsová. To mi stačí, je to vaše kabelka. Tohle je to jméno a adresa na řidičském průkazu.“

Strážník se přes ně zadíval na přihlížející zvědavce, kteří se tu zastavili, aby poslouchali. „Pokračujte v cestě,“ hřímal. „Tohle je

křižovatka a ne nějaký klub. Pokračujte v chůzi. Nepřekážejte v provozu.“

Mason nadzvedl svůj klobouk, uklonil se strážníkovi a řekl Adelle Hastingsové. „Nejdete náhodou mým směrem, slečno Hastingsová?“

Potlačila vzlyknutí. „Ano,“ pravila a po chvíli dodala: „Teď už ano,“ a vykročila po jeho boku.

Mason řekl: „Lituji, že jsem neměl příležitost podrobněji prozkoumat vaši peněženku.“

„Proč?“ zeptala se.

„Myslel jsem, že bych tam našel roztrženou bankovku.“

„Roztrženou bankovku?“ otázala se se zvednutým obočím.

„Dobrá, tedy alespoň tu, která byla rozstřižena na půl.“

Vehementně odporovala: „Nemám ani nejmenší tušení, o čem to mluvíte, pane Masone.“

„Dobrá,“ řekl, „to můžeme probrat později. Proč jste nechtěla, abych věděl, kdo jste?“

„Z různých důvodů.“

„Můžete mi je říci?“

„Mohu, ale neřeknu.“

„Nemyslíte si, že by mohlo být pro vás dobré, kdybyste se mnou jednala otevřeně?“

„Ne.“

„To vy jste trvala na vyšetřování, které odhalilo schodek ve fondech nemocnice?“

„Ano.“

„Jak jste se dozvěděla, že Tidings zpronevěřoval finance?“

„Prostě jsem jen požádala o zahájení vyšetřování,“ řekla. „Nevznesla jsem žádná obvinění.“

„Otázka je stále nezodpovězená,“ prohodil Mason.

„A tak zůstane,“ odsekla.

Mason řekl: „Dobrá, zkusíme to z jiné strany. Velmi nutně

potřebuji hovořit s jistým architektem. Samozřejmě, že mohu počkat a přečíst si odpověď na svůj inzerát v Contractor's Journal, ale myslím si, že by to zjednodušilo situaci, kdybyste mi pověděla, co pan Peltham řekl."

Zůstala bez hnutí sedět, a když na ni Mason pohlédl, uviděl, jak se jí z tváře vytratila barva. Oči jí plály panickou hrůzou. Rty se jí rozechvěly. Dvakrát se pokusila něco říci, než ze sebe vydala: „Ach," přidušeným, napůl vzlykavým hlasem. Pak po chvíli, řekla znovu. „Ach, můj Bože!"

Mason pravil: „Není třeba se vzrušovat, slečno Hastingsová. Jen mi povězte, co říkal."

Uchopila jej za rameno a cítil, jak se mu konce jejích nehtů zarývají do masa. „Ne, ne," křičela. „Ne, ne! Vy nesmíte nikdy, nikdy v životě o tom nikomu říct… Och, měla jsem tušit, že je to od vás past!"

Mason jí položil ruku na rameno. Povšiml si zvědavých pohledů několika chodců a zavedl ji ke dveřím. „Berte to statečně," řekl. „Snad tady najdeme místo, kde bychom si mohli pohovořit… Tady je denní bar. Pojďme dovnitř."

Nechala se od něj zavést do denního baru a vděčně usedla, jako by už nemohla dál nést vlastní váhu na roztřesených nohách.

„Jak jste se to dozvěděl?" zeptala se, když Mason usedl na druhé straně malého stolku.

Objevil se vrchní v bílém plášti a Mason tázavě nadzdvihl obočí na Adelle Hastingsovou.

„Dvojitou brandy," řekla.

„Dvakrát," objednal Mason, a když se vrchní vzdálil, prohlásil laskavým hlasem: „Měla jste vědět, že se vám to nepodaří."

„Ale mohlo se to povést," pravila, „kdybych… kdybych byla víc opatrná. Teď už je mi to jasné. Je mi jasné, jakou past jste to na mne nastražil."

Mason klidně přešel její poznámku. „Přestaňte už konečně

chodit okolo horké kaše,“ pronesl. „Nemáte něco, co byste mi měla říct?“

„Říct – o čem?“

„O vaší první návštěvě v mé kanceláři.“

Oči se jí zúžily ve štěrbiny. „Co má být?“ zeptala se.

Mason řekl: „Pokud mne potřebujete, víte, že už to bylo zařízeno.“

„Nevím, o čem to mluvíte.“

Mason pravil: „Takhle se ale nikam nedostaneme.“

„Ale já nevím. Já opravdu nemám ponětí.“

„Tak dobrá,“ řekl Mason. „Dal jsem vám šanci. Pamatujte si, že chráním své klienty, jak nejlépe to dovedu. Lidé, kteří nejsou mými klienty, by se měli mít na pozoru.“

Nervózně se zasmála. „Jestli si myslíte, že se odteďka nebudu mít před vámi na pozoru, pane Masone, tak jste na omylu.“

„Tak dobře. Budeme se tedy chovat tímto způsobem,“ prohlásil Mason chladným, naléhavým hlasem. „Teď se vraťme zpátky k Robertu Pelthamovi. Nejprve, jaká byla jeho odpověď na můj inzerát?“

Když váhala; Mason dodal: „Mohu si to zcela jednoduše zjistit tím, že zavolám do Contractor’s Journal. Koneckonců, budou jej publikovat, jak víte.“

Kousla se do rtu. Na chvíli zahalila své černé oči za přivřenými víčky, pak na něj náhle pohlédla a obdařila jej zářivým úsměvem. „Pan Peltham,“ pravila, „říká, že se s vámi nemůžu setkat – že máte pokračovat dál.“

„Ale já,“ podotkl Mason, „zatím tápu ve tmě.“

„Zdá se, že si v tom vedete velmi dobře, pane Masone.“ Mason si uvědomil, že něco jí náhle vrátilo ztracenou sebedůvěru. Najednou byla živá a veselá, začala bezstarostně žertovat.

Mason ji pečlivě studoval a snažil se najít důvod její proměny, dozvědět se, zda to bylo následkem něčeho, co řekl, nebo jen

protože jí náhle vytanul na mysli nový plán, který sliboval natolik rozhodující úspěch, že se jí obnovila sebedůvěra.

Mason řekl: „Jsem v tom natolik hluboko, že z toho teď už nedokážu vycouvat. Budu v tom pokračovat.“

„Jen dál,“ prohodila. „Zdá se, že pan Peltham má dojem, že si vedete přímo báječně.“

„Mluvila jste s ním?“

„Tedy, řekněme to takhle: byla jsem s ním v kontaktu.“

„Po telefonu?“

„Obávám se, že se budu muset opět začít vyhýbat vašim otázkám, pane Masone.“

Mason se zakabonil. „Dobrá,“ řekl a pojednou na ni tvrdě uhodil. „Přestaňte si konečně hrát na schovávanou. Jaké máte alibi na pondělní noc?“

Sladce se na něj usmála. „Od úterního poledne, pane Masone,“ pravila.

„Slyšela jste moji otázku. Pondělní noc.“

„Slyšel jste moji odpověď,“ odvětila s úsměvem. „Od úterý poledne, pane Masone.“

„Doufám, že je dobré.“

„To je.“

„Jen abych uspokojil svoji zvědavost,“ otázal se jí, „copak jste dělala v pondělí v noci?“

„Co jsem dělala v pondělí večer nemá nic společného s tím případem. Vy to dobře víte. V novinách píšou, že vy sám jste mluvil s Tidingsem v úterý kolem jedenácté hodiny… A jak vím, zastupujete to Gailordovic děvče… Přeji vám s ní hodně štěstí.“

„Snažíte se,“ zeptal se Mason, „změnit téma hovoru?“

„Ne, ovšemže ne.“

„Co víte o slečně Gailordové?“

„Nic.“

„Znáte ji?“

„Setkaly jsme se, ano.“

„Kde?“

„Oh, bylo to několikrát – při společenských příležitostech.“

„Pohybuje se ve vašich kruzích?“

„To není přesné. Snaží se o to… počkejte, nemyslela jsem to přímo tak.“

„Ale ano, myslela,“ pravil Mason. „Přesně tak jste to myslela. Poznámka vám může jen uklouznout, ale vy jste to myslela doopravdy.“

„Tedy dobrá, myslela jsem to tak. Přesně to odpovídá tomu, co dělá.“

„Snaží se šplhat po společenském žebříčku?“

„Chcete-li to tak nazvat. Dobrý Bože, co na tom, že její otec byl velkovévoda. Koho to dnes zajímá?“

Mason ji sledoval přísným pohledem a zeptal se: „Podle vašeho odhadu má určité ambice vzhledem k sňatku?“

„Podle mého odhadu je mají všechny ženy, není-liž pravda?“

„Těžko říct. Kdo je ta partie, po které pase?“

„Lituji, pane Masone. Nechci se o tomto bavit.“

„Jen proto, že je ona vaší sokyní?“

„Co máte na mysli? Co se tím snažíte naznačit?“

Mason řekl: „Možná, že toho vím víc, než si myslíte.“

Vznětlivě se ohradila: „Podívejte se, pane Masone. Coleman Reeger a já jsme dobrými přáteli a tím to končí. Nezajímá mne, koho si vezme – jen bych jej nerada viděla, jak strká hlavu do pasti.“

„Myslíte si, že právě to dělá?“

Řekla pevně: „To stačí, pane Masone. Nehodlám dál diskutovat o této záležitosti a Colemana Reegera z toho vynecháme.“

„Dobrá, souhlasím, když mi řeknete, kde jste byla v pondělí v noci.“

Zasmála se a pravila: „Chystáte na mne další léčku, že ano, pane Masone?“

Vrchní jim přinesl pití.

Mason řekl: „Podívejte se. Vy jste se neřídila jen předtuchou v té záležitosti se spravovanými fondy. Zastávala jste se Pelthama. Jste s ním ve styku. Máte v něj zcela bezvýhradnou důvěru. To znamená, že – tedy, sama víte, co to znamená.“

„Copak to tedy znamená?“ zeptala se.

Mason řekl: „Můžete zakrýt tvář, ale nedokážete zakrýt své city.“

Točila stopkou sklenice tak, že jí pomalu protáčela mezi palcem a ukazovákem a vyhýbala se jeho pohledu. „Myslím, že na tuto otázku vám nebudu nijak odpovídat,“ prohlásila.

„Mám tím rozumět, že jste mne nepochopila?“

„N-ne. Není to úplně přesné, ale byla bych ráda, kdybyste se vyjádřil zcela přesně, dříve než – dříve než vůbec něco řeknu.“

Mason odsunul svůj drink, vytáhl z kapsy bankovku a položil ji na stůl. „Teď mne poslouchejte,“ prohlásil, „hráli jsme si na schovávanou a škatulata, hejbejte se a já už toho mám po krk. Buď mi to řekněte teď a řekněte mi to otevřeně a na rovinu, nebo půjdu pryč a vy si mne pak budete muset shánět.“

„Ale proč bych vás měla chtít shánět, pane Masone? To je přece úplně naopak. Vy jste sledoval mne.“

„Nechme toho,“ uzavřel Mason. „Už mne to unavuje. Přejete si, abych odešel, nebo ne?“

V jejích očích se krátce zableskl záhadný výraz. „Pane Masone,“ řekla důrazně, „kdybyste vstal od tohoto stolu, vyšel tamtěmi dveřmi a nepoložil mi žádnou další otázku, měla bych pocit – měla bych pocit snad největší úlevy za celý svůj život.“

Bez jediného slova Mason odstrčil svoji židli, vzal si klobouk a zamířil ke dveřím. V půli cesty se ještě krátce ohlédl, zaznamenal její překvapený výraz a řekl: „Víte, kde mám

kancelář,“ pak vyšel ven a odkráčel.

KAPITOLA 7

Della Streetová vzhlédla, když Mason odemkl dveře své pracovny a rázně vešel do místnosti.

„Ale – ale," prohodila. „Bylo to opravdu tak zlé?"

„Ještě horší," řekl jí Mason, sňal si klobouk a hodil jej do křesla. „Už mi to leze na nervy. Koupil jsem zajíce v pytli a bylo to skutečně naposled."

„Ale Paul Drake volal, že jste se s ní seznámil a že všechno vypadalo v pořádku."

„Drake," prohlásil Mason, „má proklatě mizerný odhad co se týče ženské povahy. I když nemohu říci, že bych byl zas až tak o moc lepší znalec… Kdy Drake volal?"

„Před pár minutami. Říkal, že měl za to, že už není zapotřebí, aby tu ženu dál sledoval, ale že pokračoval jen z principu, že to byla Adelle Hastingsová, že jste ji opustil v denním baru, že vyšla prakticky hned potom, co jste odešel – během pár minut – a šla rovnou do svého bytu. Kdybyste mi dal tu druhou půlku té desetitisícidolarovky, šéfe, vezmu ji dolů do banky uložit."

Mason se neradostně pousmál.

„Co se děje? Vy nic nemáte?"

„Ne."

„Ona ji neměla?"

„Ona ji určitě má," řekl Mason, „a rozhodla se, že mne bude pěkně vodit za nos okolo těch deseti táců."

„Proč si myslíte?"

Mason rezignovaně rozhodil rukama. „Jsem naivní," pravil. „Zkrátka jsem naletěl. Byl jsem prostě tak zatraceně svědomitý, že jsem vrazil prst do vařící kaše a začal ji míchat. Teď jsem rozmíchal všechny žmolky a jediné, co mi z toho všeho zůstalo, je popálený prst."

„Podle vás ona nemá v úmyslu vydat vám tu druhou polovinu

bankovky?“

„Proč by také měla? Peltham je spokojený a ona taky. Věci se vyvíjejí příznivě. Ona má skálopevné alibi na úterní dopoledne. Přinejmenším to tvrdí a podle mého odhadu je dost chytrá na to, aby mluvila pravdu. Jestli si obstarala alibi, pak je zaručeně pevné. Dostrkal jsem Holcomba do situace, kdy musí vyvinout tlak na všech stranách a kdy dobu vraždy stanovuje na úterý, krátce po poledni. Já mám jen menší odstřižek té desetitisícidolarové bankovky. Nemohu s ním nic podniknout, dokud nezískám druhou polovinu… Když už jsem skutečně takový hlupák, že pracuji zadarmo, proč by mi měl někdo platit?“

Pohlédla zamyšleně: „Skutečně to takhle vypadá, že?“

Smutně přitakal. „Co dalšího?“ zeptal se.

„Drake říkal, že jeho muži sledovali Abigail Tumpovou a ta je přivedla k muži, který je podle jeho názoru tajemník onoho sirotčince, po němž pátráte. Stavil se také pro text inzerátu, který nechala v Contractor’s Journal slečna Hastingsová.“

„Co ten inzerát říká?“ zeptal se Mason a svalil se do velkého otočného křesla, nohy si položil na desku stolu a vyndal cigaretu z kazety na stole.

Della Streetová se zahleděla do svého těsnopisného notesu a četla nahlas: „Nemám k tomu co dodat. Setkání by nebylo v této době rozumné. Vedeme si dobře. P“

Mason řekl: „Pořád mi to předhazuje… Vedu si dobře, no ovšem! Ano, Dello. Napište si toto. Přepište to na stroji a skočte do redakce Contractor’s Journal. Nechte to otisknout v jejich nejbližším možném vydání: ‚P. Nemám rád objednanou práci bez jakýchkoli plánů. Zařiďte, abych obdržel podrobné plány a rozpisy, nebo počítejte s vážnými trhlinami na vybudované struktuře.‘

Přečtěte mi to teď ještě jednou, Dello.“

Znovu mu řádky přečetla.

Mason vážně pokýval hlavou. „Dobře,“ řekl.

Podívala se na něj pohledem, v němž se zračil záblesk zájmu. „Nebylo by lepší, šéfe, teď jen tiše sedět a čekat, jak se věci vyvinou?“

„Na to já nejsem stavěný,“ odvětil. „Pravděpodobně je tu opatrnost na místě. Každopádně by to však byl všeobecný konvenční postup a nikdy se nedostanete daleko, budete-li jednat pasivně a v souladu se zaběhlými zvyklostmi. Ten případ je právě nyní široce otevřený. Jestli se schovám a budu vyčkávat, vykrystalizuje v neprospěch klienta, jehož budu nakonec muset zastupovat.“

„Ale jestli budete dál podnikat věci, které jsou pro toho klienta výhodné, nikdy své peníze neuvidíte,“ zdůraznila.

Mason řekl: „Od nynějška začnu podnikat takové věci, že jim z nich vstanou vlasy hrůzou na hlavě… Zaneste ten inzerát do Contractor’s Journal a nechte vzkaz u Drakea v kanceláři, aby sem ke mně přišel, jakmile se vrátí do kanceláře… Ta potvůrka, Adelle Hastingsová, si myslí, že mi může klidně vyrážet trumfy z rukou a ještě mě přesvědčovat, že se mi to vlastně líbí.“

„Jak ji chcete přinutit, aby s vámi, šéfe, přestala hrát tu hru a přitom dál pracovat na případu?“

V Masonově úšklebku nebyl ani záblesk humoru. „Hodlám ji zcela zbavit jejích trumfů,“ prohlásil.

Della Streetová si srovnala klobouk před zrcadlem v kanceláři. „Dobrá,“ poznamenala, „nemá význam vám říkat, abyste si dával pozor.“

„Kdo kdy něčeho v životě dosáhl tím, že se měl na pozoru?“ opáčil Mason. „Pokaždé, když se zastavíte, abyste zjistila, co má ten druhý za lubem, mimoděk zjišťujete, co byste vy sama udělala na jeho místě. Výsledkem je, že nesoupeříte s ním, ale sama se sebou. Vždycky se tak nakonec dostanete do slepé uličky. Pokaždé, když vymyslíte krok vpřed, hned přijdete na dokonalou

obranu.

Nejlepší soupeři se vůbec nestarají o to, co dělá ten druhý. A pokud dají věci dostatečně do pohybu, jejich protivníkovi nezbude čas na to, aby věci dost domýšlel.“

„Něco mi říká,“ usmála se Della Streetová cestou ke dveřím, „že věci se dostanou pořádně do pohybu.“

Hlas Paula Drakea z chodby vesele zahalekal: „Proti světlu vaše nohy vypadají báječně, Dello. Nemusela by se za ně stydět žádná manekýnka.“

„Někdy, až nebudete mít tolik práce, o nich povyprávějte Perrymu, co vy na to, Paule?“

Drake, který byl v mimořádně dobré náladě, obešel dokola Dellu Streetovou a vstoupil do otevřených dveří. „Panečku, Perry,“ řekl, „to byl prvotřídní kousek, co jsi provedl s tou kabelkou. Myslel jsem, že puknu smíchy. Když zavolala toho policistu a tvrdila, že ji obtěžuješ, už jsem si myslel, že se budu muset dostavit na policejní soud, abych svědčil o tvé bezúhonnosti.“

„O čem to vůbec mluvíte?“ zeptala se Della Streetová.

„Váš nadřízený,“ prohlásil Drake, „se dal na dráhu zloděje dámských kabelek.“

Mason pravil: „Pojď dovnitř a zavři ty zatracené dveře. Nechci, aby všichni úředníci v budově slyšeli, o čem se tu hovoří.“

„Pokud Paul už skončil s obdivováním mé postavy, půjdu dál,“ poznamenala Della.

Drake za sebou zaklapl dveře.

„Co měla u všech čertů znamenat tahle poslední poznámka?“ zeptal se Mason.

Drake se zazubil. „Copak ty sis nikdy nevšiml, jaké má tvoje sekretářka nohy?“

Mason řekl: „Proboha, nech toho! Máme před sebou práci.“

„O jakou práci se jedná?“

Namísto odpovědi Mason zvedl ze svého psacího stolu telefon,

spojil se s přijímací kanceláří: „Haló, Gertie, vytočte mi, prosím, doktora Finley C. Willmonta. Zastihnete jej v jeho ordinaci. Sestra vám bude tvrdit, že má zrovna pacienta a nemůže přijít k telefonu. Řekněte jí, že volá Perry Mason a že je to důležité. Chci s doktorem Willmontem hovořit soukromě.“

„Hned to bude,“ slíbila Gertie. „Chcete si počkat?“

„Ne, brnkněte mi, až jej budete mít na drátě.“

Mason zavěsil a obrátil s Paulu Drakeovi: „Ta potvůrka mi něco tají.“

„Della?“ zeptal se Drake překvapeně.

„Vrať se zpátky na zem,“ řekl Mason. „Adelle Hastingsová.“

„Myslel jsem, že ti zobe z ruky.“

„Ne,“ prohlásil Mason. „Koupil jsem jí drink. Ten nezobala, ale hezky jej vypila ze sklenice.“

„Chováš se, jako by ti někdo nastrčil připínáček pod sedlo,“ řekl Drake.

„Někdo to udělal.“

„Kdo?“

„Nevím.“

„Dobrá, tak proč nevyndáš ten připínáček ven?“

Mason pravil: „To já nechci. Raději se projedu na divokém koni.“

„Co chceš, abych udělal já?“

„Ty máš jméno a adresu toho účetního z Hidden Home Welfare Society?“

„Ano.“

„Co je on zač, kde bydlí a jak vůbec vypadá?“

„Arthmont A. Freel, Montway Rooms, kolem šedesátky, trochu připomíná myšku. Slaboučký nahrbený chlapík s bledýma očima, bezbarvými vlasy, vybledlými šaty a bezbarvou osobností, nevýrazný a ošuntělý, budeme-li mu lichotit. Postav jej mezi dva další a ztratí se ti v davu. Není nápadnější než cigaretový popel na

šedém koberci, když se venku rozednívá.“

Mason konstatoval: „Dnes se cítíš skvěle ve formě, nemám pravdu, Paule?“

„To tedy jo.“

„Proč?“

„Ani ti vlastně nevím. Prostě se tak cítím. Měl jsem ohromnou radost, když jsem viděl, jak jsi to zvládl s tou slečnou, když se snažila přivolat policii. Skvěle si to na něj narafičil. Ještě když jste odcházeli, ten policista si pro sebe pokyvoval hlavou, jako by se právě neobyčejně ušlechtile zhostil svých povinností vůči daňovým poplatníkům a měl nárok na pamětní medaili.“

Telefon na Masonově psacím stole se rozezvonil. Zvedl jej a uslyšel Gertii. „Máte tu doktora Willmonta,“ a o chvilku později se ozval břitký profesionální hlas doktora Willmonta: „Ano, Perry. O co jde?“

Mason pravil: „Chci krev od dárce, doktore – asi půl litru.“

„Jaké skupiny?“ zeptal se doktor Willmont.

„Té skupiny, která umí držet jazyk za zuby,“ prohlásil Mason.

„Já rozumím, ale kterou krevní skupinu?“

„Lidskou krev,“ řekl Mason. „To je vše, co požaduji.“

Doktor Willmont zaváhal: „To je poněkud neobvyklé. Nemůžete provést převod krve, Perry, pokud nezjistíte krevní skupiny jak dárce, tak i pacienta. Vy…“

„Žádný pacient neexistuje,“ prohlásil Mason. „Nebude proto ani žádná transfúze. Já jen prostě potřebuji krev od dárce.“

„Ale co si chcete s tou krví počít?“

„Jen ji dejte do láhve,“ řekl Mason, „a nezapomeňte na to.“

„Jak to chcete provést?“

„To nechám na vás. Vyzvednu si krev, dokud bude čerstvá. Budu s vaší ordinací v kontaktu a dám vám vědět, kdy a kde to budu chtít. Vy sežeňte dárce.“

Doktor Willmont váhal. „Domnívám se, že bych to mohl

vysvětlit tak, že ji potřebuji k laboratorním účelům,“ řekl. „Můžete mne z toho potom úplně vynechat, Perry?“

„Buďte klidný.“

„K čemu ji potřebujete?“

„Za účelem kriminologického laboratorního experimentu,“ pohotově řekl Mason.

„To je v pořádku. Pokusím se to zařídit.“

„Zavolám vám později,“ pravil Mason. „Všechno připravte a mějte toho dárce po ruce.“

Zavěsil a obrátil se na Paula Drakea. „Paule, pojďme.“

„Kam?“ zeptal se Drake.

„Do Montway Rooms,“ řekl Mason.

„Tvým autem, nebo mým?“

„Tvým.“

„Hned?“

„Právě teď. Je načase vyrazit.“

Drakeova hovorná nálada se vytratila pod vlivem advokátovy zaryté odhodlanosti. Pronesl ještě pár vtipných poznámek a pak se zcela odmlčel. Ticho trvalo až do chvíle, kdy zaparkoval s autem před starým činžákem. „Tak tady je to doupě,“ pravil. „Půjdeš na něho tvrdě, Perry?“

„Půjdu tvrdě úplně na všechny,“ odvětil právník, „dokud to celé nevyjde na světlo a někdo na to škaredě doplatí. Tak rychle, pojďme na věc.“

Mlčky otevřel dveře automobilu, zabouchl je za sebou a vešli do činžáku. U pultu nikdo nebyl a Drake prohlásil: „Je to v prvním patře, až skoro na konci. Mám číslo toho pokoje.“

Vystoupali po vrzajících schodech a jejich kroky hlasitě duněly, když kráčeli po tenkém pruhu prošlapaného, zašlého koberce, který se táhl chodbou mezi dvěma řadami dveří až na konec patra. Drake tiše přistoupil ke dveřím.

Mason zaklepal.

Mečivý mužský hlas na opačné straně dveří se zeptal: „Kdo to je?“

„Jmenuji se Mason,“ prohlásil advokát.

Hlas nyní zazněl blíže dveří: „Co mi nesete?“

„Zprávy.“

Klíč zarachotil v zámku. Dveře se otevřely a mužík, jehož tvář sahala Masonovi sotva po ramena zamžoural přes brýle na čtení lemované kovovou obroučkou. „Jaké zprávy?“ zeptal se.

„Špatné,“ řekl Mason a vstoupil dovnitř.

Drake vešel do místnosti hned za advokátem. Mason po něm rychle blýskl tázavým pohledem a detektiv téměř neznatelně přikývl. Drake přešel napříč místností a posadil se na židli u okna. Židle byla ještě teplá, jak na ní někdo seděl. Freel stále držel mezi palcem a ukazováčkem noviny, které si předtím četl, a nechápavě oba přejížděl pohledem. „Myslím, že vás neznám,“ řekl.

„Vsak poznáte,“ odsekl Mason. „Sedněte si.“

Freel se posadil na postel. Mason zabral jedinou zbývající židli v místnosti, rozviklaný kus nábytku vyplétaný rákosem, který nepříjemně zaskřípěl, když se na něj posadil.

Byla to malá neveselá ložnička s železnou postelí, lacinou tenkou matrací a zrcadlem, v němž se vše zkresleně odráželo. Odkapávající voda zanechala zarezlé stopy, které se vějířovitě rozbíhaly po stěnách umývadla z míst pod oběma kohoutky. Jediným zařízením místnosti byly dvě židle, léty opotřebovaný koberec, skříň na šaty, postel a několik vybledlých litografií na stěnách.

Zpoza postele vyčuhoval roh cestovního kufru a příruční taška. Obnošený tvídový svrchník ležel složený v nohách železné postele natřené bílým emailem. Šedavě bílá pokrývka byla na dvou místech zalátaná a na dalším místě už téměř zcela prodřená.

Freel nervózně odstrčil noviny na bok. V tichu, které v místnosti panovalo, znělo zašustění papíru neobyčejně hlasitě. „O

co se jedná?“ zeptal se.

„Dobře víte, o co se jedná,“ řekl Mason a hleděl na něj úkosem.

„Jsem si jistý, že nemám ani nejmenší tušení, co vás sem přivedlo nebo o čem to vůbec mluvíte.“

„Vaše jméno je Freel?“

„Ano.“

„Byl jste před lety účetním a archivářem Hidden Home Welfare Society?“

Muž znatelně ještě více znervózněl. „Ano,“ připustil.

„Copak,“ ptal se Mason, „pohledáváte tady?“

„Hledám práci.“

Mason jen pohrdavě odfrkl. „Tak znovu,“ řekl. „A tentokrát zkuste pro změnu mluvit pravdu.“

„Nevím vůbec, kdo jste. Nevím, jakým právem tady se mnou takto mluvíte.“

„Já vás můžu klidně obvinit,“ pravil Mason.

Shrbená ramena se narovnala. Ve vybledlých šedých očích se náhle mihl záblesk neústupného vzdoru. „Mne ne, to nemůžete,“ prohlásil muž.

„Že ne?“ sarkasticky se otázal Mason.

„Ne.“

Mason náhle namířil ukazovák přesně na střed mužova hrudníku. „Můžu vás například,“ řekl, „obvinit z vraždy Alberta Tidingse.“

Drobný mužík na posteli poskočil, jako by do jeho hrudníku z Masonova prstu přeskočil elektrický výboj. Ústa mu poklesla úžasem a zděšením. „Mne!“ pronikavě zaječel hlasem staženým strachem a nevolí.

„Vás,“ klidně prohodil Mason a zapálil si cigaretu.

Ticho místnosti rušilo jen vrzání per postele, jak Freel neklidně poposedával z místa na místo.

„Vy jste od policie?“ zeptal se.

„Tento muž,“ Mason pohybem palce ukázal na Paula Drakea, „je detektiv,“ a po chvíli dodal tichým hlasem, „soukromý. Pracuje na tom Tidingsově případu.“

„Co má on co dělat se mnou?“

„Spíš by vás mělo zajímat, co on udělá vám. Kdy jste viděl Tidingse naposledy naživu?“

„Nevím, o čem to zde mluvíte.“

„Chcete říct, že Tidingse neznáte?“

„Ne,“ rozhodně prohlásil Freel. „Vůbec nevím, o koho se jedná.“

„Četl jste si o něm v novinách,“ řekl Mason.

„Ach tak! Myslíte toho muže, kterého našli mrtvého?“

„Tak už prostě bývají zavražděni lidé obvykle nacházeni.“

„Jen náhodou jsem se začetl do toho článku. Ani jsem si nespojil to jméno.“

„Ovšem,“ pravil Mason, „to jméno spojilo vás.“

Freel se narovnal a poposedl dopředu, takže seděl až na samém okraji tenké matrace. „No tak, podívejte se,“ začal. „Nemůžete si přece sem jen tak přijít a takhle to na mne vybalit. Nemůžete…“

„Nechte toho,“ přerušil jej Mason. „Přestaňte se pokoušet vyhýbat mým otázkám. Kdy jste viděl naposled Tidingse živého?“

„Nikdy jsem ho neviděl. Vůbec jsem ho neznal.“

„Jste si tím jistý?“

„Ano.“

Mason se jen zasmál.

Znovu nastalo napjaté, nepříjemné ticho, které přerušil Mason náhlou otázkou: „Kdy jste viděl naposledy paní Tumpovou?“

„Koho?“

„Tumpovou.“

„Podívejte se,“ protestoval Freel svým tenkým mečivým hlasem. „Já jsem nikoho nezabil. Já… já jsem měl nějaké

obchodní jednání s paní Tumpovou, to je vše.“

„A co s Tidingsem?“

Freel uhnul pohledem: „Neznal jsem ho.“

„Typněte si znovu,“ vybídl jej Mason, „a raději tentokrát zkuste pravdu.“

„Tedy, jednou jsem ho náhodou viděl. On… on si mne našel.“

„Ale, ale, takže přímo on, že?“

„Tedy, jistým způsobem, ano.“

„Kdy to bylo?“

„Jé, to vám nepovím. Asi tak před týdnem, deseti dny.“

„Vy jste jej nevyhledal?“

„Ne.“

„Vy jste nevyhledal ani paní Tumpovou?“

„Tedy… Jak jste říkal, že bylo vaše jméno?“

„Mason.“

„Vy jste ten advokát Perry Mason?“

„Ano.“

„Proč, vy přece zastupujete Byrl Gailordovou.“

„To vám řekla paní Tumpová?“

„Ano.“

„Co ještě vám řekla?“

„Povídala, že získáte zpátky peníze pro Byrl.“

„Co je vám známo o Byrl?“

Freel se usadil na posteli. Prohlásil procítěně: „Chápejte, pane Masone. Já jsem nebyl zapletený do žádného z těch podvodů. Hidden Home Welfare Society se dopustila mnoha nekalých machinací. Víte, jak to chodívá s dětmi. Nějaký pár chce adoptovat dítě. Trvá to dost dlouho, než seženete takové, jež má všechny doklady a jehož rodiče jsou známi. Po takových dětech je velká sháňka a vždycky bývala. Páry někdy musejí čekat celý rok či ještě déle od doby, kdy si podali žádost… dítě je něco, na co neradi čekají. Tedy mám na mysli alespoň většinu z nich.

Společnost jako Hidden Home hrají s lidmi určitý druh hry. Ženy tam přicházejí a platí za to, že porodí děti, jež budou dány domovem k adopci. V mnoha případech se pak matka snaží sjednat s domovem, že bude na dítě platit. Myslí si, že bude mít práci a bude jim schopna měsíčně vyplácet danou sumu. V devadesáti devíti případech ze sta to nedokáže.“

Drobný starý muž přestal hovořit a nervózně si odkašlal. Jeho oči pokradmu zíraly nad obroučkami čtecích brýlí, které mu sklouzly po nose dolů, a bedlivě studovaly tváře posluchačů v naivní víře, že bude moci podle výrazu tváře usuzovat na jejich reakci.

„Pokračujte,“ vybídl jej Mason.

„Tak takhle to tam chodí. Pokud chce domov jednat solidně, tak musí počkat, až matka přestane platit poplatky, než mohou něco podniknout, ale někdy to prostě risknou.“

„Co přesně myslíte tím, že to risknou?“ zeptal se Mason.

„Prostě na nic nečekají a uvolní dítě k adopci… víte, velmi malé děti se cení lépe než ty starší.“

„Proč?“ otázal se Mason.

„Když už má dítě čtyři nebo pět roků – kdy je dost staré na to, aby si pamatovalo na život v domově – a uvědomuje si, že bylo adoptováno. Lidé většinou dětem vůbec nikdy neřeknou, že je adoptovali. Chtějí, aby na ně dítě hledělo jako na skutečného otce a matku.“

„Tak dobrá,“ řekl Mason. „A co ta Byrl Gailordová?“

„V jejím případě riskovali – a prohráli.“

„Odkud ji nejdříve získali?“

Freel pravil vemlouvavě. „Byla to Ruska. Její rodiče zahynuli při lodním neštěstí. Paní Tumpová ji dala do domova. Tou dobou byla Byrl starší než děti, které domov rád bral, ale s dědictvím, co měla, jim bylo jasné, že mohou dostat dobře zaplaceno.“

Freel si navlhčil jazykem rty a začal rytmicky pokyvovat

hlavou nahoru a dolů, aby dodal svým slovům na významu.

Mason si toho muže po několik vteřin důkladně měřil pohledem. Pak řekl úsečně: „Paní Tumpová má dceru, že ano?“

Freel trhl hlavou, napůl se otočil, aby upřel na Masona zkoumavý pohled. „Dceru?“ zeptal se.

„Ano.“

„Proč… jakou dceru myslíte?“

„Prostě dceru,“ řekl Mason. „Víte přece, co to slovo znamená, nebo ne?“

„Ech, ano. Ano, samozřejmě… bohužel, nemohu si právě vzpomenout. Hodně takových věcí se mi už vykouřilo z hlavy – ty podrobností. Domnívám se, že měli s paní Tumpovou podrobný rozhovor, když jim předávala dítě.“

„Proč by to dělali?“ otázal se Mason.

„Jo, to oni chtěli vědět o dítěti úplně všechno, vše, co se dalo zjistit. Obvykle děvčata nutí, aby jim řekla jméno otce. Ty holky to ale nechtějí prozradit… Je až s podivem, jak se snaží uchránit muže, kteří je oklamali. Je to takový nepsaný projev věrnosti žen vůči mužům. Ženy bývají k mužům mnohem loajálnější než muži k nim, pane Masone.“

Mason naposledy potáhl z cigarety a rozdrtil ji v popelníku.

„Tak dobrá,“ řekl. „Vraťme se k Tidingsovi.“

Freel pravil: „Tidings se mne pokusil pumpnout. Chtěl, abych mu řekl všechno, co vím. Myslím, že hledal nějaký rozpor či slabé místo, něco, co by dokazovalo, že Byrl Gailordová nemá…“

„Nemá co?“ vypálil Mason.

„Že nemá nárok na ty peníze.“

Mason se zamyšleně na několik vteřin zahleděl na vybledlý koberec. Freel si jej dychtivě prohlížel zkoumavým pohledem střelce, který se už - už nemůže dočkat, až uvidí, kde jeho střely zasáhly cíl.

„Prověřovala si společnost tu historku o torpédované lodi?“

zeptal se.

„Och ano. Ano, ovšem, pane Masone. Velmi důkladně si to ověřili. Vždycky se snažili získat informace o rodinném původu, víte. Taková informace má cenu zlata pro každý útulek.“

Mason se zvedl ze židle a přistoupil k úzkému oknu s ušmudlanou záclonou, která byla natažena v dolní části. Vytáhl nahoru potrhanou šedou roletu, chvíli stál s lokty opřenými o přepážku, která dělila horní část okna od spodní, a jakoby duchem nepřítomen hleděl dolů na špinavou uličku a na prázdnou cihlovou stěnu protější budovy.

Freel se obrátil k Drakeovi. „Vy mi snad věříte, ne?“ zeptal se.

„Jasně,“ pronesl Drake beze stopy zájmu.

„Znáte Colemana Reegera?“ otázal se Mason a stále se neodvracel od okna.

„Ne,“ řekl Freel. „Kdo to je?“

„Vůbec nic o něm nevíte?“

„Ne.“

„Ani jste neslyšel to jméno?“

„Ne, vím docela určitě, že neslyšel. Mám dobrou paměť na jména.“

„Potřebujete dost nápovědu,“ řekl Mason. „Trvalo vám dost dlouho, než jste si vzpomněl na Tidingse.“

„O Tidingsovi jsem vám lhal,“ přiznal se Freel. „Říkal jsem si, že by bylo lepší, kdyby nikdo nevěděl… Však víte, jak to chodí.“

„Přišel sem k vám?“

„Ano. Chtěl mne podplatit.“

„Copak říkala paní Tumpová, když jste jí o tom pověděl?“

Ve Freelově hlase se náhle objevila panika. „Já jsem jí to neřekl,“ prohlásil. „Nesmíte jí to vyzradit. Nikdo se o tom nesmí dozvědět.“

Mason dál zůstal stát u okna. Konečky prstů zamyšleně bubnoval na úzkou římsu, na níž spočívaly jeho lokty. Najednou se

prudce obrátil a pohlédl Freelovi do tváře. „Lžete,“ vybuchl.

„Nelžu, pane Masone. Já vám přísahám, že říkám tu nejčistší pravdu.“

Mason pravil: „Teď je mi celá ta věc úplně jasná. Kolik z toho máte vy?“

„Vůbec nic. Já jen prostě poskytuji svědectví a snažím se napravit to zlé, čeho jsem se mimoděk účastnil… Ovšem, že jsem věděl, co se tam v domově odehrává, ale, víte, byl jsem jen účetní. Měl jsem na starosti účetní knihy, nic víc.“

„Kde jsou ty knihy?“

„Nevím. Propustili mne.“

„Ale hodně detailů si ještě pamatujete?“

„Ano.“

Mason, který na něj pohlížel s potlačovaným napětím, pronesl: „Vaše svědectví nebude mít nejmenší cenu, Freeli. Všechno se to odehrálo příliš dávno. Žádný soudce neuvěří jen vaší paměti.“

„Já jsem si dělal poznámky,“ řekl Freel. „Udělal jsem si pečlivé a ucelené poznámky o některých případech, které mi připadaly… tedy, že by se mohly ještě někdy projednávat.“

„Proč?“

„Protože kdyby mne kdykoli vyzvali, abych svědčil, chtěl jsem mít jistotu, že jim budu moci povědět holá fakta.“

Mason řekl: „Tím myslíte, že jste to chtěl použít k vydírání.“

Zdálo se, že Freelovi poklesla ramena. „Vůbec nevím, o čem to mluvíte,“ řekl a uhnul před Masonovým pohledem.

Mason jej vyzval: „Podívejte se mi do očí, Freeli.“

Chvíli ještě Freel neklidně klouzal pohledem, až nakonec se značným přemáháním vzhlédl na advokáta.

„Co je za celou tou záležitostí s Byrl Gailordovou?“ zeptal se Mason.

„Jenom to, co jsem vám už řekl,“ pravil Freel a oči mu klouzaly a vyhýbaly se právníkovu pohledu.

„Podívejte se sem, na mne, Freeli.“

Mason počkal, až muž pomalu zvedl zrak.

„A teď,“ prohlásil Mason, „vám celou tu záležitost popíšu. Byrl Gailordová není dcerou velkovévody o nic víc než já sám. Byrl Gailordová je nemanželskou dcerou paní Tumpové. Celou tu věc s velkovévodou vymyslela před několika málo měsíci paní Tumpová, aby vytvořila pro svou vnučku bezúhonné zázemí. Gailordovi ji ve své poslední vůli uvedli jako adoptované dítě. Podle této závěti zdědila dost peněz, ale tento testament zároveň odhalil, že byla vzata odkudsi z domu sociální péče a že nikdy nebyla oficiálně adoptována, že byla jen nechtěným následkem pokoutního milostného svazku… Ne, neuhýbejte pohledem, Freeli. Dívejte se mi do očí. Pořád se sem dívejte. Paní Tumpová si přála uvést dívku do společnosti. Byrl Gailordová upoutala zájem a pozornost Colemana Reegera. Reegerova rodina patří mezi skutečnou smetánku, High Society. Nikdy by nesvolili k sňatku s mladou ženou, jež by měla předky jako Byrl Gailordová ve skutečnosti, tak si paní Tumpová vzala na sebe, že opatří smyšlenou historku o původu. Věděla, že to sama nedokáže, tak si vás našla a udělala z vás svědka.“

Freel se neklidně zavrtěl. Postel přitom nepříjemně zavrzala.

„Kolik?“ zeptal se Mason.

„Patnáct tisíc dolarů,“ pronesl Freel tenkým mečivým hlasem.

„Kolik z té částky jste už opravdu dostal?“

„Jeden tisíc. Zbytek dostanu až… až…“

„Až si vezme Reegera?“

„Ano,“ řekl Freel a očima stále uhýbal před právníkovým pohledem.

„No tak mi o tom něco povězte.“

„To je vlastně všechno. Já jsem byl bez práce a zoufal jsem si. Paní Tumpová si najala detektivy, kteří mne vypátrali. Udělala mi tenhle návrh. Těch tisíc dolarů byly pro mne velké peníze.

Přistoupil bych na cokoliv.“

„A je to všechno s ruskou krví v žilách toho děvčete jen výmysl?“

„Ne úplně. Otec je Rus, syn vrchního číšníka, který sem přijel jako uprchlík.“

Mason se najednou odvrátil od mužíka a začal přecházet po místnosti. Ruce měl hluboko ponořeny v kapsách svých kalhot. Očima čas od času sklouzl na Freelovu tvář.

Drake, kterému se zjevně sedělo velmi nepohodlně na klasické proutěné židli s opěradlem, tiše, se zájmem sledoval Masona.

Po několika minutách přecházení sem a tam Mason pomalu, jako by dlouho vážil každé slovo, prohlásil: „Nemohu stále pochopit, jaký zájem vedl Tidingse k tomu, že se vás snažil podplatit, abyste změnil svědectví… Co přesně po vás chtěl?“

„Já nevím, pane Masone,“ pospíšil si Freel. „Nikdy to nedošlo tak daleko. Pokusil se mne podplatit, a já jsem mu hned na začátku naznačil, že nemám zájem – že prostě nejsem takový typ člověka.“

Mason pravil: „Ale vy jste ten typ člověka. Nechal jste se paní Tumpovou podplatit k tomu, abyste dosvědčil spoustu lží.“

„Ale to bylo něco jiného, pane Masone… Ten muž chtěl, abych se mu zaprodal na úkor paní Tumpové.“

„Proč?“

„Vždyť vám povídám, že nevím. Nic mi neřekl.“

„Co přesně po vás chtěl?“

„Chtěl, abych změnil svoji svědeckou výpověď.“

„Jakým způsobem? Chtěl po vás, abyste mluvil pravdu?“

„Ne. On tu pravdu neznal.“

„Tak co tedy vlastně chtěl?“

„Říkám vám, že nevím.“

„Jak se s vámi spojil?“

„Nemám vůbec ponětí. Našel mne stejně, jako jste mne našli vy. Byl jsem tady v pokoji, když přišel.“

„Byl tu více než jednou?“

„Ne, jen jednou.“

„Kdy to bylo?“

„Nevím. Asi před týdnem.“

„A co vám říkal?“

„Povídal, že se mi určitě vyplatí, když s ním budu spolupracovat.“

„Jak spolupracovat?“

„Tedy, říkal něco o tom, že budu muset změnit to své vyprávění.“

„Ale jakou by mu to, u všech všudy, přineslo výhodu?“ zeptal se Mason.

„Já nevím. Říkám vám, že o tom vůbec nic nevím.“

„Kolik peněz vám dala paní Tumpová?“

„Tisíc dolarů.“

„Kdy?“

„To bylo před dvěma měsíci.“

„A vám trvalo nějakou dobu, než jste dal dohromady tu svoji historku – možná jste padělal pár záznamů?“

„Tedy přirozeně, chtěl jsem, aby byl můj příběh věrohodný.“

Mason náhle řekl: „Freeli, to vy jste zašel za Tidingsem. On nepřišel za vámi. Nejprve jste kontaktoval Tidingse. Chtěl jste mu prodat informaci o Byrl Gailordové. Protože byl správcem jejích fondů, myslel jste si, že byste z toho mohl něco získat. A pak jste se dozvěděl o paní Tumpové, nebo ona se dozvěděla o vás a vy jste z toho těžil. Ale přitom jste stále spolupracoval s Tidingsem. Existovalo něco, co od vás chtěl… Tak řeknete mi konečně, co chtěl Tidings?“

Freel složil ruce na kolena. Sklopil hlavu a pak pronesl hlasem, který zněl přidušeně: „Vy se ve mně mýlíte, pane Masone. Já jsem se přece takhle vůbec nechoval.“

Mason k němu přikročil, položil ruku na límec mužíkova saka

a přikázal: „Vstaňte z té postele,“ a při tom postavil Freela na nohy.

Mason smetl polštáře z postele a prohmatal místo pod nimi. Otočil se na Paula Drakea. „Pomoz mi s touhle matrací, Paule,“ řekl. „Myslím, že začneme tady.“

Mason uchopil matraci u hlavy. Drake v nohách postele.

„Obrátíme ji.“

Přetočil matraci spodkem nahoru.

Freel se rozběhl a uchopil Masona za paži. „Ne, ne,“ křičel a marně cloumal Masonovou pravou paží.

Mason jej setřásl.

„To nemůžete,“ hlasitě protestoval Freel.

Uprostřed matrace na její spodní straně bylo do kříže nalepeno několik asi jeden palec silných pruhů lepicí pásky. Mason vytáhl kapesní nůž a přeřezal pásku.

Freel na něj podnikl další výpad a Mason řekl, aniž zvedl oči: „Postarej se o toho chlapíka, Paule. Mohl by se poranit o nůž.“

Drake ovinul paži zezadu kolem mužíkových ramen. „No tak, Freeli,“ pravil. „Uklidněte se. Nikdo vám nechce ublížit.“

Freel se snažil zuřivě ze všech sil vymanit z Drakeova sevření. Mason, když přeřezal pruhy lepicí pásky, objevil malou skrýš, jež byla vyhloubena v udusané bavlněné vycpávce matrace. V otvoru zahlédl stočený svazek bankovek stažený dvěma gumičkami. Mason vytáhl celý svazek a sňal z něj gumové pásky.

Ročička obsahovala deset tisícidolarových bankovek.

Mason se obrátil na Freela. „Tak dobrá, Freeli,“ řekl. „Kdo vám dal ty peníze?“

„Paní Tumpová,“ odsekl Freel.

„Tidings,“ opravil jej Mason.

Freel uhnul pohledem. Energicky zavrtěl hlavou. Mason znovu sroloval bankovky a stáhl je gumičkami. „Tak dobře, Freeli,“ řekl, „když se k nám budete takhle chovat, odnesu ty peníze. Předám je

na policii.“

Freel si navlhčil rty. „Co chcete?“ zeptal se.

„Pravdu,“ odvětil Mason.

„Pak mi dáte moje peníze?“

„Ano.“

Freel řekl: „Dal mi je Tidings.“

„Povězte mi o tom,“ vybídl ho Mason.

„Podrazil jsem paní Tumpovou,“ neochotně přiznal Freel. „Měl jste pravdu. Možná, že jsem trochu vydíral. Musel jsem přece z něčeho žít, když mne v Home propustili. Jestli jsem něco vybral od pár lidí, bylo to, protože jsem prostě musel. A nikdy se mi nepodařilo získat moc – vždycky jen trochu tam a trochu onde – a musel jsem si přitom dávat veliký pozor. Mohl jsem se odvážit pracovat jen s těmi případy, kde se nemohli obrátit na policii – případy, kdy by někomu uškodila veřejná publicita. Někdy jsem vybral něco peněz od otce, někdy od lidí, kteří dítě adoptovali a nechtěli, aby se dozvědělo o adopci.“

Freel začal plačtivě naříkat: „Nežádal jsem o žádné velké peníze, pane Masone, jen tolik, abych vyšel. Měl jsem za to, že mi tenhle svět dluží aspoň trochu slušný život.“

„Pokračujte,“ řekl Mason. „Povězte mi o Tidingsovi.“

„Zašel jsem za Tidingsem. Řekl jsem mu, co jsem věděl o Byrl Gailordové.“

„Co udělal Tidings?“

„Vysmál se mi a vykopl mě.“

„A co pak?“

„Pak mne zničehonic vyhledala paní Tumpová. Nabídla mi tisíc dolarů v hotovosti a patnáct tisíc dolarů později, když jí pomůžu dosvědčit to o způsobu adopce a o ruském původu děvčete. Celý ten příběh byl skrz naskrz vymyšlený. To děvče je nemanželským dítětem její vlastní dcery. Ta dcera se vdala za bankéře z Des Moines. Vyletěl by z kůže, kdyby se to kdy

dozvěděl… Ale tohle nebyla jediná věc, na kterou měla paní Tumpová spadeno. Byrl stoupala na společenském žebříčku. Paní Tumpová měla zálusk na její sňatek s tím Reegerem.“

„A pak se Tidings znovu objevil na scéně?“

„Ano.“

„Co po vás chtěl?“

„Žádal, abych mu slíbil, že, až nadejde ten správný čas, tak řeknu absolutně čistou pravdu. To bylo všechno, co ode mne chtěl.“

„Co jste udělal vy?“

„Snažil jsem se hájit paní Tumpovou. Říkal jsem mu, že to nemohu udělat. Vysmál se mi do očí a řekl, že toho má na mě dost, aby mě usvědčil z křivopřísežnictví, jestli to neudělám, a pak mi nabídl těch deset tisíc dolarů a… prostě jsem nemohl nic dělat. Já jsem si ty peníze musel vzít. Jinak bych stejně musel udělat to, co po mně chtěl, a nedostal bych za to ani cent. Víte, měl mne v hrsti… V hrsti mě měl vlastně kdokoli, kdo by s tím šel k soudu. Můj rejstřík za poslední roky by před soudem rozhodně neobstál. To mi bylo nad slunce jasné.“

„Zabil jste Tidingse?“ zeptal se Mason.

„Ne, samozřejmě, že ne.“

„Tidings toho na vás moc věděl,“ konstatoval Mason. „A Tidings byl tvrdý chlap. Mohl vás až moc přitlačit ke zdi.“

„Ne,“ řekl bezbarvě Freel. „Já jsem ho nezabil. Já jsem nikdy nikoho nezabil.“

Mason mu hodil těch deset tisíc dolarů. „Tak dobrá, Freeli,“ prohlásil. „Tady máte svoje peníze. Pojďme, Paule.“

Freel sledoval, jak oba muži vyšli na chodbu. Pak se bleskově rozběhl zavřít a zamknout dveře.

„Nasaď na něj někoho,“ řekl Mason Drakeovi.

„Vezme roha,“ pravil Drake.

„Já chci, aby vzal roha,“ prohlásil Mason, „a chci vědět, kam

bude mít namířeno.“

Drake se stavil v obchůdku na rohu, aby zavolal do své kanceláře.

Když vyšel ven, pokývl hlavou na Masona. „Jeden z našich tady bude za deset minut, Perry.“

„A teď,“ řekl Mason, když nasedal do Drakeova auta, „mi něco pověz o Pelthamovi.“

„Co o něm chceš vědět?“

„Žil v bytě?“

„Ano.“

„Myslím, že jsi říkal, že je dost opatrný.“

„Hodně.“

„Tajnůstkář?“

„Velmi.“

„Má dům, kde bydlí, garáže?“

„Ano. V suterénu. Je tam zřízenec, který má auta na starosti.“

„Odjel Peltham někam svým vozem?“

„Ne. Jeho vůz tam dosud stojí.“

„Máš jeho poznávací číslo a popis?“

„Ano. Je to ve zprávě, kterou jsme ti poslali do kanceláře.“

„Číslo jeho bytu a všechny tyhle věci?“

„Ano.“

„Předpokládám, že policie to místo prohledala.“

„Ano. Pročesali to tam do posledního špendlíku.“

„Není ti známo, jestli to místo ještě pořád sledují?“

„Nevím, ale pravděpodobně ano.“

Mason pravil: „To nám trošku zkomplikuje situaci.“

Drake náhle řekl: „Perry, budu ti pekelně vděčný, jestli mi už nic víc nepovíš o tom, co máš za lubem. Nezní mi to vůbec hezky.“

Mason se opřel do sedadla Drakeova vozu. „Mně také ne,“ prohodil.

KAPITOLA 8

Mason měl hluboko nasazený černý plstěný klobouk, kabát a rukavice a nedbale vystoupil z taxíku před budovou Giltmont Arms Apartment Hotel. Livrejovaný portýr převzal od řidiče taxíku dva objemné, trochu odřené kufry, které nesly nálepky snad půltuctů cizích zemí.

Mason vyplatil řidiče taxi, dal mu tučné spropitné a vešel do hotelového domu za portýrem.

Podsaditý muž s hranatými, mohutnou gumovou podrážkou opatřenými botami zvedl oči od novin, když Mason vešel dovnitř. Věnoval právníkovi rychlý, zkoumavý pohled a pak se vrátil zpět ke svým novinám.

Mason řekl recepčnímu: „Je možné, že se zde zdržím až dva měsíce. Moje neteř mi sem přiveze svůj vůz, který mi dala k dispozici. Chci pro něj místo v garáži. Nechci být ubytován příliš vysoko, ani zase příliš nízko nad ulicí. Něco tak okolo desátého patra by mi vyhovovalo. Jsem ochotný jít až na dvě stě padesát dolarů měsíčně."

Recepční přikývl. „Myslím, že máme pro vás zrovna to pravé," řekl. „Pane… ehm…"

„Ano, pane Perry. Zavolám našeho zřízence, který vás vezme nahoru, abyste si mohl místo prohlédnout." Kývl na hotelového sluhu. „Vezmi pana Perryho do čísla 1042," řekl.

Mason následoval zřízence do výtahu.

Apartmá 1042 byl vlastně dobře vybavený třípokojový byt s vyhlídkou na obě strany. Mason oznámil, že mu to bude docela stačit, a nechal hotelového sluhu přivézt zavazadla. Když se ubytoval, zvedl telefon a pravil recepčnímu: „Říkal jsem vám, že mi má neteř přiveze automobil. Dejte mi laskavě vědět, až dorazí, a já sjedu dolů, abych zařídil jeho řádné zaparkování."

„To vůbec nebude nutné, pane Perry," prohlásil recepční.

„Dám garážmistrovi instrukce a…“

„Ne, děkuji vám,“ pevným hlasem jej přerušil Mason. „Chci se ujistit, že je vůz zaparkovaný na takovém místě, že jej mohu použít i v poněkud neobvyklou hodinu. Promluvím s garážmistrem osobně. Trocha spropitného bývá, jak jsem zjistil, často nejúčinnější.“

„Ano, pane Perry,“ řekl uhlazeným hlasem muž v recepci, „dám vám vědět, jakmile vaše neteř dorazí.“

Mason zavěsil sluchátko, otevřel jeden ze svých kufrů, vyndal velký svazek klíčů a porovnal je s vlastním klíčem ode dveří. Vybral tři paklíče podobného tvaru a začal experimentovat na dveřích svého bytu.

Druhý klíč se hodil do zámku tak, že jej bylo možno snadno a hladce odemykat a zamykat. Mason jej oddělil od svazku a nechal jej vklouznout do kapsy. Zavřel za sebou tiše dveře svého bytu a šel dál chodbou, dokud nedorazil ke dveřím s číslem 1029. To byl Pelthamův byt a Mason, který se pohyboval tiše a s jistotou, bez nejmenší stopy nervozity, vsunul svůj paklíč do zámku dveří. Zámek s klapnutím odskočil a Mason vešel do bytu.

Nerozsvítil světlo, nýbrž vytáhl z kapsy miniaturní svítilnu, která byla asi poloviční než jeho malíček. V jejím světle zamířil rovnou ke skříni na šaty.

Vybral si tmavý svrchník a přesvědčil se, že je uvnitř na štítku náprsní kapsy uvedeno jméno krejčího a iniciály R. P.

Přeložený plášť si přehodil přes předloktí, zavřel po sobě dveře šatníku, přičemž jeho ruce v rukavicích nezanechaly žádné otisky prstů a v tichosti opustil byt.

O dvě minuty později, když se pohodlně usadil v bezpečí svého bytu, Mason zavolal Delle Streetové do obchodu, kde čekala.

„Oukej, Dello,“ řekl.

„Vše podle plánu?“ zeptala se.

„Šlape jako hodinky.“

„Jdu na věc.“

Mason zavěsil sluchátko a čekal v křesle dál. Za několik minut zazvonil telefon a recepční oznámil: „Je zde vaše neteř, pane Perry.“

Detektiv v hale si ještě stále četl noviny, když Mason vystoupil z výtahu. Věnoval advokátovi jen zběžný pohled.

Recepční řekl: „Garáže jsou za rohem napravo a dolů, pane Perry.“

„Děkuji vám,“ odvětil Mason, „to najdu.“

Della Streetová se zavěsila za Masonovu paži. Vypadala skvěle v elegantních sportovních šatech s kloboukem slušivě nakloněným. „Ahoj, strýčku,“ řekla.

„Nazdar, zlato.“

Della měla auto zaparkované u kraje chodníku. „Dala jste ten kabel pryč?“ zeptal se Mason.

„To víte, že ano.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Počkejte tady.“

Rychle došel na roh, zabočil doprava a sešel dolů po nakloněné cestě, která vedla do podzemních garáží.

Zaměstnanec v garážích seděl v sedanu nedaleko dveří a byl pohroužen do poslechu pořadu v rádiu. Když spatřil Masona, chvatně vypnul rádio a okázale sehrál divadlo, jak velmi je zaneprázdněn parkováním vozu.

Mason počkal, až skončil, a pak s významným gestem vytáhl peněženku z kapsy.

„Mé jméno,“ řekl, „je Perry.“

Garážmistr přikývl.

„Právě jsem se nastěhoval do čísla 1042,“ pravil Mason. „Má neteř byla tak laskavá, že mi dala své auto k dispozici na celou dobu pobytu. Z nějakého důvodu její auto nejde nastartovat. Dojela s ním v pořádku ke vchodu a zhasla motor. Teď nejde

nastartovat. Myslíte, že byste je dokázal uvést do provozu a přivézt ho sem?“

„Jasně,“ řekl zaměstnanec. „Přehltila karburátor, to je vše. Ženským se to pořád stává. Zajdu tam a přivezu je zpátky.“

Mason musel popojet s dvěma vozy, než mohl vyrazit Pelthamovým vozem na ulici.

Garážník se ještě stále potýkal se vdorovitým automobilem Delly Streetové, když Mason hladce prosvištěl kolem nich po příčné ulici. Při pohledu zpět koutkem oka zahlédl, jak má Della Streetová vystrčenou paži okénkem auta a mává mu, aby jel dál.

Mason ujel asi deset bloků, zastavil u malého obchůdku a zatelefonoval doktoru Willmontovi do jeho klubu.

„Oukej, doktore,“ ozval se Mason. „Mám ten experiment připravený.“

„Jak brzy to chcete?“

„Jak nejdříve to bude možné.“

„Za půl hodiny v Hastingsově nemocnici,“ řekl doktor Willmont.

„Dobrá. Dejte to do nádoby a nechte to pro mne u přijímacího pultu.“

„Mám přenosný chladicí box, který občas používám pro transport vzorků,“ dodal doktor Willmont, „bude to v tom boxu u pultu. Postarejte se, abych ten box dostal zpátky, až skončíte s vaším experimentem.“

„Dobře,“ odvětil Mason, „to bude zítra. Víte jistě, že to budete mít připraveno za půl hodiny?“

„Ano. Všechno je už připraveno, dárce máme a můj asistent jen čeká na instrukce.“

„Ano,“ pravil Mason a zavěsil.

Mason zajel s Pelthamovým automobilem na místo, které bylo pro tento účel dostatečně odlehlé. Zastavil vůz, vypnul motor a rozložil Pelthamův svrchník na hromadu suchého chrastí. Vytáhl z

kapsy revolver ráže třicet osm, přidržel zbraň přiměřeně blízko, aby spálený prach ožehl látku kabátu a vystřelil do místa odpovídajícího levé straně hrudníku.

Mason pohodil kabát dovnitř vozu, vrazil revolver zpět do kapsy a zajel do nemocnice. Tam vyzvedl chladicí box, který obsahoval lidskou krev a pak odjel Pelthamovým automobilem na totéž místo, kde předtím policie objevila Tidingsovo auto.

Mason rozlil krev na svrchník okolo otvoru, který zanechala kulka, jak na vnitřní, tak na zevní straně. Dohlédl, aby se skvrnami krve hojně potřísnilo sedadlo vozu i podlaha. Zanechal krvavé stopy na volantu a nechal stéci pramen červené tekutiny vnitřkem kabátu, až se vytvořila na sedadle a podlaze kaluž.

Když spotřeboval veškerou zásobu krve, kritickým pohledem zhodnotil výsledek a nakonec spokojeně přikývl.

Popadl chladicí box a chvatně vyrazil dlouhými, energickými kroky k severu. Dříve než ušel dva bloky se před ním vynořila světla vozu a Della Streetová hladce zastavila vůz u kraje chodníku.

„Oukej, šéfe?“ zeptala se.

„Šlo to jako po másle,“ řekl.

„Jen nevím,“ otázala se, „co to všechno způsobí?“

„Vyjdou najevo věci, které se někomu rozhodně nebudou líbit,“ řekl Mason, zapálil si cigaretu a pohodlně se opřel do měkkého sedadla vozu.

Patnáct minut nato odeslal Mason telegram adresovaný slečně Adelle Hastingsové, Cleveland Square 906, v němž stálo:

VELMI DŮLEŽITÉ OD P ZJISTIT ZDA NIC NEBRÁNÍ ZRUŠENÍ PRODEJE AKCIÍ WESTERN PROSPECTING SPRÁVCI GAILORDOVÉ, ZJISTĚTE TO PROSÍM OKAMŽITĚ A DEJTE MI TELEGRAFICKY ZPRÁVU DO MÉ KANCELÁŘE. M.

KAPITOLA 9

Tidingsův tajemník Carl Mattern otevřel dveře svého bytu po Masonově zaklepání a prohlížel si teď právníka svým charakteristickým pohledem.

„A jejda, dobrý večer, pane Masone.“

„Je tady jedna maličkost, kterou bych si rád vyjasnil, Matterne,“ řekl advokát. „Myslel jsem si, že byste mi mohl pomoci.“

„Zajisté. Pojďte dál.“

„Děkuji vám.“

Mason vešel do skromně zařízeného bytu. Mattern mu nabídl pohodlné křeslo a Mason se do něj svalil.

„Copak,“ ptal se Mattern, „pro vás mohu udělat?“

„Pro mne vlastně nic moc,“ prohodil Mason. „Vlastně je to spíš pro vás.“

„Co tím máte na mysli?“

Mason pokračoval: „Nebudu zde uvádět žádná jména, Matterne, ale podle jednoho tvrzení jste opustil kanceláře makléřské firmy hned, jakmile byla uzavřena ta transakce s akciemi, vyšel jste ven, abyste podal Tidingsovi zprávu, a když jste s ním hovořil, vznikla hádka. Tidings vás obvinil z toho, že máte na transakci osobní zájem, předložil vám patřičný důkaz a vy jste jej zastřelil.“

„To je absurdní,“ prohlásil Mattern.

Mason přívětivě přitakal: „Tak jsem si říkal, že se vám o tom zmíním,“ pravil, „abyste mi to mohl všechno vyjasnit.“

„V první řadě,“ řekl Mattern, „vám mohu naprosto přesně popsat každou minutu toho dne od chvíle, kdy jsem odešel od makléřů.“

„To je skvělé,“ pokývl Mason. „Nevadilo by vám, kdybychom si teď spolu zopakovali, co jste přesně dělal?“

Mattern vytáhl z kapsy notes. „Vůbec ne,“ řekl. „Když jsem si uvědomil, že by mohlo být pro mne nezbytné dobře si pamatovat, co se toho dne odehrálo, řekl jsem si, že si to raději ve zkratce hodím na papír.“

„Výborný nápad,“ prohlásil Mason.

„Takže abych začal,“ ozval se Mattern, „z kanceláře makléřské firmy jsem odešel v jedenáct osm, zaznamenal jsem si to, abych mohl podat zprávu, kdy byl obchod uzavřen. Vrátil jsem se do své kanceláře a pan Tidings mi volal skoro přesně v poledne. Řekl jsem mu, že transakce byla v pořádku uskutečněna. Paní Tumpová se pokoušela s ním setkat, o čemž jsem mu rovněž pověděl. Pak jsem zatelefonoval jedné známé z jiné kanceláře a nabídl jsem jí, že bychom mohli spolu poobědvat. Sjeli jsme dolů výtahem pět minut po dvanácté a vrátili se spolu pět minut před jednou hodinou.“

„Doufám, že vám může dotvrdit nejen, že jste spolu obědvali, ale také tu dobu,“ řekl Mason.

„Zajisté. Pracuje v oddělení, kde se přesně dbá na pracovní dobu. Má hodinovou přestávku na oběd od dvanácti do jedné. Musí být zpátky u svého stolu naprosto přesně v jednu.“

„Ach tak,“ pravil Mason. „A co bylo potom?“

„Potom,“ pokračoval Mattern, „jsem se vrátil do kanceláře pana Tidingse. Měl jsem projednat nějaké záležitosti s obchodním správcem budovy, a tak jsem zavolal jeho sekretářce a požádal jsem o schůzku před půl druhou, pokud to bude alespoň trochu možné.“

„Setkali jste se?“

„Ano, v jedna dvacet pět. Se správcem budovy jsem hovořil patnáct minut. Slíbil jsem předtím sekretářce, že mé záležitosti nezaberou více času, a vzpomínám si, že když jsem kolem ní

vycházel, tak jsem se podíval na hodinky a poznamenal jsem, že to bylo na vteřinu přesně patnáct minut.“

„A pak?“ zeptal se Mason.

„Potom,“ pokračoval Mattern, „jsem jel dolů do klenotnictví, abych se tam podíval po nových náramkových hodinkách. Pracuje tam jeden můj známý a já jsem se u něj probíral hodinkami skoro půl hodiny.“

„Bude se on na to pamatovat?“

„Och ano.“

„A na čas?“

„To určitě bude,“ pronesl se smíchem Mattern, „protože jsme se bavili o tom, jak jsou hodinky přesné. Vsadil jsem se s ním, že se moje náramkové hodinky nebudou lišit od jeho standardního chronometru o víc než jednu vteřinu za půl hodiny. Strávil jsem tam půl hodiny a pak jsme srovnali vteřinovky.“

„Takže to nás přivádí k času dvě třicet,“ pravil Mason.

„Přesně tak.“

„Co jste dělal po půl třetí, Matterne?“

„Museli jsme projít nějaké záležitosti s účetním, který zpracovává daňové přiznání pana Tidingse. Domluvil jsem se s ním, že se sejdeme u mne v kanceláři ve tři čtvrtě na tři. Byli jsme tam až do pěti.“

„A po páté?“ zajímal se Mason.

„Domluvil jsem si schůzku s jednou slečnou na pět dvacet, abychom zašli na večeři a do kina.“

„Byla to ta slečna, kterou jste pozval na oběd?“

„Ne, jiná.“

„Proč ale zrovna na pět dvacet?“ otázal se Mason.

„Tedy,“ pronesl Mattern, „protože… vlastně jsem ten čas jen tak náhodou zvolil, nic víc.“

„Nebylo to trochu brzy na pozvání na večeři?“

„Ano, snad. Ale chtěl jsem, abychom přišli na představení

včas.“

„Pracuje ona mladá žena?“

„Ne, nepracuje.“

Mason navrhl: „Dobrá a teď se vraťme k úternímu dopoledni.“

„Do kanceláře jsem přišel v devět hodin,“ řekl Mattern. „Pan Tidings přišel asi kolem čtvrt na deset. Vybavovali jsme nějakou korespondenci až do půl jedenácté, pak jsme probírali podrobnosti, týkající se obchodu s Western Prospecting a právě tehdy jste zavolal. Pan Tidings potom ještě mluvil o obtěžující všetečnosti paní Tumpové, o čemž jsme několik minut hovořili. Pak pan Tidings odešel a já jsem zamířil uzavřít tu transakci s Western Prospecting.“

„Setkal jste se v úterý dopoledne s někým jiným kromě Tidingse?“ zeptal se Mason.

„S makléři. Pak to byla krátce po jedenácté paní Tumpová.“

„Měl jsem na mysli předtím.“

Mattern se na chvíli zamyslel a pak pomalu zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „Myslím, že nikdo jiný do kanceláře nepřišel.“

„Počínaje dvanáctou hodinou,“ pravil Mason, „máte skutečně skvělý přehled, jak se zdá, o svém čase.“

„Ano, pane. Neexistuje tam souvislých více než dvacet minut a bylo by zhola nemožné, aby se někdo fyzicky dostal do toho bungalovu, kde bylo nalezeno tělo, a zpět do středu města během dvaceti minut.“

Mason navázal: „To nám samo o sobě dost napovídá, nemyslíte Carle?“

„Co tím máte na mysli?“ překvapeně se zeptal Mattern.

Mason řekl: „Nemáte žádné alibi až do zhruba jedenácté hodiny v úterý dopoledne. Od té chvíle máte naprosto perfektní alibi pro každou minutu onoho dne a nejzajímavější na tom je ta věc, že prakticky při každé příležitosti jste se postaral o to, aby časový údaj nějak utkvěl v mysli vašeho svědka.“

„Co tím chcete říct?“

Mason se na něj zadíval upřeným pohledem. „Chci tím říct, Carle,“ pravil, „že jste se snažil o to, vytvořit si alibi, že jste se všemožně staral o to, aby existoval přesný přehled o každé minutě vašeho času. Vezměte si kupříkladu ty poznámky adresované sekretářce hospodářského správce budovy o množství času, jež vám zabralo jednání… Rozhovor o čase v klenotnictví… Schůzka s daňovým účetním a konečně to pozvání na večeři v pět dvacet.“

„Proč, já… já nemám nejmenší ponětí, o čem to tu mluvíte, pane Masone.“

„Ale ano, vy máte,“ řekl klidným hlasem Mason. „Vy jste musel vědět, že je mrtev, dříve, než jste zašel za makléři, Carle.“

Na nekonečnou chvíli zavládlo v bytě napjaté ticho. Levný budík hlasitě tikal na prádelníku. V Matternových očích, rozšířených a vypouklých za brýlemi s černou obroučkou, se zračilo zděšení.

Mason řekl: „Nemyslím, že jste jej zabil, Carle, ale s jistotou vím, že jste měl zájem na té transakci s akciemi. Věděl jste, že je po smrti předtím, než nastal čas zajít do kanceláře makléřské firmy, a věděl jste také, že budete muset vše zařídit tak, aby to vypadalo, že Tidings byl naživu v době, kdy byl obchod uzavřen.“

„Byl jste dost mazaný, abyste si uvědomil, že jestliže se vám podaří vzbudit dojem, že byl v úterý v poledne ještě naživu, úřady budou nuceny stanovit dobu smrti na velmi krátce po dvanácté, a tak jste si z opatrnosti vybudoval alibi, jež by vás chránilo během odpoledne.“

Mattern prohlásil: „Pane Masone, já vás mohu ujistit, že jsem nic takového neudělal. Já…“

„Nedělejte si to ještě horší,“ zamračil se Mason.

„Co máte na mysli?“

„Je to prosté,“ poznamenal Mason, překřížil si nohy, pohodlně se natáhl v křesle a zapálil si cigaretu. „Jsem nepříjemný protivník,

Carle.“

„To jsem o vás slyšel.“

„Při souboji,“ konstatoval Mason, „se snažím všemi způsoby uškodit svému soupeři. Dávám rány pod pás.“

Mattern přikývl.

„Zastupuji jistou osobu,“ pravil Mason, „jež bude obviněna z vraždy Alberta Tidingse.“

„A chcete mi naznačit, že se mi to pokusíte hodit na krk, aby z toho ta osoba vyvázla?“

Mason si přidržel zápalku u cigarety, pak sfoukl plamen a přívětivě se na Matterna usmál. „Přesně tak,“ přikývl.

„Chcete snad říct, že byste klidně nařkl nevinného člověka?“

„Zadržte na chvíli, Carle,“ přerušil jej Mason zdviženou rukou. „Nevinného člověka do toho raději nezatahujte.“

„Já přece jsem nevinný.“

„To ovšem,“ prohodil Mason, „nerozhoduji já. Od toho je soudní porota.“

„Ale vy nemáte nejmenší důvod, abyste věřil, že jsem ho zabil.“

Mason řekl: „Abych řekl pravdu, Carle, nemyslím si, že jste to udělal.“

„Tak proč mne z toho teď obviňujete?“

„Já vás z toho neobviňuji,“ prohlásil Mason. „Já vám jen zkrátka říkám, že vám byla jeho smrt známa dříve než v úterý v poledne, že jste jeho smrt zapřel a začal si shánět alibi. Ale sám poznáte, že porota rozhodně nebude tak převelice shovívavá, jako jsem teď já.“

„Vy jste se zbláznil!“

Mason řekl: „Já jsem ochotný věřit, že nejste vrah, že jste jen vychytrale manipuloval, abyste mohl uskutečnit prodej těch akcií Western Prospecting. Když jste zjistil, že je Tidings mrtev, uvědomil jste si, že musíte jeho smrt tajit, dokud neuzavřete

transakci. Ale co jste přehlédl, Carle, je, že když jste už jednou začal falšovat fakta, porota usoudí, že jste vinen z vraždy.“

Mattern rychle zamžikal očima. „To nemohou,“ vykřikl.

„Ale ano, mohou, Carle. Předpokládejme například, že jste měl nějaký důvod věřit, že Tidings bude v tom bungalovu v úterý ráno. Předpokládejme, že jste vyšel ven s kufříkem naplněným poštou a dokumenty, abyste dostal instrukce, a předpokládejme, že jste našel Tidingse, jak leží na posteli mrtvý. Tiše jste se z domu vytratil, aniž vás někdo spatřil. Věděl jste, že zpráva o jeho smrti bude mít za následek zastavení toho obchodu s akciemi, a tak jste se rozhodl učinit vše, aby to vypadala, že zemřel v úterý krátce po poledni. Šťastnou náhodou vám můj telefonát nahrál přímo do noty. Já jsem nikdy předtím neslyšel hlas Alberta Tidingse. S pomocí trochu změněného hlasu jste ve mně dokázal vzbudit přesvědčení, že jsem po telefonu hovořil s Tidingsem.

Jste velmi chytrý mladík, Matterne, ale musíte uznat, že se trochu vyznám v psychologii soudního porotce. Já vám říkám, Matterne, na rovinu a upřímně, že porota vás velmi pravděpodobně uzná vinným z Tidingsovy vraždy čistě na základě předložených okolností, vyjde-li na světlo celá řada faktů. Porota bude mít za to, že jste jej zabil v úterý ráno… A to bude souhlasit s nálezem ohledávajícího lékaře.“

Mason se plně soustředil na pozorování tenkého obláčku kouře, který stoupal od konce cigarety, a zdálo se, že Matterna zcela vypustil z mysli.

Po několika vteřinách Mattern procedil: „Ale tyto věci není možné dokázat.“

Mason se usmál… „Ale ano, je to možné,“ řekl. „Já je mohu dokázat.“

„Vy?“

„Ano.“

„Jak?“

Mason pravil s úsměvem: „Nevyložím vám přece všechny své karty, Matterne, ale buďte ujištěn, že se vám nevyplatí ani vaše ziskuchtivost, ani ukvapenost. Protože jste si uvědomil, že ta transakce s akciemi může být lehce zpochybněna, až trochu příliš jste se snažil jednat tak, aby vás s Bolusem nic nespojovalo. Podivný chlapík je ten Bolus. Řekl bych, že je poněkud sobecký. Kdyby jej úřady obvinily z toho, že vám napomáhal k vraždě, byl by ochotný udělat cokoli na světě, jen aby dokázal, že byl vaším komplicem jen při té spekulaci s akciemi a že jen vy sám jste odpovědný za Tidingsovu smrt.“

Mattern neklidně poposedl v křesle.

Mason pokračoval: „Říkal jsem si, že vám vyložím, jak se věci mají, Matterne, nic víc. Chci se k vám chovat naprosto korektně.“

„Co ode mě chcete?“ zeptal se Mattern.

„Nic,“ řekl trochu překvapivě Mason. „Vůbec nic. Jen jsem chtěl, abyste věděl, že až přijde čas, kdy budu hájit svého klienta, budu schopen předložit úplně skvělé důkazy proti vám.“

Mattern se zasmál. „Není mi tak docela jasné, kam tím míříte, pane Masone. Tím, že jste mi to pověděl předem, vydal jste se mi naprosto všanc. Co kdybych před porotou uvedl tuto naši konverzaci?“

„Nemusíte se tím obtěžovat,“ řekl Mason. „Povím jim o ní osobně. Nezapomínejte, Matterne, že jsem sem zašel, protože jsem měl důvod se domnívat, že jste věděl, že je Tidings mrtev v úterý ráno, dříve než byla uzavřena transakce s akciemi. Kromě jiných věcí jsem toužil slyšet váš hlas, abych se mohl utvrdit v tom, že jste to byl právě vy, s kým jsem v úterý dopoledne hovořil po telefonu. Nyní jsem o tom přesvědčen.“

„Porota nebude tento váš důkaz brát příliš vážně.“

„Možná, že ne,“ připustil Mason. „Bude to vaše slovo proti mému.“

„A vám jde o to, uchránit krk vašemu klientovi,“ řekl Mattern.

„Přesně tak, jako jde vám o záchranu vlastního krku,“ připomenul mu Mason.

„Ten můj není v žádném nebezpečí,“ přesvědčoval sám sebe Mattern.

„A nezapomínejte rovněž,“ pokračoval Mason, „že jedním z důvodů mé návštěvy bylo zeptat se vás, jestli jste nebyl nějak finančně zainteresován na tom prodeji akcií Western Prospecting Company.“

„A já jsem vás ujistil, že v žádném případě nebyl.“

Mason povstal, protáhl se, okázale zívl a jen tak mimochodem prohodil: „Znáte plukovníka Gillilanda?“

„Ne,“ prohlásil Mattern.

„Má tady v kompetenci vyšetřování daňových úniků,“ pravil Mason. „Skvělý chlap. Pravděpodobně budete mít příležitost se s ním seznámit později.“

V Matternových očích se objevil strach.

„Je to můj přítel,“ pokračoval Mason. „Víte, naše vláda má na to takový pěkný systém. Když jim někdo dá typ na daňový únik, vláda to vyšetří, a pokud z úřední moci vydobudou daň v částce odpovídající tomu typu, vyplatí dotyčnému odměnu ve výši určitého procenta z daně. Vládu, jak dobře víte, nejde ošidit. Mohou nahlížet do bankovních záznamů i účetních knih společností… No, budu už muset běžet, Matterne.“

Mattern řekl: „Hej, počkejte chvilku. Vy snad nemáte v úmyslu povědět tomu Gillilandovi něco o mně?“

„Proč ne?“ zeptal se Mason.

„Protože – tedy za těchto okolností – by to bylo to nejhorší, co by se mohlo přihodit.“

„Proč?“

„Cožpak jsem s vámi nespolupracoval?“

Mason řekl: „Všechno je v pořádku, Matterne. Není se čeho obávat. Jestliže jste nedostal podíl z oněch padesáti tisíc, nikdo

proti vám nemůže ani hnout prstem. Samozřejmě, že Gilliland půjde po účetních knihách Western Prospecting Company, pečlivě si projde Bolusovo přiznání daně z příjmu, prověří bankovní záznamy, nahlédne do vašich vkladů v bance a ověří si vše ještě několika dalšími způsoby. Buďte si jistý, že odvede dobrou práci.“

Mattern vzdychl: „Pojďte zpátky, Masone. Sedněte si.“

Mason překvapeně zvedl obočí: „Proč?“

Mattern sklesle řekl: „Dostal jste mne.“

„Dostat vás?“ zeptal se Mason, „co tím myslíte?“

„Dostal jsem z toho prodeje deset táců,“ přiznal Mattern.

„To už je lepší,“ poznamenal Mason, přistoupil ke křeslu a posadil se. „Povězte mi o tom.“

„Není tady nic moc co vyprávět,“ pokorně hovořil Mattern. „Cítil jsem se při tom jako mizera, ale potřeboval jsem peníze. Já jsem je prostě musel mít.“

„Proč?“ zeptal se Mason.

„Jo, párkrát jsem špatně vsadil na koně,“ řekl Mattern.

„Bolus se sám s vámi spojil?“

„Ne. Já jsem ho vyhledal. Měl jsem o těch akciích nějaké informace. Udělal jsem mu výhodnou nabídku. Měl jsem vzbudit zájem Tidingse, jakožto správce majetku, o ty akcie a dostat podíl padesáti procent… A skutečně je to za tu cenu dobrá investice, pane Masone, velmi dobrý materiál ke spekulacím.“

„Ale vy jste nedostal padesát procent?“ zeptal se Mason.

„Ne,“ hořce pravil Mattern. „Bolus, ten ničemný lump, mě podfoukl. Poté, co jsem obě strany zainteresoval a rozběhl celou transakci natolik, že už jsem z toho nemohl vycouvat, aniž by to nebylo všem podezřelé, tak mi Bolus řekl, že s tím měl více výdajů, než původně předpokládal, že musel dát podíl jednomu bankéři a že si budu muset vzít deset tisíc místo pětadvaceti.“

„Proč bylo zapotřebí dávat podíl bankéři?“ zeptal se Mason.

„Nějaký bankéř, jehož Tidings požádal o zprávu o těch

akciích, dostal zálusk na peníze. Každopádně to tak aspoň tvrdil Bolus.“

„Tak dobrá,“ řekl Mason. „Pokračujte. Povězte mi, jak to, že jste věděl, že je Tidings mrtev.“

„Říkám vám, že jsem to nevěděl.“

„Kecy,“ pravil Mason.

„Čestné slovo, pane Masone, všechno ostatní už je, jak jsem vám říkal.“

Mason vzdychl: „Matterne, ty vaše lži mne už proklatě unavují… Víte, co si myslím, že udělám? Myslím, že zajdu za státním zástupcem a dám mu na vás pěkný typ.“

„Nic na mne nemáte,“ prohlásil Mattern.

„Že ne?“ zeptal se s chladným úsměvem Mason.

„Absolutně nic.“

„Tak v první řadě,“ řekl Mason, „potřeboval jste těch deset tisíc, protože jste se netrefil do správného koně. Mám pravdu?“

„Ano. Co má být? Spousta lidí přece sází na dostihy.“

„Tak tak,“ souhlasil Mason. „Ale vy potřebujete peníze k tomu, abyste mohl sázet na dostihy.“

„Dobrá, tak jsem ty peníze dostal, a co?“

„Až poté, co jste ovšem utrpěl ztrátu,“ řekl Mason. „Podle mého odhadu, Matterne, jste ty původní sázky kryl z peněz, které jste zpronevěřil Tidingsovi z účtů správních fondů. Revize účtů v Tidingsových účetních knihách by pro vás znamenala pěknou šlamastiku, nebýt těch deseti tisíc.“

Masonovi, stačil jediný pohled na hrůzou zdrceného Matterna, aby si ověřil, že se nemýlil.

„Tak dobrá,“ souhlasil.

„Takže to bylo takhle,“ pokračoval Mason. „Zpronevěřil jste peníze. Tidings vám volal v úterý ráno. Nějak se to dozvěděl. Chtěl vás nechat zavřít do vězení. Věděl jste, že kdyby se vám podařilo uhrát několik hodin času, tak bude proveden prodej

Western Prospecting a vy budete mít dost peněz, abyste vše mohl uvést do pořádku. Myslel jste si, že se vám to podaří s knihami zaonačit tak, aby vám nemohli žádnou defraudaci dokázat. Byl jste v zoufalé situaci, rozčilil jste se a vytáhl jste na Tidingse pistoli. Tidings šel po vás a vy jste stiskl spoušť.“

„To je lež,“ zvolal rozhořčeně Mattern.

„Možná, že je,“ poznamenal Mason, „ale porotu o tom nikdy nepřesvědčíte.“

„Žádná porota mne nikdy nemůže shledat vinným za vraždu. Neexistuje pro to jediný důkaz.“

Mason se usmál: „Moc vám děkuji, Matterne. Skutečně skvěle jste mi nahrál. Nemusím si alespoň dělat starosti o svého klienta. Je to, jako byste už prohrál. Dobrou noc.“

Znovu se Mason zvedl z křesla.

„Poslouchejte, proboha,“ zoufale jektal Mattern. „Řeknu vám skutečně čistou pravdu, pane Masone. Povím vám, jak to bylo. Čestné slovo, já jsem ho nezabil. Byl už dlouho mrtev, když jsem ho spatřil.“

„Kdy to bylo?“

„Kolem půl deváté v úterý ráno.“

„Kde?“

„Přímo tam, kde ležel. Rovnou na posteli, kde bylo objeveno tělo.“

„Co se stalo?“

Mattern řekl: „Tidings se snažil něco získat na svoji ženu. Pověděl mi, že se zapletla s nějakým mužem, který se musel držet v pozadí kvůli tomu, co se mohlo přihodit při rozvodovém řízení. Tidings řekl, že si toho muže zjistil, že pojede navštívit svoji ženu a konečně se rozhodne kdo s koho. Měl schválit nějaké důležité dokumenty a slíbil, že bude v kanceláři v sedm třicet v úterý ráno, aby je mohl podepsat.

Když se v kanceláři neukázal do osmi hodin, dal jsem papíry

do kufříku a zajel autem k domu jeho manželky. Myslel jsem si, že se možná usmířili. On byl do ní skutečně celý blázen. Dveře byly odemčeny. Vešel jsem dovnitř. Na podlaze byly stopy krve. Šel jsem po těch stopách až do ložnice… Sám víte, co jsem tam našel.“

„Co jste udělal?“ zeptal se Mason.

„Hleděl jsem se ztratit,“ řekl Mattern, „byl jsem strachem bez sebe. Říkal jsem si, že když je mrtev, tak budou kontrolovány jeho účetní knihy, přijde se na moji zpronevěru a já půjdu do vězení. Dostal jsem strašný vztek. Kdyby žil jen o několik hodin déle, byl bych mimo podezření… No a pak jsem si uvědomil, že to může dost dlouho trvat, než někdo objeví tělo, a já budu moci získat čas na to, aby se stihla uzavřít ta transakce s Western Prospecting. Věděl jsem, že šek už byl pro tu makléřskou firmu vypsán… No a zbytek už znáte.“

„A byl jste to vy, kdo se mnou hovořil to ráno po telefonu?“

„Ano. Když jste zavolal a přál jste si hovořit s Tidingsem, nevěděl jsem, co dělat. Nechtěl jsem říci, že není v kanceláři. A vtom jsem dostal nápad, díky kterému jsem nic nemusel vysvětlovat. Věděl jsem, že neznáte Tidingsův hlas. Trochu dovedu napodobovat různé hlasy. Kdysi jsem jako student i amatérsky vystupoval.“

Mason řekl: „Dobrá, Matterne, sám víte, jak to teď s vámi vypadá.“

„Jak to teď tedy se mnou vypadá?“

Mason pravil: „Státní zástupce si na vás pěkně smlsne.“

„Ale já jsem nevinen. Snad už mi teď proboha věříte.“

Mason jej zamyšleně studoval: „Raději mi pomožte najít skutečného vraha, Matterne. To je vaše jediná šance.“

Mattern okamžitě napřáhl ruku k Masonovi: „Jste slušný člověk. Jsem na vaší straně, pane Masone. Můžete se na mne spolehnout.“

Oba muži si potřásli rukama.

KAPITOLA 10

Na Masonově stole ležel telegram, když advokát v pátek ráno dorazil do kanceláře a Della Streetová jej hned informovala, že paní Tumpová na něj netrpělivě čeká v přijímací místnosti.

Mason otevřel telegram. Byl podepsán Adelle Hastingsová a stálo v něm:

KONTAKTOVALA JSEM PATŘIČNOU OSOBU, NENÍ TŘEBA SE ZNEPOKOJOVAT DOSAVADNÍM VÝVOJEM. POKRAČUJTE DÁL. VŠE V POŘÁDKU.

Mason zmačkal telegram, strčil jej do kapsy a řekl Delle Streetové. „Dobrá. Podívejme se, co chce paní Tumpova, abychom se jí zbavili."

Della Streetová uvedla paní Tumpovou do pracovny. Blýskala kolem sebe pohledem svých šedozelených očí, když majestátně vplula do místnosti. Jen její rty se usmívaly.

„Dobré ráno, pane Masone," řekla.

„Jakpak se dnes ráno cítíte, paní Tumpová?"

„Velmi dobře, děkuji. Co jste zjistil?"

„Není toho moc," připustil Mason, „ale pokročili jsme."

„Jak je to s tím prodejem akcií za padesát tisíc dolarů, pane Masone?"

Mason řekl: „Mám v úmyslu jej anulovat."

„Mají ty akcie vůbec nějakou cenu?"

Mason paní Tumpovou vyzval, aby se posadila, nabídl jí cigarety, jednu si vzal sám, zapálil a pravil: „Ty akcie, které byly poskytnuty firmě Loftus a Cale představovaly soukromý balík akcií prezidenta společnosti. Už to by vám mělo odpovědět na vaši otázku. Hodlám nechat celou transakci prohlásit za neplatnou na základě faktu, že Tidings zemřel dříve, než byl šek směněn za

akcie.“

Bedlivě se jej prohlížela tvrdým pohledem planoucích očí.

„To můžete udělat?“

„Ano.“

„Jak to ale dokážete?“

„Tak za prvé,“ pravil Mason, „to mohu dokázat prostřednictvím odborného posudku lékaře, který provedl pitvu – alespoň doufám.“

Paní Tumpová řekla: „Pane Masone, ráda bych s vámi hovořila zcela otevřeně.“

„Prosím.“

„Nejsem ten typ, který volí zaobalené věty.“

„Tak je zkusme společně vybalovat,“ prohlásil s úsměvem Mason.

Řekla: „Výborně, pane Masone. Když jsem vás žádala, abyste se ujal Byrlina případu, snažil jste se nějak získat čas.“

Mason nadzdvihl obočí v němém úžasu.

„Tedy, pane Masone, když jsme k vám poprvé přišly, vy jste neměl nejmenší tušení, že je pan Tidings mrtev.“

„Správně.“

„A jak tomu rozumím, můžete-li dokázat, že pan Tidings zemřel někdy před jedenáctou hodinou v úterý dopoledne, umožní to Byrl získat padesát tisíc dolarů zpět do správního fondu.“

„Přesně tak.“

„Kdo těch padesát tisíc zaplatí?“

„Budeme žalovat firmu Loftus a Cale,“ řekl Mason. „Budou nuceni se pokusit vyzískat ty peníze od Boluse. Vzhledem k tomu, že jsem je varoval, co od vás mohou očekávat, konají jisté kroky, aby zajistili ty peníze.“

„To bylo od vás velmi moudré, pane Masone.“

„Děkuji vám.“

„Pane Masone, zastupujete Adelle Hastingsovou?“

Mason se opatrně zeptal: „V souvislosti s čím, paní Tumpová?“

„V souvislosti s čímkoli.“

„Advokát je nucen záležitosti svých klientů udržovat v tajnosti.“

Paní Tumpová řekla: „Vy dobře víte, co mám na mysli. Kdyby byla náhodou obviněna s Tidingsovy vraždy, byl byste jejím právním zástupcem?“

Mason zamyšleně studoval její cigaretu: „Na to je obtížné odpovědět.“

„Velmi dobře,“ prohlásil paní Tumpová. „Chtěla bych vám říci už jen jedinou věc a pak budeme hotovi, pane Masone. Já osobně si myslím, že Adelle Hastingsová je snob, arogantní, zlovolný malý snob. Hodně se snažila, aby způsobila Byrl nepříjemnosti. Z toho důvodu ji upřímně nenávidím. Vím ale, že není ten typ člověka, který by byl schopen vraždy. To říkám v její prospěch – i když ji pořád nenávidím.

Ale teď, pane Masone, předpokládejme, že je obviněna z této vraždy. Bude se, řekněme, opírat o své alibi a bude se možná snažit dokázat, že Tidings zemřel v úterý po dvanácté hodině, aby učinila své alibi věrohodným. A tehdy, budete-li se jí v tom snažit napomáhat, budete jednat přímo proti zájmům Byrl, protože my chceme poukázat na to, že Tidings zemřel před jedenáctou hodinou… Porozuměl jste mi, pane Masone?“

„Ano.“

Paní Tumpová povstala: „Výborně, pane Masone, rozumíme si. Jen jsem se chtěla přesvědčit, na čí straně stojíte. Neberu si žádné servítky. Je mi jedno, koho zastupujete, ale v jedné věci musí být naprosto jasno. Albert Tidings zemřel dříve, než proběhl ten obchod s akciemi… Přeji vám pěkný den, pane Masone.“

Když se za paní Tumpovou zavřely dveře, Mason pohlédl přes pracovnu na Dellu Streetovou. „Tohle,“ řekl, „to je ono. Vezměte

si klobouk a kabát, Dello. A nezapomeňte poznámkový blok. Půjdeme navštívit ženu, která má druhou část té desetitisícidolarové bankovky.“

„Vy víte, kdo to je?“ překvapeně se zeptala Della Streetová.

„To tedy vím,“ pevně prohlásil Mason, „jenže už je pozdě, asi o takové tři dny.“

„Jak jste na ni přišel?“

„Trochu jsem uvažoval,“ řekl Mason. „A mělo mne to napadnout mnohem dříve. Pojďme. Je načase vyrazit.“

Masonovým autem projeli městem, odbočili z hlavní dopravní tepny a dali se severním směrem.

„Paní Tidingsová?“ otázala se Della Streetová, když začali šplhat vzhůru po klikatící se cestě.

Mason přikývl.

„Ale ona byla přece v Renu. Odjela už v pondělí. Nemohla být ve vaší kanceláři v pondělí v noci.“

Mason vysvětloval klidným hlasem. „Ona byla jediná, kdo se snažil o to, aby měl alibi už od pondělní noci. Všichni ostatní si opatřovali alibi na úterní dopoledne.“

„Tedy?“ zeptala se Della Streetová.

„Tedy,“ odvětil Mason, „odpověď je nasnadě. Ona byla jediná, komu bylo známo, že se vražda odehrála v pondělí v noci. Nemohla ale předpovídat vývoj událostí v budoucnu, a proto ani tušit, že se Mattern pokusí o záchranu svých deseti tisíc dolarů tím, že nechá Tidingse naživu ještě v úterý dopoledne.“

„A to je všechno, na čem stavíte své předpoklady, šéfe?“ zeptala se Della Streetová.

„To úplně stačí,“ vážně pronesl Mason. „Mělo mi to být jasné už v tu minutu, kdy mi povídala o svém odjezdu do Rena v pondělí odpoledne a že řídila celou noc.“

„A ona je ta maskovaná žena?“

„Ano.“

„Předpokládáte, že to bude popírat?“

„Teď ne,“ řekl Mason. „Jen pevně doufám, že tam dorazíme dříve, než to dojde Holcombovi.“

„Myslíte, že mu to dojde?“

„Ano.“

Mlčky jeli autem po silnici, která se vinula vzhůru. Dům, ve kterém bylo nalezeno tělo Alberta Tidingse, se bělostně a čistě třpytil v paprscích slunce a nic nenasvědčovalo tomu, že se nad tímto útulným bungalovem vznáší zlověstný stín hrůzného činu.

„Tak a jsme tady,“ pravil Mason. Otevřel dveře auta, vyklouzl na chodník a spolu s Dellou Streetovou vykročili po krátkém betonovém pásu, který vedl z verandy na ulici.

Mason palcem stiskl tlačítko zvonku.

Skoro okamžitě otevřela dveře paní Tidingsová, která byla oblečena na cestu ven. „Ale – dobré ráno, pane Masone,“ řekla. „Myslím, že jsem vás poznala, už když jste vystoupil z auta.“

„Slečna Streetová, paní Tidingsová,“ formálně je představil Mason.

„Těší mne, že vás poznávám,“ řekla paní Tidingsová Delle Streetové. „Prosím, pojďte dál.“

Vešli do domu a paní Tidingsová jim nabídla sedačky. „Cigaretu?“ obrátila se na Dellu Streetovou a otevřela kazetu na cigarety.

„Děkuji vám,“ pravila Della Streetová a jednu si vzala.

„Mám vlastní,“ prohlásil Mason a vytáhl z kapsy pouzdro na cigarety.

Paní Tidingsová řekla: „Všechno je tady vzhůru nohama. Myslím, že chápete, jak to chodí. Dnes odpoledne se koná pohřeb. Předtím jej museli odložit, jelikož experti se pokoušeli najít nějakou stopu, jež by vedla k pachateli… Nevíte náhodou, jestli k něčemu dospěli, pane Masone?“

„Jestliže svolili k pohřbení těla dnes odpoledne,“ prohlásil

Mason, „pak je jisté, že zakončili všechny testy.“

„Ano. Tolik jsem si také domyslela, ale vůbec nevím, co našli…“

„Oni vám nic nesdělili?“

„Ani slovo.“

„Pochopitelně,“ zdůraznila paní Tidingsová, „že jsem rozrušená. Žili jsme odděleně, ale přesto to byl pro mne šok. Nenáviděla jsem ho.“

Mason pravil: „Chápu vaši situaci, paní Tidingsová. Mimochodem, přišel jsem si pro tu druhou polovinu desetitisícidolarové bankovky.“

„Cože, pane Masone, co máte na mysli?“

Mason pohlédl na své náramkové hodinky. „Minuty mohou znamenat rozdíl mezi dobrou obhajobou a rozsudkem viny vraždou prvního stupně. Pokud snad chcete plýtvat časem a nebudete se mnou souhlasit, jen si klidně poslužte. Je to koneckonců váš pohřeb. A věřte mi, že zrovna tuhle poznámku nemyslím obrazně.“

„Působíte dojmem, že jste si opravdu mimořádně jistý, pane Masone.“

„To jsem. Když jste spolu s Pelthamem přišli ke mně do kanceláře, všiml jsem si dvou věcí. První byla, že Peltham velmi pečlivě naplánoval, aby se se mnou mohl setkat v kteroukoli denní či noční hodinu, prostě jen pro případ, že by někdy potřeboval právníka. Druhou byla skutečnost, že mnoho věcí spojených s vaší návštěvou vykazovalo obrovský spěch a nedostatek přípravy: kupříkladu ten fakt, že mi Peltham udal falešné jméno, které nebylo uvedeno v telefonním seznamu. A také tu byla vaše maska.“

Oči měla sklopené, jejich řasy je dokonale skrývaly: „Co bylo s tou maskou?“

„Byla to černá maska s lesklým stříbrným lemováním,“ řekl

Mason. „Bývala to určitě součást maškarního kostýmu, něco, co bylo někde dlouho uložené jako vzpomínka.“

„Není mi jasné, co to všechno dokazuje,“ odvětila.

„Je to prosté,“ řekl Mason. „Peltham se pečlivě připravil na setkání se mnou pro případ, že by se něco přihodilo. Když se to něco skutečně stalo, musel jednat rychle. Rozhodl se chránit vás tím, že přede mnou utají vaši totožnost. To znamenalo maskování. Lidé dnes při sobě masky jen tak nenosí a pozdě v noci je ani nenajdete viset na sloupech pouličního osvětlení. Ale vy jste jednu měla, pravděpodobně zastrčenou v nějaké zásuvce prádelníku, a to doma. To znamená, že ať se stalo cokoli, co přinutilo tu ženu, již Peltham chránil, aby mne vyhledala, stalo se to přímo v jejím domě nebo poměrně blízko. Odpověď mi byla jasná v tu minutu, kdy jsem tady objevil Tidingsovo tělo.“

Mlčky se na něj na chvíli zahleděla a studovala jeho pevné, jako ze žuly vytesané rysy obličeje. Potom, bez jediného slova otevřela svou kabelku, vyndala z ní malou obálku, roztrhla ji a vyňala z ní druhou část té desetitisícidolarové bankovky, již podala Masonovi.

Ve tváři Delly Streetové se mihl záblesk překvapení, ale Mason ani nehnul brvou.

„Kdy jste zjistila, že je mrtev?“

„Přece jak jsem se vrátila z Rena, samozřejmě.“

Mason nic neřekl, ale znovu se podíval na hodinky, ono výmluvné znamení ubíhajícího času.

Vydechla: „Čestné slovo, pane Masone. Říkám vám pravdu.“

Mason řekl: „Máte vztah s Pelthamem. On vás chtěl ochránit. Přišla jste ke mně do kanceláře krátce po půlnoci. Učinila jste všechno možné, jen abyste mi zabránila poznat jak svoji totožnost, tak i podstatu případu, ke kterému jsem měl být najat. Dodatečně jste pak tvrdila, že jste odjela do Rena v pondělí pozdě odpoledne. Je zcela zřejmé, že ve skutečnosti jste dorazila do Rena v úterý

ráno.

Vezmeme-li do úvahy všechny tyto roztodivné okolnosti ve správném světle, znamená to, že tělo Alberta Tidingse leželo přímo zde, v této ložnici, v okamžiku, kdy jste mne navštívila v mé kanceláři… Tak tedy, zabila jste jej vy, nebo to udělal Peltham?“

„Ani jeden.“

„Ale věděla jste, že je mrtev?“

Několik vteřin váhala a pak skoro neslyšitelně pronesla:

„Ano.“

„A byli jste to vy dva, kdo jej dali do té místnosti a na tu postel?“

„Ano.“

„Kdo ho zabil?“

„Čestné slovo, pane Masone. Já nevím.“

„Raději mi povězte, co víte,“ řekl Mason.

Pravila: „Budu k vám upřímná, pane Masone.“

„To buďte,“ řekl Mason a pak významně dodal, „pro změnu.“

„Víte, já jsem se chtěla rozvést. Boba skutečně velmi hluboce miluji. Bob měl důvodné podezření, že Albert sahá na peníze Hastingsova správního fondu. Spojil se s Adelle Hastingsovou, aby zjednal nápravu. Chtěl, aby si vyžádala účetní revizi financí. Za těchto okolností, kdyby se prozradil můj vztah k Robertovi, způsobilo by to celou řadu vážných komplikací. Snad to pochopíte, pane Masone.“

Mason řekl bezbarvým hlasem: „Ano, to chápu.“

Della Streetová vyndala ze své kabelky notes na těsnopisné záznamy. Mason řekl: „Nedělejte to, Dello. O tomhle nechci mít nikde záznam… Pokračujte, Paní Tidingsová.“

„Albert se mnohokrát pokoušel dosáhnout, abychom se usmířili. Říkala jsem mu, že to není možné. Byli jsme s Bobem na divadelním představení. Pak jsme jeli vozem domů. Našli jsme Albertovo auto zaparkované blízko točny na konci silnice. Silně

tehdy pršelo. Albert byl ve voze, zhroucený vedle volantu na sedadle. Někdo jej postřelil. Byl v bezvědomí. Zastavili jsme. Já i Bob jsme vystoupili do deště a snažili jsme se zjistit, jak vážně je Albert poraněn. Pořád měl ještě slabý puls. Byl střelený do hrudníku. Bylo nám jasné, že nemůžeme nic udělat v omezeném prostoru uvnitř vozu. Řekla jsem Bobovi, že mi bude muset pomocí dostat Alberta do domu a já pak zavolám doktora a policii.

Společně jsme jej dostali z auta a napůl nesli, napůl vlekli až dovnitř do domu. Položili jsme jej na postel. Běžela jsem k telefonu a zrovna jsem vytáčela číslo, když na mne Bob zavolal. Řekl: ‚Už je pozdě, Nadine. Je mrtev.‘

Utíkala jsem zpátky k posteli. Nebylo o tom nejmenších pochyb. Domnívám se, že tím, že jsme s ním pohnuli, tak začal krvácet – ještě více než předtím. Každopádně, byl už mrtvý. Neměl ani ten nejmenší náznak tepu.“

„Co jste udělala?“ zeptal se Mason.

„Bob mi řekl, že se do toho nemohu nechat zatáhnout, on že se ztratí a bude se někde skrývat, že by podezření směřovalo rovnou k němu, že by bylo pro mne nejlepší, kdybych dala své auto někam do garáže a odletěla letadlem do Rena, kde mám přátele. Mohla bych tvrdit, že jsem tam jela vozem. Tím, že nechám dveře domu otevřené a nezamčené mohu vzbudit dojem, že tam vnikl v mé nepřítomnosti.

Dopodrobna jsme to probrali a došli jsme k tomu, že zde v domě to může trvat dost dlouho, než bude tělo objeveno, a že já bych si zatím mohla vybudovat dostatečně pevné alibi. Mému alibi by napomohlo, kdyby byla doba smrti stanovena na co možná nejpozdější dobu. Na botách měl bláto a blátivé cákance byly i na přehozu postele. Uvědomili jsme si, že by to mohlo napomoci určit dobu vraždy. Proto jsme mu sundali boty i kabát, vytáhli zpod něj zablácený přehoz a svázali to vše do rance.“

„Co se s tím stalo?“ zeptal se Mason.

„Nemám ponětí. Bob ty věci vzal. Říkal, že se o ně postará.“

„Co jste udělala pak?“

„Pak jsem odjela v Bobově autě a Bob zase řídil Albertovo. Chtěl, aby vůz našli co nejdál od domu, jak to jen bude možné. Zaparkovali jsme auto a pak jsme vám zavolali. Bob říkal, že pokud mne někdo může hájit, tak jste to vy, ale zároveň zdůraznil, že kdyby obstálo mé alibi v Renu, nepotřebovala bych vůbec advokáta, že kdyby tak čtyři pět dní neobjevili Albertovo tělo, nikdo by nedokázal přesně určit, kdy zemřel, a s trochou štěstí by se mi možná podařilo se do toho všeho vůbec nezaplést.

Oba jsme jednali vždy velmi obezřetně. Nikoho na světě by ani nenapadlo, že já a Bob jsme… jsme… že jsme si blízcí.“

Mason prohodil: „Jednu věc jste přehlédla.“

„Co to je?“

„Na kalifornské hranici blízko Topaz Lake je státní karanténní stanice. Kontrolují projíždějící auta, obzvláště pak ty, které jedou do státu. Zaznamenávají si poznávací značky. Vy jste se dopravila do Rena letadlem?“

„Ano.“

„A schovala jste svůj vůz?“

„Ano.“

„Kam?“

„Do malé garáže, kde je občas mívám.“

„Znají vás tam?“

Usmála se: „Ne jako paní Tidingsovou.“

„Pod jiným jménem?“

„Ano.“

„Paní Pelthamová?“

„Ne, paní Pelthamová ne. Paní Hushmanová.“

„Kdo je pan Hushman?“

Sklopila oči a po chvíli řekla: „Pan Peltham.“

Zazněl zvuk auta, které se rychle přehnalo kolem domu.

Pneumatiky zoufale zakvílely, jak kdosi stroj prudce strhl na točně. Della Streetová vstala ze sedačky, na níž seděla, přistoupila k oknu a vyhlédla ven.

„Je to policejní auto," sdělila Masonovi.

Mason přimhouřil oči. „Paní Tidingsová," řekl, „chci, abyste mi slíbila jednu věc. Absolutně k ničemu se nevyjadřujte. Odmítejte odpovědět na jakoukoli otázku."

„Ale doufám, pane Masone, že si nemyslíte…"

Od okna hlásila Della Streetová. „Vystupuje seržant Holcomb a jeden policista. Míří sem k domu."

„Slibujete mi to?" otázal se Mason.

„Ano."

„Pamatujte si, že váš život závisí na dodržení tohoto slibu."

„Ale, pane Masone, oni na mne nemůžou, bez ohledu na to, jak jsem se dostala do Rena. Já jsem tam prokazatelně byla do pěti hodin v úterý ráno a podle výpovědi Albertova tajemníka byl živ a zdráv až do úterního poledne."

„Věděla jste," zeptal se Mason, když zazněly kroky na verandě, „že to má Mattern v úmyslu udělat?"

„Ne, ovšemže ne. Byl to pro nás šťastný obrat."

Mason pravil: „Víte, jedna věc se mi na tom nelíbí. Není to totiž pravda. Pokaždé když u soudu spoléháte na něco, co není pravda, může se vám celá vaše obhajoba sesypat pod rukama. Já své případy takto nestavím. Já si zjistím pravdu a vybuduji svou obhajobu na solidních základech… Takže teď, pokud jste jej zabila, chci, abyste mi to řekla."

„Já jsem ho nezabila."

Zvonek dveří zazněl nepřerušovaně a neodbytně.

„Jestli mi teď lžete," prohlásil Mason, „tak ať vám pomáhají sama nebesa."

„Pane Masone, říkám vám tu nejčistší, absolutní pravdu. Předtím jsem vám lhala. Teď vám ale říkám pravdu."

Zvonek pořád zvonil a nyní se k němu přidalo i důrazné bušení na výplň dveří.

„Pokud jste jej nezabila vy,“ ptal se Mason, „kdo tedy?“

„Na mou duši, pane Masone, nemám ani nejmenší tušení. Musel to být někdo z toho správního fondu. Někdy jsem podezřívala…“

Dveře zasténaly pod tlakem, jak se policisté do nich opřeli rameny.

Mason řekl: „Tak dobrá. Jděte otevřít.“

Paní Tidingsová přešla místností a otevřela dveře.

Seržant Holcomb se energicky protlačil do pokoje. Pohlédl na Perry Masona a Dellu Streetovou.

„Vy dva!“ vyklouzlo mu hlasem, který prozrazoval hněv.

„Co vy tady děláte?“

„Hovořím se svou klientkou,“ pronesl Mason.

Seržant Holcomb řekl: „Vy jste věděl, že přijdu. Jak jste se o tom dozvěděl?“

Mason zamítavě zavrtěl hlavou.

„Byl jste najat jako právní zástupce paní Tidingsové?“

„Ano.“

„K čemu si vás najala?“

„Abych se postaral o její záležitosti.“

„Jaká je povaha těch záležitostí?“

Mason se usmál. „Skutečně, seržante, advokát takhle neprobírá věci svého klienta.“

Seržant Holcomb se vrhl k paní Tidingsové. „Tedy dobrá, paní Tidingsová,“ řekl. „Budeme si muset zodpovědět tu a tam pár otázeček. Ze záznamů vyplývá, že jste nejela autem do Rena. Po dobu vašeho pobytu v Renu bylo vaše auto zaparkované v garáži na East Central Avenue. Znají vás tam pod jménem Hushmanová. Viděli i vašeho údajného manžela pana Hushmana. Správce garáže identifikoval fotografie Roberta Pelthama jako fotografie

domnělého Hushmana. Identifikoval i vaše fotografie. A teď, co mi k tomu řekněte?“

Ozval se Mason: „Já mohu zodpovědět vaši otázku.“

„Nechci, abyste na ni odpovídal vy,“ řekl seržant Holcomb.

„Chci její odpověď.“

Pravila: „Nemám co říci.“

Mason přikývl: „Instruoval jsem ji, aby neodpovídala na žádné dotazy.“

„Jestli mi neodpoví na tuto otázku,“ řekl seržant Holcomb, „půjde s námi na ústředí. Bude si muset popovídat se státním zástupcem. Pokud nám přitom nevysvětlí jistá fakta, bude obviněna z vraždy prvního stupně.“

Mason pečlivě rozdrtil konec své cigarety. „Vezměte si klobouk, paní Tidingsová,“ řekl.

KAPITOLA 11

Když opět seděli ve voze a řítili se k Masonově kanceláři, Della Streetová prohodila: „Proč jste paní Tidingsové neřekl o té novině?“

„Myslíte o tom, že byl Pelthamův kabát nalezen v jeho voze?“

„Ano.“

Mason řekl: „To nechám na Holcombovi.“

„Bude to pro ni nepěkný šok, šéfe… Neměl jste ji raději upozornit, že se odůvodněně domníváte, že je to jen nastrčené, aby se tím nenechala vyvést z míry?“

„Ne,“ prohlásil Mason.

„Proč, šéfe?“

Mason se usmál: „Původně jsem ten podvůdek narafičil jako past na Adelle Hastingsovou. Chtěl jsem zatopit Pelthamovi a měl jsem za to, že někdo začne mluvit, když to bude vypadat, že je Peltham po smrti.“

„V tom je právě to nebezpečí,“ upozornila Della Streetová. „Bude-li si paní Tidingsová myslet, že je Peltham mrtev, mohla by něco prozradit.“

„Jen ať to řekne,“ přikývl Mason. „Pokud se jí Peltham schovává za sukněmi, je načase, aby byl vystrčen na světlo.“

„Myslíte, že se skutečně za ní schovává?“

Mason řekl: „To nevím. Pamatujte si, Dello. Spousta právníků jde k soudu s případem založeném na falešném svědectví. Někdy jim to projde. Někdy ne. Já osobně jsem se nikdy neodvážil takhle riskovat. Pravda je tou nejmocnější zbraní, kterou může člověk použít, a pokud uplatňuje zákon tak jako u nás, pak je tou jedinou zbraní, která je dostatečně silná.

Právník, kdyby dělal věci, které jsem provedl já, a spoléhal přitom na něco méně mocného, než je pravda, by byl do měsíce vyškrtnut ze seznamu advokátů. Tento případ mne trápí… Je pro

mě záhadou. Nedokážu si představit, co se přesně stalo, ale já se přesto musím dovědět, co se odehrálo. Přitom už tuším, skoro vím, co se stalo, ale neznám dost pravdy na to, abych z ní ukoval dostatečně silnou zbraň k boji. Tak či onak, hoďme prozatím tyhle starosti za hlavu… Myslím, že se věci samy vyvinou. Pojďme navštívit Adelle Hastingsovou.“

Adelle Hastingsovou našli v jejím bytě. Za jejím poněkud tvrdým výrazem v obličeji nebyla nejmenší známka vzrušení.

Mason ji bedlivě studoval svým bystrým pohledem a povšiml si té tvrdé, chladné masky, za níž skrývala své pocity.

Mason řekl: „Slečna Streetová, má sekretářka, slečna Hastingsová.“

Adelle Hastingsová na představení reagovala se zdvořilou srdečností, jež dostatečně naplnila vše, co vyžadovala společenská etiketa, ale nešla ani o krůček dále.

„Půjdete dál?“ zeptala se.

Mason řekl: „Nečekal jsem, že vás tu najdu, domníval jsem se, že pracujete.“

„Dnes mám volno,“ odpověděla a dál už nic nevysvětlovala. „Posaďte se, prosím.“

Když se posadila, obrátila se najednou na Perryho Masona. Na chvíli jí maska spadla z tváře. Oči se jí zablýskly. „Proč,“ zeptala se, „jste posílal ten telegram?“

„Protože jsem potřeboval informaci,“ odvětil Mason.

Ukázala na ranní noviny. „Skoro byste mohl být podezříván, že to byla past,“ řekla.

„Past?“ otázal se Mason jako by nestačil sledovat běh jejích myšlenek.

Pevně stiskla rty.

„Samozřejmě,“ pokračoval Mason, „teď, když o tom takhle mluvíte, je poněkud s podivem, že jste mohla obdržet vzkaz od člověka, který byl vážně, ne-li přímo smrtelně zraněn, a tento

vzkaz mi předat.“

Rychle zamrkala očima a potlačovala slzy.

„Mohla byste mi,“ zeptal se Mason, „přesně povědět, v kolik hodin jste včera v noci byla v kontaktu s panem Pelthamem?“

„Ne.“

„Policii,“ upozornil Mason, „to bude velmi zajímat. Obávám se, slečno Hastingsová, že nás teď budete muset do všeho zasvětit.“

„Našla… už jej našla policie? Jeho tělo?“

„Já nevím,“ řekl Mason. „Policie se ke mně vždycky nechová zrovna přátelsky. Jsem odkázán na informace z novinových zpráv právě tak jako vy.“

Propletla prsty levé a pravé ruky a nervózně je sevřela. Jinak nic neprozrazovalo její duševní hnutí.

Mason řekl: „Je zřejmé, že v zájmu všech zúčastněných je zcela nezbytné, aby bylo tělo nalezeno.“

Nehybně a mlčky seděla.

„Policie,“ pokračoval Mason, „má dostatek způsobů, jak být velice neodbytná a občas i velmi nepříjemná. Doufám, že je vám to známo.“

„Snažíte se mi vyhrožovat?“ zeptala se.

Mason se jí zadíval do očí. „Ano,“ řekl.

„Mne snadno nevyděsíte,“ pravila.

Mason vytáhl z kapsy pouzdro na cigarety. „Nebude vám vadit, když si zapálím?“ zeptal se.

V tu chvíli se kousla do rtu, jen kratičké mihnutí v její tváři, které na chvíli prozradilo její napětí, ale hned se vlídně usmála a řekla: „Omlouvám se, že jsem vám nenabídla cigarety, pane Masone. Mám tady nějaké…“

„Ne, děkuji. Mám raději vlastní. Nechtěla byste si nabídnout jednu z mých?“

Vzala si z jeho pouzdra cigaretu. Della Streetová si také jednu

nabídla. Mason jim připálil a pak se pohodlně opřel v křesle. „Já čekám," řekl.

„Na co?"

„Až mi úplně všechno vypovíte."

„To nemám v úmyslu."

„To by bylo," pronesl Mason, „nešťastné rozhodnutí."

Otevřela ústa, chvíli zaváhala a pak náhle spustila vodopád slov: „Cožpak vy musíte vždycky ovládat každého, s kým se jen setkáte? Nemůžete nikomu nechat ani zlomek sebeúcty a vlastní vůle? Má první zkušenost s vámi byla tak pokořující, že bych nad ní plakala, ale teď… Rozhodně nedopustím, aby se ta první zkušenost opakovala."

Mason tiše pravil: „Podívejme se pravdě do očí, slečno Hastingsová. Vaše jednání s muži se omezovala na společenské příležitosti, kdy jsou ženy vystaveny zdvořilostem a vybranému chování. Já se zabývám otázkami života a smrti. Nezbývá mi čas ani trpělivost na zdvořilosti."

„No a co?" zeptala se.

„No a tak," navázal Mason, „mám v úmyslu se dozvědět, jaké kontakty jste měla s Robertem Pelthamem, jaký byl jejich mechanismus, jak jste od něj získávala zprávy a do jaké míry jste měla volnou ruku."

„Co vás přivádí na myšlenku, že mi dal volnou ruku?"

„Je očividné," řekl Mason, „že není možné dostat vzkaz od mrtvého člověka."

„Myslíte si tedy, že je mrtev?"

Mason pravil: „Důkazy a okolnosti odhalené policií tomu všemu nasvědčují."

„Byl živ a zdráv v devět hodin včera večer."

„To víte?"

„Ano."

„Hovořila jste s ním?"

„Ano.“

„Po telefonu?“

„Na tuto otázku nehodlám odpovědět.“

Mason řekl Delle Streetové: „Myslím si, že byste měla raději zavolat seržantu Holcombovi z oddělení vražd, Dello, a povědět mu, že máme svědka, který něco ví o Robertu Pelthamovi.“

„To nemůžete udělat,“ prohlásila Adelle Hastingsová.

„Proč by ne?“

„To by nebylo fér. Pan Peltham si vás najal.“

„Ale abych nechránil jeho,“ řekl Mason. „Abych chránil jistou ženu.“

„Kdo byla ta žena?“

Mason pravil: „Pan Peltham učinil jistá opatření, aby přede mnou utajil její totožnost.“

Řekla: „Už vím, co jste měl na mysli, když jste se mnou předtím mluvil – naznačoval jste, že bych vám měla něco dát.“

„Skutečně?“ projevil Mason jen formální zájem.

Della Streetová pronesla: „Přejete si, abych vám ten hovor spojila hned teď, šéfe?“

„Prosím,“ řekl.

Della Streetová se tím nejzdvořilejším hlasem otázala Adelle Hastingsové. „Mohu použít váš telefon?“

„To tedy nemůžete,“ prohlásila slečna Hastingsová. „Nemám zájem, aby se do této záležitosti začala míchat policie.“

Mason se ani nerozhlédl: „Telefonní automat najdete v prvním krámě na rohu, Dello. Máte desetník?“

„Ano.“

Povstala, dala cigaretu do popelníku a řekla: „Omluvte mne, prosím.“ Otevřela dveře.

Až když vykročila na chodbu a chystala se za sebou zase zavřít, Adelle Hastingosová zvolala: „Počkejte! Hlas měla sevřený napětím.“

Della Streetová se zastavila.

„Pojďte zpátky,“ řekla Adelle Hastingsová. „Povím panu Masonovi, co si přál vědět.“

Della Streetová vstoupila zpět do bytu, zavřela dveře a opřela se o ně zády, rukou přitom stále svírala kliku. Adelle Hastingsová se bezúspěšně pokusila potlačit slzy. Řekla Masonovi: „Vy skutečně nikdy nedáváte svému protivníkovi šanci zachovat si tvář?“

Mason odvětil: „Je mi líto, slečno Hastingsová. Mne zajímají výsledky. Metody jsou vedlejší.“

„To jsem si všimla,“ řekla. „Domnívám se, pane Masone, že bych se vás skutečně velmi snadno mohla naučit nenávidět.“

Masonův tón byl nezúčastněný a neosobní: „Hodně lidí mne nenávidí.“

„Povím vám pravdu,“ řekla odevzdaně Adelle Hastingsová. „Jsem v úzkých. Tak musím. Robert Peltham ke mně přišel před necelými dvěma týdny. Řekl mi, že je přesvědčen, že je něco v nepořádku se spravováním finančního fondu. Nejdříve jsem mu nevěřila, ale upozornil mne na jistá důležitá fakta. Říkal, že z osobních důvodů se nemůže sám chopit iniciativy. Navrhl mi, abych to udělala já.“

„A vy jste tak učinila?“

„Provedla jsem nějaká předběžná šetření.“

„A potom?“

„Potom,“ pravila, „minulé pondělí v noci – tedy v úterý ráno, abych byla přesná – asi ve tři hodiny ráno, mi pan Peltham zatelefonoval. Řekl, že se musí se mnou okamžitě setkat kvůli nesmírně důležité záležitosti.“

„V tu dobu, jste už podnikla kroky k tomu, aby se provedlo kompletní šetření?“

„Ano.“

„A co se stalo?“ zeptal se Mason.

Odpověděla: „Peltham mi sdělil, že Albert Tidings byl zavražděn, že okolnosti spojené s vraždou jsou takové, že by byl z ní sám obviněn. Vypadal velmi rozrušeně.“

„Zmínil se vám nějak o té ženě?“ otázal se Mason.

„Ne přímo, ale vyrozuměla jsem, že nebyl sám v době, kdy se střílelo.“

„Připustil před vámi, že by zastřelil Tidingse?“

„Ne.“

„Co dál?“

Pokračovala: „Peltham mi řekl, že to bude možná trvat nějaký čas, než bude Tidingsovo tělo objeveno, že za žádných okolností nesmím živé duši prozradit, že jsem věděla o jeho smrti, že musím pokračovat, jako by byl Tidings naživu, že musím dál ty věci prosazovat, že je pro něj životně nezbytné, aby bylo s konečnou platností prokázáno, že v Tidingsových účtech existuje schodek dříve, než se veřejnost dozví o vraždě.“

„Sdělil vám proč?“

„Ne.“

„Co jste mu na to řekla?“

„Řekla jsem, že to udělám. Jednal se mnou vždycky velmi čestně, pravdivě a upřímně. Věřila jsem mu.“

„Řekl ještě něco jiného?“

„Pověděl mi, abych si zajistila přehled o svém čase – pro případ, že by bylo nutné skládat účty.“

„Jinými slovy, předpokládal, že byste mohla být obviněna z vraždy.“

„Já nevím. On nic neříkal. Jen mi tohle pověděl a já jsem se ho neptala proč.“

„Ale věděla jste proč, že ano?“

Chvíli zaváhala, pak se mu vzdorně zadívala do očí a řekla: „Ano.“

„To už je lepší,“ pravil Mason. „A potom jste zařídila, jak

budete udržovat kontakt s Pelthamem?“

„Ano.“

„Jak?“

„Pan Peltham totiž ve skutečnosti z města neodjel. Nastěhoval se do malého hotelu, kde se zapsal pod jménem Bilback. Já jsem s ním udržovala kontakt.“

„Po telefonu?“

„Telefonicky i osobně.“

„Co se stalo minulou noc?“

„Šla jsem ho navštívit.“

„Byl u sebe v pokoji?“

„Ano.“

Mason vrhl pohled na Dellu Streetovou. „A nezkoušela jste,“ zeptal se, „mu volat potom, co jste si dnes ráno přečetla noviny?“

„Ano, samozřejmě.“

„Jaký byl výsledek?“

Řekla: „Sdělili mi, že pana Bilbacka dnes ráno neviděli – a že není ve svém pokoji.“

Mason pravil: „Už jste se dostatečně vynasnažila, abyste mi znesnadnila tento případ.“

Usmála se. „Pokoušela jsem se chránit pana Pelthama,“ řekla. „A za těchto okolností snad pochopíte mé jednání.“

„Byl to váš jediný důvod?“

„Pochopitelně…“

Mason řekl: „V pondělí večer měl pan Tidings schůzku s nějakou ženou, která byla v postavení, kdy by mu mohla způsobit spoustu nesnází. Když odcházel ze své kanceláře, pospíchal, aby dorazil včas na tu schůzku.“

Na obličeji se jí objevil neproniknutelný výraz.

Mason se zeptal: „Co kdybyste nám pověděla něco bližšího o té schůzce, slečno Hastingsová?“

„Vůbec nevím, co máte na mysli.“

Mason řekl: „Já vás varuji a je to skutečně mé poslední varování.“

Potlačila slzy, které se jí vedraly do očí.

Mason významně pohlédl na hodinky: „Dávám vám přesně třicet vteřin.“

Čekala deset vteřin, pak pronesla zajíkajícím se hlasem: „Setkali jsme se.“

„Kde?“ zeptal se Mason.

Znovu nastala chvíle mlčení a nakonec řekla: „Tady.“

„Tady ne,“ prohlásil Mason. „Venku na točně blízko bungalovu paní Tidingsové. Domluvil si s vámi schůzku tam. Nepřál si, aby jej někdo viděl přicházet do vašeho bytu. Vy jste jej už předtím obvinila, že má nesrovnalosti v účtech fondu. Řekl vám, že když se tam s ním setkáte, všechno vám vysvětlí.“

Mlčky zavrtěla hlavou se rty pevně sevřenými.

„Kde,“ zeptal se Mason, „jste se s ním setkala?“

„Tady.“

Ještě jednou Mason přetočil předloktí, aby se mohl zadívat na náramkové hodinky. „Třicet vteřin,“ řekl.

V místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho. Když uběhlo dvacet pět vteřin, Adelle Hastingsová se pohnula a rychle se nadechla, jako by se chystala cosi říci. Pak ale znovu sevřela rty a pohroužila se do zarputilého mlčení.

Mason se zvedl. „Pojďme, Dello,“ řekl a podržel jí otevřené dveře, aby mohla jako první vyjít na chodbu. Pak se tváří obrátil k nehybné postavě Adelle Hastingsové, která mlčky seděla v křesle. „Pamatujte si,“ prohlásil, „dal jsem vám šanci.“

Pak zavřel dveře.

KAPITOLA 12

Mason odemkl dveře své pracovny a řekl: „Zaskočte do přijímací místnosti, Dello. Zjistěte, kdo je tam, a řekněte Gertii, že už jsem zpátky, ale nikoho nepřijímám.“

Della Streetová tiše proklouzla dveřmi. Když se vrátila, Mason si právě zapaloval cigaretu.

„Co je nového, Dello?“

Přiložila si prst na ústa na znamení, že někdo může poslouchat a po špičkách k němu přistoupila a tichým hlasem mu sdělila: „Někdo je v právnické knihovně.“

Mason překvapeně nadzdvihl obočí: „Kdopak?“

„Já nevím,“ řekla. „Neudal Gertii žádné jméno, jen prostě prohlásil, že se musí s vámi setkat a že nemůže čekat v přijímací kanceláři. Řekla mu, že si bude muset zapsat jeho jméno, ale on ji odstrčil a protlačil se do právnické knihovny a řekl jí, ať se jde dál hrabat ve svých papírech. Gertii to naštvalo, ale prý vypadal dost jako člověk z vyšších vrstev a ona jej proto nechtěla nechat vyhodit.“

Mason řekl: „To bude, Dello, zaručeně Robert Peltham.“

Ráznými kroky přešel místností, prudce otevřel dveře do knihovny a pravil: „Zdravím vás, Pelthame. Pojďte dál.“

Peltham, který seděl za dlouhým stolem a nervózně potahoval z cigarety, rychle vstal a chvatně přešel k místu, kde stál Mason. „Co se u všech čertů, tady děje?“ zeptal se. „Jak mohl někdo sebrat můj svrchník, můj auťák a…“

Mason řekl: „Trvalo vám dost dlouho, než jste se sem dostal.“

„Co tím chcete říct?“

„Potřeboval jsem se s vámi setkat,“ řekl Mason. „Pokusil jsem se vás sem dostat tou snadnou cestou. Nezabralo to. Tak jsem to zkusil tvrdším způsobem.“

Peltham se na něj udiveně zadíval. „Chcete říct, že vy…“ Jeho

hlas se vytratil do ticha.

Mason pokynul. „To je Della Streetová, moje sekretářka. Nemám před ní žádné tajemství. Pojďte dovnitř a posaďte se. Proč jste mi neumožnil, abych si s vámi promluvil?“

„Nemyslel jsem si, že by to bylo moudré.“

„Proč jste mi nevyložil své karty na stůl hned poprvé, když jste přišel do mé kanceláře?“

„To jsem udělal.“

Mason potřásl hlavou. „Ano, to jste skutečně udělal. Vy a vaše maskovaná přítelkyně. Vy a vaše tajemné narážky na něco, co se má přihodit. Proč jste mi zpropadeně neřekl, že je Tidings mrtev?“

„Protože jsem to nevěděl.“

„Hloupost,“ pravil Mason. „A proč jste mi nepověděl, že mám zastupovat paní Tidingsovou? Pak bych možná odvedl slušnou práci a ne jen se tak motat napolovic naslepo.“

„Vedl jste si skvěle,“ řekl Peltham.

„To si možná myslíte vy,“ ohradil se Mason. „Teď mě dobře poslouchejte. Náš čas je velice drahý. Chci, abyste udělal vše přesně tak, jak vám řeknu… Vy jste mrtev, rozumíte?“

„Co tím myslíte?“

„Přesně to, co říkám. Jste mrtev. Byl jste zavražděn.“

Peltham pravil netrpělivým hlasem: „Masone, cožpak to nechápete? Snažil jsem se ochránit paní Tidingsovou. Já –“

„Tu chráním já,“ prohlásil Mason a pak dodal s důrazem, „aspoň teď.“

„Předtím jste ji nechránil?“

„Jak bych mohl? Honil jsem se za jakýmsi přeludem. Proč jste u všech rohatých prohlásil, že je v pořádku, abych zastupoval Byrl Gailordovou?“

„Protože to bylo v pořádku. Já o ní vím úplně všechno. Tidings byl správce obhospodařující její fondy – a také s nimi pořádně zacloumal. Pravděpodobně zjistíte, že v účtech jejích fondů je

obrovské manko.“

„Jak je možné, že zrovna o ní je vám všechno tak dobře známo?“ zeptal se Mason.

„Prostřednictvím paní Tumpové. Paní Tumpová je pro ni jakousi dobrou vílou, zachránila ji z Ruska, přivezla ji sem k nám a postarala se, aby dostala šanci… Tedy alespoň se o to ze všech sil snažila. Dítě ale nelegálně zmizelo ze sirotčince, kde je zanechala v opatrování a –“

„A vy jste si myslel, že nebude existovat žádný rozpor při zastupování zájmů Byrl Gailordové a paní Tidingsové?“

„Přesně tak.“

„A vy znáte Byrl Gailordovou osobně?“

„Ne, neznám. Znám ji jen prostřednictvím její ochránkyně.“

„Pak ovšem,“ prohlásil Mason, „jste nevěděl, že Byrl Gailordová všemožně usilovala a postup na společenském žebříčku, že se pokoušela překazit Adelle Hastingsové známost a že jí padl do oka jistý mladý muž, o nějž se už nějakou dobu zajímá Adelle Hastingsová.“

„Byrl Gailordová!“ zvolal Peltham.

Mason přitakal.

„Ale proč, nemůžu uvěřit, že je něco takového vůbec možné. Adelle Hastingsová se mi o tom nikdy ani slůvkem nezmínila.“

„Ona by také byla rozhodně tou poslední,“ řekl mu Mason, „kdo by se o tom třeba jen zmínil – obzvláště pak vám.“

„Jenže vaše otázka, zda jí můžete zastupovat, se ke mně dostala prostřednictvím Adelle Hastingsové.“

„Ach dobrá,“ řekl Mason. „Nebudeme se o to přít. Už je to za námi. Stalo se a teď už na tom nic nezměníme. Co pro vás znamená Nadine Tidingsová?“

„Co myslíte?“

„Já nemyslím,“ pravil Mason. „Chci to vědět.“

Peltham mu pohlédl zpříma do očí a pravil stručně: „Ona je

pro mne úplně vším na světě.“

„A Adelle Hastingsová?“

„Co máte na mysli?“

„Čím je ona pro vás?“

„Proč, proboha… Jsme jen přátelé, nic víc. Ona je pěkné děvče a já jsem ji vždycky obdivoval, ale nic jiného v tom není.“

„Je jí znám váš vztah k paní Tidingsové?“

„Jistěže ne. O tom neví vůbec nikdo. Dal jsem si skutečně velikou práci, abych to udržel v naprosté tajnosti.“

„Proč?“ zeptal se Mason.

„Kvůli tomu, co by se mohlo stát. Cožpak to nevidíte? Byl jsem ve správní radě spolu s Tidingsem. Tidings mi příliš nevěřil. Byl tam finanční schodek. Tidingsovi stačilo, kdyby jen vyřkl ‚spiknutí‘, že jsem je chtěl dostat do vězení, abych se mohl oženit s jeho manželkou. Nadine chtěla rozvod. Tidings znal toho na ni dost, aby její jméno dokázal šeredně vláčet bahnem.“

Mason řekl: „A vy jste se ve své naivitě bláhově domníval, že tak bláznivý plán, jako byl ten váš, ochrání paní Tidingsovou?“

„Samozřejmě, že ano. Také ochránil, nemám pravdu?“

„Ne,“ krátce pronesl Mason, „nemáte. Policie vzala paní Tidingsovou do vazby zhruba před hodinou. Hodlají ji obvinit z vraždy prvního stupně.“

Peltham řekl: „Nechápu, jak si s tím mohli spojit Nadine. Měla přece dostatečné alibi.“

Mason pravil: „Klidně vám ukážu, kde jste se dopustili celé řady chyb… Určití lidé se dozvěděli, že je Tidings mrtev a kde byl nalezen. Jakmile každá z oněch osob dospěla k tomuto zjištění, začala si na svoji ochranu budovat alibi.“

„No a?“ zeptal se Peltham.

Mason řekl: „Státní zástupce má všechny tato alibi pěkně před sebou. Je to jako řešení matematické rovnice. Nikdo kromě Tidingsová vraha neví, kdy přesně byl zabit. Každá ta osoba si

myslela, že byl zabit krátce předtím, než on či ona objevilo tělo… Tudíž státnímu zástupci stačí jen zpětně porovnat alibi a vybrat ta, která pokrývají nejdelší časové rozmezí, a už ví, kde začíná přihořívat. Paní Tidingsová si začala vytvářet alibi už od pondělního odpoledne… Sám už si domyslíte, co to znamená.“

Peltham se zamračil.

Mason pokračoval: „Státní zástupce pak před porotou prohlásí asi toto. Udržoval jste pokoutně tajný milostný poměr s Nadine Tidingsovou. Potají jste se spolu scházeli. Dal jste si falešné jméno Hushman a jí paní Hushmanová. Vy…“

„Dobrý Bože!“ vykřikl Peltham. „Kdo o tomhle ví?“

„Státní zástupce,“ prohlásil Mason. „Co si myslíte, že je zač, nějaký hlupák?“

Peltham na něj zůstal ohromeně zírat neschopen slova.

Mason zvýšil hlas: „Tidings se o vás dvou dozvěděl. On –“

„Ne, nedozvěděl. Přísahám, že ne.“

„Já vám jen líčím,“ řekl Mason, „co porotě řekne státní zástupce. Měl jste tajné dostaveníčko s Nadine Tidingsovou v jejím domě. Albert Tidings byl ještě stále její zákonný manžel. Vy jste se rozhodl jej zabít a tak jej odklidit jako překážku z cesty jednak jako manžela, jednak jej definitivně umlčet, zachránit dobré jméno Nadine a vaše dobré jméno a jednak si uvolnit cestu ke sňatku s ní.“

„Přísahám, že to není pravda. Přísahám při všem…“

„To si nechte,“ řekl Mason. „Mne přesvědčovat nemusíte.“

„Ale já vás chci přesvědčit.“

„Nemá to žádný význam,“ řekl mu Mason. „Já jsem koupil tenhle balík. Ať už je v něm cokoli, je to moje. Doufám, že Nadine Tidingsová není vinna, ale budu ji zastupovat, ať už vinna je, či nikoli. Udělal jsem obchod a držím slovo… Ale příště, pokud se ještě někomu podaří, aby mne nechal takhle tápat ve tmě, tak mne můžete rovnou nechat zavřít do blázince. Nalíčil jste na mne past s

návnadou desetitisícidolarové bankovky. Pravděpodobně jste v tu dobu ještě nevěděl, že je to past a já také ne. Ale past sklapla. Já jsem v ní chycený a vy také. Nadine Tidingsová se rovněž chytila. Musíme se dostat ven. Jako první je třeba, aby státní zástupce uvěřil, že jste mrtev – a nechat vraha Alberta Tidingse v přesvědčení, že jste po smrti.“

„Proč?“

„Cožpak vám to není jasné?“

„Ne.“

„Tak dobrá,“ pravil Mason. „Vlastně to ani vědět nepotřebujete. Jste prostě mrtev a jediné, co po vás chci je, abyste zůstal mrtvý.“

Mason se obrátil na Dellu Streetovou. „Dello,“ řekl, „tento muž je mrtev. Vezměte ho ven a pohřběte jej tak, abych věděl, kde je.“

„Kam si přejete,“ zeptala se, „abych jej odvezla – a kdy?“

Mason řekl: „Musíte ho hlavně dostat pryč z této úřední budovy. Když už budete venku, rozhodněte se podle vlastního důvtipu. Vezměte –“

Telefon na Masonově stole se rozezvonil. Mason se podrážděně zamračil nad vyrušením, ale Della Streetová zvedla sluchátko z vidlice a řekla: „Nevolej sem, Gertie, pokud to není něco opravdu… Ach, to ano.“

Vzhlédla na Masona. „Volá Paul Drake,“ ohlásila. „Je to prý důležité.“

Mason převzal sluchátko.

Drake řekl: „Nemám čas mluvit, Perry. Mám pro tebe horkou zprávu. Chystají na nás podraz.“

„Jak to myslíš?“

„Tvoji vlastní klienti,“ pravil Drake, „tě shodili. Všechny nás chtějí dotáhnout až před státního zástupce. Oni… Právě jsou tady, Perry.“

Mason zaslechl hlasité bouchnutí sluchátka na druhém konci linky.

Mason se chvatně obrátil na Dellu Streetovou: „Už jsou v budově. Musíte s Pelthamem proklouznout ven z kanceláře, zatímco se vrhnou na mne… Oba si s Pelthamem stoupněte tamhle ke dveřím do chodby. Až uslyšíte, že jde policie dovnitř, vyklouzněte na chodbu. Já je tady zdržím. Doufejme jen, že nehlídají vchod do budovy. Oni –“

Mason zaslechl lomoz v přijímací kanceláři a Gertin zvýšený hlas, jak rozhněvaně protestovala: „Tam teď nemůžete jít. Pan Mason si nepřeje být rušen. Laskavě –“

Mason kývl na Dellu Streetovou. Ta popadla Pelthama za loket, přistrčila ho ke dveřím na chodbu a otevřela je.

Dveře vedoucí do přijímací kanceláře se asi na palec pootevřely a pak se s bouchnutím opět zavřely. Z druhé strany dveří byl slyšet hluk potyčky.

Mason dal kývnutím znamení Delle Streetové. „Teď,“ řekl.

Spolu s Pelthamem vyklouzli na chodbu. Della Streetová za sebou tiše zavřela dveře.

Dveře přijímací kanceláře se prudce otevřely. Seržant Holcomb prohlásil: „Vy jedna fúrie, kliďte se nám z cesty,“ a odstrčil Gertiinu plnou postavu od dveří. Jeden z detektivů, kteří nebyli v uniformě, ji stiskl okolo ramen, strhl ji na stranu a dva muži se vedrali do místnosti.

Mason, který seděl za psacím stolem zjevně pohroužen do studia právnické literatury, zvedl zrak a nespokojeně se zamračil. „Co má u všech čertů tohle znamenat?“ zeptal se.

Seržant Holcomb vítězoslavně prohlásil: „To znamená, že jste bruslil na příliš tenkém ledě. A teď jste se konečně probořil.“

„O čem to mluvíte?“

„Mám své rozkazy, Masone. Buď se mnou okamžitě půjdete do kanceláře státního zástupce, abyste tam odpověděl na otázky,

nebo půjdete rovnou do vězení.“

„Co to má být za podivné vydírání?“ otázal se Mason, rozhorleně odstrčil křeslo dozadu a postavil se.

„To vůbec není žádné vydírání,“ pravil Holcomb. „Co se týče mé osoby, doufám, že řeknete ne. Chci vás zatknout a hned rovnou vsadit do chládku. Státní zástupce vás sice zbavil všech práv, ale díky tomu, že jste právník, prohlásil, že vám chce dát šanci, abyste vše vysvětlil – pokud budete chtít.“

Mason se odmlčel a mračil se přitom na seržanta Holcomba, v duchu přitom počítal, kolik času zabere Delle Streetové, aby svezla Roberta Pelthama výtahem dolů a zmizela bočním vchodem v uličkách.

„Máte s sebou,“ zeptal se, „zatýkací rozkaz?“

O triumfálním výrazu tváře seržanta Holcomba nebylo možno pochybovat. „Přesně tohle,“ prohlásil, „jsem doufal, že řeknete… Ne, pane Masone, nemám zatykač, ale dostanu jej během deseti vteřin. Spadla klec.“

Rázně přešel k telefonu, zdvihl sluchátko a řekl: „Dejte mi státního zástupce.“

Mason pokrčil rameny: „Tak dobrá,“ řekl. „Půjdu s vámi do kanceláře státního zástupce.“

„Na to už je pozdě,“ prohlásil seržant Holcomb.

Masonův hlas byl ledově chladný. „Myslím, že ne,“ pravil. „Nikdy jsem neodmítl jít s vámi. Jen jsem se otázal, jestli máte rozkaz k mému zatčení.“

Seržant Holcomb položil sluchátko. „Tak dobře, Masone,“ prohlásil. „Vyrazíme.“

Mason si bral klobouk a kabát tak pomalu, jak jen se odvážil. Pak pravil: „Budu muset zavolat svoji spojovatelku v přijímací místnosti a sdělit jí, že budu pryč.“

Seržant Holcomb vyštěkl: „Hoďte sebou.“

Mason zavolal Gertii do kanceláře. Ještě se udýchaná

vzpamatovávala z toho přetahování a nepřátelským pohledem si měřila detektivy.

„Gertie, tito pánové mne berou s sebou do kanceláře okresního státního zástupce kvůli výslechu. Byl bych rád, kdybyste si poznamenala několik věcí, jež je třeba zařídit v případech, které ještě nejsou dořešené."

„Říkám, abyste sebou hodil", pronesl seržant Holcomb.

Mason nespěchal: „V případě Smith versus Smithová zařiďte, aby k tomu dali písemné místopřísežné prohlášení."

Na chvíli se Gertiina tvář zmateně zakabonila. Jakmile si uvědomila, že Della Streetová není v kanceláři, a zároveň jí došlo, že nikde v záznamech nefiguruje žádný případ Smith versus Smithová, chápavě pronesla. „Ano, pane Masone. Ještě něco jiného?"

„Ano. Ohledně případu Jones versus Raglund je nezbytné hned zítra zaprotokolovat žalobní odpověď a protižalobu. Kdybych se z nějakého důvodu nevrátil a nemohl námitku i protižalobu zaprotokolovat, zařiďte to tak, abych dostal výjimku pro případ překročení stanovené lhůty."

„Ano, pane Masone. A v případě, že mi tu výjimku pro vás neudělí?"

„Pak si budete muset vyžádat soudní příkaz," rozhodl Mason.

„Jak to ale provedu?"

Seržant Holcomb řekl: „No tak. Budete jí moci zatelefonovat, až bude státní zástupce s vámi hotov."

„Tohle je velmi podstatná záležitost," odporoval Mason. „Nemohu si dovolit nedostavit se k případu."

„Dobrá, pak jí zavoláte. Pojďme. Nemáme na to celý den. Státní zástupce čeká."

Mason poradil Gertii: „Prostě rozhodujícímu soudci vysvětlete celou situaci. Ještě v případu Hortense versus Wiltfong budete muset vrátit vyplacenou zálohu. Vysvětlete panu Hortensi, že se

nebudu moci ujmout jeho případu. To ovšem udělejte jen v případě, že se nevrátím do pěti hodin.“

Seržant Holcomb netrpělivě přistoupil k Masonovi: „Můj Bože, nemusíte snad diktovat zápisky pro celou svoji praxi… Hele, o co se to snažíte, získat čas?“

Mason se nedal vyrušit: „To je vše, Gertie… Pojďme, pánové.“

KAPITOLA 13

Perry Mason vešel hned za seržantem Holcombem do předpokoje kanceláře okresního státního zástupce. Muž v civilu uzavíral řadu.

Mason zahlédl Paula Drakea, jak sedí vedle člověka, který na první pohled vypadal jako policejní detektiv.

„Nazdar, Paule," řekl Mason v předstíraném údivu. „O co tady jde?"

Drake povstal: „Zatím mi to tady nikdo neřekl."

Seržant Holcomb pravil: „Pojďme, Masone. Státní zástupce už čeká."

Drake prudce napřáhl pravici „Perry," řekl. „Ať si oni říkají cokoli, chci, abys věděl, že jsem s tebou. Nikdo na světě mne nepřesvědčí o tom, že ty bys udělal něco tak nečestného."

„Děkuji ti," řekl Mason, stiskl Paulovu ruku a přitom ucítil složený čtvereček papíru, jejž si Drake předtím tajně vložil do dlaně.

„Pojďme," netrpělivě se ozval Holcomb, který stál ve dvoukřídlých dveřích, jež vedly do vnitřní soustavy kanceláří. Detektiv, který seděl vedle Drakea zakročil. „Vy dva ptáčkové se tady nemáte co radit," řekl. „Běžte od sebe." Mason se odvrátil a nenápadně nechal svou pravici vklouznout do kapsy u kalhot.

„Tudy," nařídil Holcomb.

Za dvojitými dveřmi se táhla dlouhá chodba lemovaná dveřmi, na nichž byla jména zástupců. Na vzdáleném konci chodby byly mahagonové dveře, na nichž stálo zřetelně „Hamilton Burger, okresní státní zástupce".

„Už jsme očekáváni," řekl seržant Holcomb, otevřel dveře a vešel. Mason jej následoval a muž v civilním oděvu, jenž zřejmě učinil zadost svým povinnostem tím, že právníka doprovodil až sem, se obrátil a postavil se zády ke zdi nedaleko dveří.

Dveře se samočinně s klapnutím zavřely.

Mason uviděl Hamiltona Burgera, jak sedí za psacím stolem. Robustní muž s býčí šíjí působil dojmem člověka obdařeného velkou fyzickou silou a přímo buldočí houževnatostí.

„Jak se máte, pane Masone," prohlásil. „Posaďte se, prosím, tam do toho křesla."

Mason pokynul hlavou a zběžně se rozhlédl po kanceláři. Muž, který byl dozajista zapisovatelem, seděl za menším stolem a před sebou měl otevřený stenografický notes. Viditelná stránka notesu byla zpoloviny popsána těsnopisnými znaky, zřejmě zápisky z rozhovoru s nějakým jiným svědkem. Carl Mattern seděl opřen zády o zeď a tvářil se licoměrně. Paní Tumpová, která seděla vedle něj, se nasupeně mračila na Masona a hned vedle sedící Byrl Gailordová, jež před nedávném plakala, zvedla oči a měřila si Masona pohledem plným uražené úcty. Měla špinavé šmouhy na místech, kde se líčidlo na řasy rozpustilo v proudu slz a promočený kapesník je dál rozmázl.

„Tak dobrá," řekl Mason, „co se děje?"

Hamilton Burger pronesl: „Mám dostatek spolehlivých informací, abych mohl klidně vydat příkaz k vašemu zatčení. Vzhledem k tomu, že jste advokát a až dosud jste se oficiálně těšil všeobecně dobré pověsti, rozhodl jsem se dát vám příležitost, abyste nám vysvětlil své jednání."

„Děkuji vám," zdvořile pronesl Mason s nádechem sarkasmu.

„Rád bych řekl," pokračoval Burger, „že onen fakt, že v současné době máte dobrou pověst, byl převážnou měrou zapříčiněn podle mého názoru pouhou šťastnou náhodou. Už dávno jsem vás varoval, že ty vaše metody vám jednou přivodí velké problémy."

„Myslím, že se zde můžeme obejít bez jakéhokoli poučování," řekl Mason. „Metody si volím zásadně sám a rovněž etika, kterou se řídím, je má vlastní. Za obě jsem odpovědný. Máte-li k tomu co

říci, řekněte to.“

Hamilton Burger pokynul: „Posaďte se do tohoto křesla, pane Masone.“

Mason usedl do křesla, které bylo nejblíže stolu státního zástupce a sotva pár kroků od stolku zapisovatele.

„Upozorňuji vás, pane Masone, že tento výslech je zapisován, a cokoli řeknete, může být použito proti vám. Nejste nucen o ničem vypovídat, pokud sám nechcete. Učiníte-li jednou o něčem výpověď, bude považována za svobodné a dobrovolné prohlášení, učiněné bez nátlaku či pod příslibem něčeho.“

„Nechme stranou právnické formule,“ řekl Mason. „Přejděme k jádru věci. Všechny náležitosti jsou mi známy.“

Burger kývl na Matterna. „Pane Matterne,“ pravil. „Chci, abyste teď panu Masonovi přesně zopakoval to, co jste mi řekl. Můžete své vyprávění zestručnit s důrazem na důležitá místa.“

Mattern řekl: „Jaký to má smysl? On to všechno ví.“

„Nicméně přesto si přeji,“ řekl Burger, „abyste to zopakoval.“

Mattern zvedl zrak a upřeně se zahleděl na Masona pohledem plným chladné zloby. Hovořil silným, zvučným hlasem: „Byl jsem tajemníkem pana Tidingse. Minulé úterý ráno mi pan Mason zatelefonoval do kanceláře.“

„V kolik hodin?“ zeptal se Mason.

„Krátce před devátou,“ prohlásil Mattern.

Hamilton Burger připomenul: „Laskavě nepřerušujte výpověď svědka, pane Masone. Příležitost na obhajobu dostanete později. Teď jen prostě chci, abyste byl informován, jaké skutečnosti mi byly předloženy. Teď není správná doba na křížový výslech svědků.“

„Chcete-li mne z něčeho obvinit,“ řekl Mason, „a čekáte ode mne odpověď na toto obvinění, musím znát podrobnosti. Pokračujte, Matterne.“

Burger se zlostně zamračil.

Mattern, jehož oči se stále opíraly na Masona, pokračoval naprosto stejným tónem hlasu: „Pan Mason mi řekl, že pana Tidingse potkala nehoda. Neupřesnil, jaká nehoda. Řekl, že pan Tidings je, podle jeho informací, mrtev a že zastupuje Byrl Gailordovou. Že Byrl Gailordová má nárok na majetek ve fondu, který pan Tidings spravoval. Je mu prý známo, že pan Tidings měl v úmyslu zakoupit velký počet akcií Western Prospecting Company a údajně je mimořádně v zájmu jeho klienta, aby se ten obchod uskutečnil, že si myslí, že je to pro ni velmi dobrá investice a že má zájem na tom, aby se dotyčná částka – padesát tisíc dolarů – přepsala tak, aby to vypadalo, že přinejmenším tento obnos z fondů pana Tidingse pocházel ze spravovaných fondů slečny Gailordové.“

„Zmínil se rovněž v tom smyslu, že by bylo v zájmu jiných jeho klientů, kdyby se podařilo vyvolat u policie zdání, že Tidingsova smrt nastala v pozdější době, než kdy k ní ve skutečnosti došlo?“

„Ne tolika slovy,“ prohlásil Mattern a nakrabatil čelo, jako by se probíral svými vzpomínkami. „Myslím, že už jsem vám přesně vylíčil, co řekl, alespoň jak si to pamatuji, pane Burgere.“

„Tak mi to řekněte znovu,“ pravil Burger.

„Říkal, že z důvodů, o nichž nechce hovořit, by nesmírně prospělo zájmům jeho klientů, kdyby to vypadalo, že ke smrti nedošlo dříve než po úterním poledni.“

„Říkal klientů, nebo klienta?“ otázal se Burger.

„Klientů. Zcela přesně si na to vzpomínám,“ prohlásil Mattern.

„Nezmínil se konkrétně, zda měl těmi klienty na mysli slečnu Gailordovou a ještě dalšího klienta?“

„Ne, to nezmínil. Ale vzpomínám si, že použil slova klienti – v množném čísle.“

„Velmi dobře,“ pravil Burger. „Pokračujte.“

Mason pohlédl do nepřátelských očí paní Tumpové, uviděl

němou obžalobu Byrl Gailordové a lhostejným pohybem vytáhl z kapsy pouzdro na cigarety. Vybral si cigaretu a zatápal po kapsách po zápalkách. Během toho hledání se mu podařilo vyndat z kapsy kalhot na pravé straně složený papírek, který mu předal Drake. Rozškrtl zápalku a připálil si cigaretu. Zatímco Mattern pokračoval ve výpovědi, Mason si pokradmu prohlédl vzkaz, který mu Drake podstrčil. Bylo to psáno inkoustem tiskacími písmeny na úzkém proužku papíru. Obsah byl stručný a věcný:

Freel se zapsal v hotelu St. Germaine pod jménem Herkimer Smith, Shreveport, Lousiana.

Mason přendal zápalku do levé ruky a upustil ji do popelníku. Jeho pravá ruka přitom zabloudila do boční kapsy saka a nechala tam sklouznout Drakeův vzkaz.

Mattern neúnavně pokračoval: „Pan Mason mi pověděl, že podle obchodního práva bych neměl zplnomocnění k uzavření obchodu, kdyby byl Tidings mrtvý, že si jeho klienti přejí, aby byla koupě dovršena a že by bylo pro všechny zúčastněné lepší, kdyby to vypadalo, že byla transakce uzavřena ještě předtím, než Tidings zemřel. Říkal, že jestli s ním budu spolupracovat, tak mi dá deset tisíc dolarů, až se podaří koupi uzavřít.“

„Souhlasil jste s tím, že budete spolupracovat?“ otázal se Burger.

„Nejdříve jsem se bránil,“ řekl Mattern. „Ta informace mne přirozeně šokovala a žasnul jsem nad tím, že člověk v takovém postavení, jako pan Mason, po mně žádá něco takového.“

„A obeznámil jste pana Masona, že se zdráháte takovou věc provést?“

„Ano. Pověděl jsem mu, že to nemohu udělat.“

„A co na to řekl Mason?“

„Mason mne upozornil na to, že je Tidings po smrti a že nic,

co udělám, mu už život nevrátí, že by bylo pro všechny zúčastněné nejlepší, zejména pro jeho klienty…“

„A použil tohoto slova v této souvislosti a v množném čísle?“ ptal se Burger.

„Přesně tak, použil. Ano, pane.“

„Pokračujte.“

„… že by bylo nejlepší pro jeho klienty, kdyby se vše zařídilo tak, aby to vypadalo, že pana Tidingse stihla smrt po poledni toho dne. Zeptal se mne, zda snad není pravda, že pan Tidings připravil pokladní šek na částku padesát tisíc dolarů, který měl být předán jako nákupní položka za akcie. Pověděl jsem mu, že je to pravda. Tak mi pan Mason navrhl, že mi později zatelefonuje, že mám říci jeho sekretářce, že je tady pan Tidings a že bude hovořit s panem Masonem. Mason řekl, že pak přijde k aparátu a já s ním povedu hovor, on že bude předstírat, že na druhém konci drátu je Tidings. Prý mám každému, kdo bude volat, oznámit, že pan Tidings je v kanceláři, ale má právě poradu a není možné jej rušit. Že mám dál pokračovat v transakci zakoupení akcií, jako by tu byl Tidings a mám prý odpřísáhnout, že Tidings jel se mnou dolů ve stejném výtahu. A potom, abych to pojistil, až bude koupě uzavřena, tak mám odpřísáhnout, že mi volal Tidings a ptal se mě, jestli všechno proběhlo podle plánu.“

„A za tohle vám slíbil deset tisíc dolarů?“ otázal se Burger.

„Ano, pane.“

„Zaplatil vám těch deset tisíc dolarů?“

„Ano, pane.“

„Jak?“

„V padesáti a stodolarových bankovkách.“

„Co jste s těmi penězi udělal?“

„Uložil jsem si je do banky.“

„Do banky, kde máte otevřený svůj běžný účet?“

„Ne, pane. Byla to jiná banka. Šel jsem do banky, kde mne

neznali. Řekl jsem jim, že bych si přál zřídit účet a uložit na něj peníze pod falešným jménem.“

„Jaké bylo to jméno?“

„Anthony Blake.“

„Svěřil jste se s tím někomu?“

„Ne, pane… Až dnes ráno, kdy jsem vám to pověděl.“

Burger pohlédl na Masona. „Tak dobrá, Masone,“ pravil, „co mi k tomu řeknete?“

„Rád bych mu položil několik otázek,“ řekl Mason.

„Nemyslím si, že nyní je na to vhodná doba a to pravé místo,“ opáčil Burger. „Tohle není soudní líčení. Já pouze vykládám své karty na stůl, abych vám ukázal, jaké informace mám k dispozici.“

Mason jeho poznámku ignoroval a řekl Matternovi: „Předpokládám, Matterne, že se státní zástupce dozvěděl o tom falešném účtu a požádal vás o vysvětlení.“

„Nic takového neučinil,“ rozhořčil se Mattern. „Nikdo o tom účtu neměl ani ponětí. Začaly mne trápit výčitky svědomí, až jsem nakonec sám přišel za panem zástupcem a vysvětlil mu všechny okolnosti.“

Mason se obrátil na Hamiltona Burgera. „Sám vidíte, co se přihodilo,“ řekl. „Mattern věděl, že je Tidings mrtev. Přiznal se mi, že ten fakt zjistil v úterý ráno. Bolus, jenž je prezidentem Western Prospecting Company, měl v plánu zbavit se svých akcií. Nabídl Matternovi odměnu deset tisíc dolarů, když se obchod uskuteční. Upozornil jsem Matterna na to, že s vašimi možnostmi a prostředky budete schopen vystopovat vyplacenou částku prostřednictvím banky. Věděl, že je v úzkých, tak si vykonstruoval tento příběh.“

„To je lež,“ prohlásil Mattern.

Okresní státní zástupce řekl: „S něčím takovým nepochodíte, Masone. Hovořil jsem s Emery Bolusem, prezidentem Western Prospecting Company. Je pravdou, že se jednalo o prodej akcií v

soukromém vlastnictví. Jsem přesvědčen, že se jednalo přímo o Bolusovy akcie, jichž se chtěl zbavit, ale Bolusovi není nic známo o zaplacení nějakých deseti tisíc dolarů a neměl nejmenší tušení, že byl Tidings mrtev v době, kdy byla transakce uzavřena. Nemůžete se vyhnout následkům svého jednání tím, že se budete snažit zatáhnout do toho ostatní.“

„A navíc,“ klidně pokračoval Mason, „se Bolus radil s právníkem. Bolus se dozvěděl, že podle obchodního práva by byl prodej neplatný v případě, kdyby se zjistilo, že byl Tidings mrtev – ovšem s výjimkou situace, kdyby se ukázalo, že jsem k tomu prodeji dal souhlas já jakožto právní zástupce Byrl Gailordové, čímž by se z Matterna stal obchodní zmocněnec v cizím zájmu namísto pověřence. Za těchto okolností by mohl Bolus trvat na tom, že prodej je platný. Celý tento příběh byl vykonstruován s cílem podpořit ten prodej. Akcie jsou pravděpodobně zcela bezcenné. Bolus přistoupil na to, že dá Matternovi dalších pět nebo deset tisíc dolarů, když vám vylíčí tuhle pohádku. Tím získá Mattern způsob, jak ze všeho vyklouznout, může vysvětlit své jednání a Bolusovi dál zůstanou peníze.“

„To je,“ chladně prohlásil Burger, „jen váš dobře promyšlený pokus o překrucování faktů, jenže na neštěstí pro vás, to není podepřeno žádnými důkazy.“

Mason řekl: „Tak dobrá. Vezměte to z jiného konce. Copak paní Tumpová? Právě vy jste mne najala, abych zastupoval zájmy Byrl Gailordové. Sama víte, kdy jste ke mně přišla. Kdy to bylo?“

„Navštívila jsem vás,“ pravila, „v úterý dopoledne. Myslím, že bylo kolem desáté hodiny. Ale vy jste věděl, že za vámi přijdu a že budete zastupovat Byrl.“

„Jak bych to pro všechny svaté mohl vědět?“ zeptal se Mason. „Nejsem přece jasnovidec.“

„Věděl jste to prostřednictvím Roberta Pelthama,“ řekla. „Byl jste s Robertem Pelthamem ve styku od začátku celého případu.

Popíráte snad, že vás Robert Peltham navštívil a najal vás, abyste hájil jeho zájmy, v pondělí v noci?“

„Co vás přivádí na myšlenku, že se to skutečně stalo?“ otázal se Mason.

„On sám mi řekl…“

„Neodpovídejte na tu otázku,“ přerušil ji Burger. „Nejsme zde, abychom dávali panu Masonovi neomezenou příležitost získávat informace, s jejichž pomocí by si pak mohl vymyslet dostatečně pravděpodobný příběh.“

„Jaký je tedy účel tohoto výslechu?“ zeptal se Mason.

„Jednoduše, abych vám nastínil okolnosti, díky nimž jsem dospěl k názoru, že je mou povinností vydat příkaz k vašemu zatčení na podkladě obvinění ze zločinného spiknutí a na podkladě obvinění ze spoluviny na vážném trestném činu.“

„Spoluviny na čem?“ zeptal se Mason.

„Na vraždě Alberta Tidingse.“

„Ach tak,“ chladně to komentoval Mason, „a komupak, že jsem to měl napomáhat?“

„Robertu Pelthamovi.“

„Aha,“ pravil Mason, „takže teď je tím vrahem on, že?“

„Víte sám, že je.“

„A jak bych to měl vědět?“

„Sdělil vám to krátce po půlnoci v pondělí v noci – tedy, abych byl přesný, bylo už úterý ráno. Setkal jste se s ním ve vaší kanceláři a on si vás najal. Postaral jste se o alibi pro Pelthama i pro jeho partnerku. Abyste dodal svému alibi na věrohodnosti, chtěl jste, aby to vypadalo, že Tidings byl ještě v úterý dopoledne naživu, že smrt jej zastihla někdy v úterý po poledni. Všechno, co jste učinil, svědčí ve prospěch této dedukce. Okolnosti svědčí přímo proti vám a ve světle výpovědi pana Matterna jakožto přímého svědka považuji za svoji povinnost zahájit proti vám trestní stíhání za předpokladu, že mne dokážete přesvědčit, že jste

nevinen.“

„A jak vás mohu přesvědčit?“ zeptal se Mason. „Nemohu klást svědkovi otázky. Nemohu se dokonce ani dozvědět, jaké důkazy proti mně svědčí. Mám svázané ruce.“

„Ne, pokud jste skutečně nevinen,“ řekl Burger. „Nemusíte podrobovat svědka křížovému výslechu, abyste zjistil, jaké karty držím v ruce. Můžete učinit jednoduchou, jasnou výpověď o vašem spojení s případem.“

„To nemohu,“ pravil Mason.

„Proč ne?“

„Protože bych tím vyzradil důvěrnou informaci o klientovi.“

„Popíráte snad, že vás Robert Peltham navštívil v čase mezi půlnocí a jednou hodinou v úterý ráno?“

Mason řekl: „Nehodlám vám poskytovat žádnou informaci, která se jakkoli dotýká aktivit mého klienta.“

„Za této situace,“ prohlásil Burger, „považuji dnešní výslech za ukončený. Mám důkazy, které jednoznačně dosvědčují, že Peltham udržoval poměr s Tidingsovou manželkou, že Tidings odmítl dát souhlas k rozvodu, a že ačkoli se celý vztah dařilo po nějaký čas před ním utajit, nakonec se o něm dozvěděl a snažil se oba zúčastněné nachytat. A právě při tom násilně přišel o život.“

„Kdy se to stalo?“

„V jedenáct patnáct v pondělí v noci.“

Mason po několik dlouhých vteřin bedlivě pozoroval kouř vznášející se od konce zpoloviny vykouřené cigarety. „V jedenáct patnáct,“ řekl přemítavě.

„Přesně tak.“

„Slyšel někdo výstřel?“ zeptal se Mason.

Na chvíli se zdálo, že se Burger chystá zodpovědět otázku, pak zvedl telefon na svém psacím stole a otázal se: „Je slečna Hastingsová už v kanceláři?… Velmi dobře. Chci s ní hned mluvit… A Paul Drake… Velmi dobře, nechte ho čekat. Nejprve

si promluvím se slečnou Hastingsovou.“

Mason pronesl zadumaně: „Jedenáct patnáct… Tak pak tomu vůbec nerozumím. Čas smrti nesouhlasí s fakty, ke kterým jsem dospěl.“

„Kdypak,“ zeptal se Burger, „podle vašeho názoru došlo k vraždě?“

„Kolem půl desáté,“ bez váhání odpověděl Mason.

„V pondělí v noci?“

„Přesně tak.“

Burger řekl: „V tomto ohledu jsem ještě nedospěl k definitivnímu přesvědčení, pane Masone. Musím osobně vyslechnout ještě jednoho svědka, než budu moci vyhlásit konečné rozhodnutí.“

„Ten svědek slyšel výstřel?“ zeptal se Mason.

„Ten svědek,“ prohlásil Burger s ledovou neodvolatelností, „viděl, jak byl celý čin spáchán. V Robertu Pelthamovi poznal vraha. Vlastně tu vraždu přímo viděl. Hovořil jsem s ním po telefonu. Nemám dosud jeho podepsanou výpověď.“

Mason si pohodlně natáhl nohy, na kotnících je zkřížil a zahleděl se někam na špičky svých bot. „Dobrá,“ pravil, „nemám co dodat.“

„Snad byste nám mohl říci, jak jste dospěl k časovému údaji okolo devíti třiceti jako době smrti.“

Mason jen zavrtěl hlavou.

„Velmi dobře,“ prohlásil Burger hlasem končícím všechny diskuse. „Budu muset svým lidem nařídit podání žaloby, na jejímž základě bude vydán soudní příkaz k vašemu zatčení, Masone. Je mi to líto, ale opakovaně jsem vás varoval, že vaše metody vás přivedou do maléru.“

„Budu mít nárok být propuštěn na kauci?“ zeptal se Mason.

„Obžaluji vás ze spoluviny na vraždě prvního stupně.“

Mason řekl: „Vy nemáte tu žalobu v tuto chvíli vypracovanou,

že ne?“

„Bude hotova do hodiny.“

„Do této doby nejsem tedy zatčen?“

Burger pravil: „Nemám v úmyslu vás dát zatknout bez příkazu.“

Mason vstal ze židle, odhodil cigaretu do popelníku a řekl: „Velice vám děkuji za vaše rozhodnutí dát mi příležitost, abych se mohl vyjádřit k případu.“

„Lituji, že jste nebyl schopen nám poskytnout uspokojivější vysvětlení.“

„Já rovněž,“ řekl Mason.

Paní Tumpová roztrpčeně prohodila: „Tedy není mi jasné, co z toho vyplývá pro nás. Nemůžete přece nechat Byrl na krku tak nepřijatelnou koupi, jako byla tato. Ona ty akcie nechce.“

„Obávám se, že tato záležitost se bude muset řešit cestou občanskoprávního sporu, paní Tumpová,“ prohlásil Burger.

Paní Tumpová zabodla pohled do Masona. „Když si jen pomyslím, že jsem vás měla za solidního právníka,“ prohlásila pohrdavě.

Mason se uklonil: „Lituji, paní Tumpová.“

Byrl Gailordová zavzlykala: „Vypadá to, jako by se proti mně úplně všichni spikli. Mé peníze jsou teď investovány do bezcenných akcií – alespoň ten zbytek, který ještě nebyl zpronevěřen.“

„Jste si jistá, že jsou ty akcie bezcenné?“ zeptal se Mason.

„Ovšemže jsou,“ řekla.

Mason pravil: „Dobrá, budu se muset do toho vložit já.“

Bez jediného ohlédnutí prošel dveřmi ven na chodbu.

Carl Mattern jej celou dobu sledoval upřeným pohledem a ve tváři se mu nehnul ani sval.

KAPITOLA 14

Z obchůdku se smíšeným zbožím na rohu zatelefonoval Mason do své kanceláře.

„Zdravím, Gertie,“ řekl. „Víte, kdo to je?“

„Hmmm…“ přitakala.

„Kancelář je pod dohledem?“

„Eh – hmm.“

„Neodposlouchává někdo hovor?“

„Ne.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Předstírejte, že jsem váš blízký přítel a domlouváme si schůzku.“

„Dnes večer nemůžu,“ řekla. „Myslím, že budu muset pracovat. Mám tady v kanceláři fůru věcí na vyřízení, kterým vůbec nerozumím. Šéf má takový průšvih a tady všude se to teď hemží detektivy. A já se tu s nimi musím otravovat… Cože?… Ano, jen si povídám s přítelem. Nemám snad právo mu vysvětlit, proč nemůžu přijít na schůzku?… Kecáte, vážený. Hele, starejte se o své věci a já si budu hledět svých… Haló, Steve. Nepřejí si, abych o tom mluvila. Každopádně, dnes večer to nejde.“

Mason řekl: „Della Streetová měla pohřbít jedno tělo. Máte od ní nějakou zprávu?“

„Hmh…“

„Adresu?“

„Mhmm…“

Mason pokračoval: „Přejděte chodbou k záchodům a potom se nenápadně přitočte k telefonu, kde vás nebudou slyšet. Zavolejte jí a vyřiďte, ať vezme přenosný psací stroj a přijede za mnou do hotelu St. Germaine, jak jen nejdříve to taxíkem stihne. Je to jasné?“

Gertie řekla: „Dobře, protentokrát to ještě udělám, ale nemysli si, že si budeš se mnou pořád dělat, co tě napadne. Pořád ti

přijíždějí sestřenice z venkova a ty se jim musíš věnovat. Proč jsi se mne snažil dostat na rande, když jsi věděl, že přijede ona…? Vždycky to tak dopadne, když tě jdu hledat, taháš se po nočních podnicích s nějakou oslnivou blondýnou, a vždycky se nakonec ukáže, že je to sestřenice nebo švagrová. Jestli to chceš vědět, podle mého máte příliš rozvětvenou rodinu – samé blondýnky.“

Mason se pro sebe zasmál a pravil do telefonu: „Musíte aspoň uznat, Gertie, že je to pokaždé jiná. Nemělo by vás to tak štvát, když pořád měním známosti.“

Mason zaslechl mužský hlas, který na druhém konci drátu něco sděloval Gertii a pak se ze sluchátka ozval její hlas: „Teď mně dobře poslouchej, Steve. Možná to jen tak vypadá a možná, že je to skutečně lumpárna. Já jsem sice tolerantní, ale už toho začínám mít dost. Teď mi pěkně zavoláš tak pět minut před pátou, a jestli dnes večer nebudu muset být v práci, tak rovnou vyrazím ven a posvítím si na tu tvoji společnost. Jestli ta holka nebude opravdu tvoje sestřenice, tak jí ty její blond lokny vyškubu! To se teda bude jó divit! A ty si také nemysli, že mi něco nebulíkuješ.“

„Tak dobře, zlatíčko,“ řekl Mason, „na shledanou,“ a zřetelně slyšel, jak mužský hlas říká na druhém konci linky: „Dej mi na chvilku toho svého frajera, děvenko. Chtěl bych znát jeho adresu.“

Mason zavěsil sluchátko zpátky do vidlice, vyšel ven na okraj chodníku, počkal na taxi a udal adresu hotelu St. Germaine.

Musel čekat dlouhých deset minut, než se objevila Della Streetová.

„Jsem tu, jak nejdříve to šlo, šéfe,“ řekla. „Nakolik je to vážné?“

„Víc než dost,“ pravil. „Obvinili mne.“

„Kdo?“

„Mattern.“

„Ten mizera!“

„Vymyslel si dobrý příběh,“ řekl Mason.

„On sám?“

„Ne. Spískal to nějaký právník a Bolus je z toho venku. Mají ztrátu deseti tisíc, ale zbývá čtyřicet tisíc, o které se chtějí porvat. Bolus je nehodlá vydat bez boje.“

„Já jsem ta ovce,“ pravil, „kterou vedou na popravu.“

„Co tady budeme dělat?“

Mason řekl: „Vykonám zdvořilostní návštěvu u muže jménem Harkimer Smith, který se tu zapsal, že je z Shreveportu v Louisianě, a nedáme mu předem vědět, že za ním jdeme.“

„Ano. Chcete zjistit, kde má pokoj?“

„Ano.“

Della Streetová nastavila dlaň. „Potřebuji drobné.“

Mason jí dal deseticent a ona zašla do telefonní budky. Mason stál v otevřených dveřích, zatímco ona vytočila číslo hotelové ústředny a řekla: „Tady je oddělení účtů Ville de Paris. Máme zde zásilku na dobírku adresovanou do vašeho hotelu jistému panu Herkimeru Smithovi ze Shraveportu, Louisiana. Jedná se o dobírku, proto máme zájem si ověřit jeho registraci…

Kdybyste byl tak laskav.“

Po chvíli řekla: „Děkuji vám,“ zavěsila sluchátko a ohlásila: „Okay, šéfe. Je v čísle 409.“

Mason uchopil Dellu Streetovou za paži, čímž naznačil, aby opustila telefonní budku. Z kapsy vytáhl další minci a vytočil číslo Drakeovy detektivní kanceláře. „Hovoří Mason,“ řekl. „Chci muže, který vypadá drsně a chová se tak. Velice to spěchá. Pošlete ho do hotelu St. Germaine. Ať jde nahoru, najde pokoj 409 a vejde bez klepání dovnitř. Já tam budu. Řekněte mu, aby zvedl dva prsty na znamení, že je to váš člověk. Ať vůbec nic neříká, pokud mu nedám slovo. Jasné?“

Od Drakeovy sekretářky se mu dostalo souhlasu, zavěsil telefon a pravil Delle Streetové: „Pojďme.“

Mlčky došli k výtahu, vyjeli do čtvrtého patra a Mason se

nejprve na chvíli zarazil, než zjistil, jak vedou čísla na dveřích, a pak zamířil s Dellou Streetovou chodbou napravo. Zastavili se před pokojem 409 a Mason zaklepal. Tenký mečivý hlas Arthmonta A. Freela se ozval za dveřmi. Nervózně zapištěl: „Kdo je to?“

Della Streetová sladce pronesla: „Pokojská, nesu vám ručníky.“

Dveře se odemkly zevnitř. Mason na ně nalehl ramenem. Jak Freel otočil knoflíkem kliky. Mason rozrazil dveře. Vpadli s Dellou Streetovou do místnosti, kde se střetli s vyděšeným Freelovým pohledem.

Mason řekl: „Nazdar, žabaři. Jaký je to pocit, když tě navrhnou na plynovou komoru? Podívejte se, jestli není někdo v koupelně, Dello. A ty mazej za tamten stůl a sedni si, až se na nás vynadíváš!“ Mason přistoupil ke skříni, prudce otevřel její dveře a podíval se dovnitř. Pečlivě zavřel dveře do ložnice hotelového pokoje, přešel k pohodlnému křeslu a usedl. Della Streetová skončila s prohlídkou koupelny a přisunula si židli k proutěnému stolku vedle okna. Mlčky vyndala svůj přenosný psací stroj a založila do něj dva čisté listy papíru, proložené karbonovým papírem. Když byla hotová, opřela se o opěradlo židle s rukama složenýma do klína.

Freel na ni chvíli zíral nejistým pohledem a pak pohlédl na právníka.

„Tedy,“ řekl Mason. „Je mi skutečně líto, že z tebe udělali obětního beránka. Osobně si nemyslím, že bys byl vinen, ale vždycky jsi byl žabař. Nebyl jsi dost chytrý a příliš sis vystrčil krk, takže ti na něj mohli hodit obvinění z vraždy.“

„O čem to tady mluvíte?“ dožadoval se Freel.

Mason si vytáhl cigaretu, jemně s ní poklepal o bok cigaretového pouzdra, rozškrtl zápalku, zapálil si a vtáhl hluboký vonný doušek.

„Opravdu je to moc zlé, Freeli. Ty jsi nikdy nerozuměl skutečným finesám hry,“ Mason se odmlčel, aby vdechl další dávku kouře, smutně zavrtěl hlavou a dodal: „Moc zlé.“

„Vůbec nevím, o čem to mluvíte,“ řekl Freel.

„To bych řekl, že nevíš,“ pousmál se Mason. „Vůbec nevíš, o čem ten druhý mluví. V tom je právě tvůj problém, Freeli. Sedíš si jako divák nějaké hry, které nerozumíš, a když tě někdo vyzve, abys položil své žetony doprostřed stolu, nacpeš tam všechno, co máš… Teď už je to právě moc špatné.“

„Mne nevyděsíte,“ prohlásil Freel. „Jednou se vám to povedlo, ale podruhé už mne nevyděsíte.“

Mason řekl: „Nezlob se na mě, jestli se o tu věc budu zajímat z poněkud odlišného hlediska, než je oficiální právní postup. Já osobně si myslím, že tu ošklivou hru naplánoval nějaký mazaný právník.“

„Vy jste se zbláznil,“ pravil Freel.

Mason se usmál: „Neříkej to tak opovržlivě, Freeli. Během třiceti dní bude tvou jedinou obhajobou šílenství. Budou za tebou chodit zástupy doktorů a ty budeš potit krev, až se je budeš snažit přesvědčit, že jsi blázen. Neber bláznovství na lehkou váhu. Víš, Freeli, v tomto případě je celá spousta různých alibi. Některé z nich jsou pěkné. Alibi zůstávají stálá, ale čas vraždy ne. Pořád poskakuje sem a tam.

Teď jsi sice hodný chlapeček, ale máš moc velkou touhu po penězích. Jsi po nich nesmírně lačný, jsi do nich blázen. Tak pomalu stárneš a nemůžeš teď narazit na práci – ne na takovou úředničinu, na kterou se hodíš. To ti leze na nervy. Ty jsi chtěl peníze, aby ses mohl cítit bezpečně, to je k smíchu, Freeli. Bezpečně a ty!“

Freel si začal nervózně kroutit prsty, nejistě si měřil Masona pohledem, v němž se zračilo porozumění, ale neříkal nic.

Mason si pohodlně pokuřoval a prohlížel si Freela pohledem,

jako by si prohlížel zajímavý druh v akváriu. Naproti u stolu seděla nehybně Della Streetová, která se držela jakoby v pozadí a postupně se její přítomnost vytrácela Freelovi z vědomí.

„Takže," pravil Mason, „tobě nabídli peníze za to, že odpřísáhneš, že jsi viděl, jak se stala vražda. Řekli ti, že je Peltham po smrti, že nikdy nebude moci popřít tvoje obvinění. A tak jsi souhlasil, že si vezmeš ty peníze a budeš přísahat, že jsi viděl Pelthama a že jsi ho viděl, jak vystřelil. Co jsi ale přehlédl, je fakt, že vrah ve skutečnosti nikdy neuvažoval o tom, že by ten zločin svedl na Pelthama. Ještě ti to nedošlo, Freeli. Asi ti to nedojde dříve než tak za týden. Ale navrhli ti rezervované místo ve státní popravčí plynové komoře a je to tam tak hezky zařízeno, že celá operace bude prakticky bezbolestná.

Asi tak za týden se bude cítit jako naprostý vítěz, pak se najednou vynoří Peltham se svým alibi a ty budeš pěkně namydlený – vydán na pospas všem s krkem velice, převelice odhaleným. Okresní státní zástupce na tebe dolehne jako tuna olova."

„Peltham je mrtvý," zatvrzele prohlásil Freel.

Mason se zasmál a řekl: „To si jen myslíš, že je po smrti. Celá ta věc se svrchníkem byla jen podfuk. Nahrál to tak, aby zamaskoval svůj vlastní útěk. Jistá žena, k níž cítí náklonnost, se dostala do nepříjemné situace v souvislosti s tou vraždou a on si nepřál, aby jej vyšetřovali. Vzal do zaječích, aby nemusel vypovídat ohledně svého vztahu k ní. To je vše."

Freel se nejistě vykrucoval. „Já jsem nic nikomu nevykládal."

Mason přitvrdil: „Ale ano, vykládals. Namluvil jsi tu věc státnímu zástupci a on se v interview s novináři vyjádřil ke spolehlivosti této informace. Státní zástupce se nehodlá zaručit za něco takového."

„Zase se mi snažíte něco namluvit," řekl Freel.

„To si myslíš?" zeptal se Mason. „Dobrá, zkus zase trochu

myslet. Zapamatuj si tohle, ty naivní omezený troubo, a dobře si to zapiš do té své zabedněné palice. Albert Tidings byl zavražděn, když seděl ve svém voze někdy poté, co začalo pršet v pondělí v noci. Nezemřel okamžitě. Byl nalezen ve stavu bezvědomí ve svém autě krátce po jedenácté hodině. Dopravili jej do domu paní Tidingsové, položili do postele a on prakticky hned poté zemřel. V zadní kapse kalhot měl revolver ráže třicet dva. Z té zbraně nebylo vůbec vystřeleno. Zcela zřejmě se ji ani nepokusil vytáhnout. Na kapesníku nalezeném v kapse jeho saka byly čerstvé stopy rtěnky.

Tidings se dozvěděl o Pelthamovi a své ženě. Kdyby se Peltham přiblížil k automobilu, v němž Tidings seděl, Tidings by přece vytáhl zbraň. Neexistovala by žádná rtěnka na jeho kapesníku, pokud se tedy laskavě konečně probudíš a pokusíš se zamyslet alespoň na minutku nad tou rtěnkou, hodně ti toho dojde. Kdopak jej asi políbil, jeho žena? Ta ho nenáviděla. Ne, Freeli, byla jen jediná žena, kterou by on mohl políbit, která by políbila jeho. Políbil tu ženu a pak byl hned zastřelen. Zbytek si už domyslíš sám.“

Freel bezděčně sepnul ruce ve chvíli, když si vše uvědomil. Jeho kostnaté klouby zapraštěly a v tichu, jež v místnosti panovalo, ten zvuk zněl jaksi nepřirozeně a hlasitě.

Mason se protáhl s rukama nad hlavou a zažíval. „Tak dobrá,“ řekl, „všechno je to koneckonců, jen taková hra. Žijeme si svoje nicotné životy a připadají nám nesmírně důležité. Ach jo… Myslím, že jde na mne spaní. Stát ti vezme tvé vlastní jméno a namísto toho dostaneš číslo. Věnují ti pěknou soupravu oblečení, šoupnou tě do plynové komory a nechají tě tam posedět čtvrt hodinky. Až se dostaneš ven, budeš mít na klopě kabátu přišpendlenou cedulku a doručí tě do pohřebního ústavu jako součást každodenní rutiny. Snad nám oběma to teď připadá důležité, Freeli, ale ve skutečnosti se vůbec nic nezmění. Jsme jen malá kolečka v obrovském soukolí.“

Freel si navlhčil rty a dvakrát se pokusil polknout. Neřekl nic.

„Tedy," pravil Mason. „Bůh je mi svědkem, že jsi odpovědný za všechno, co se stalo, Freeli. Víš dobře, proč vlastně Tidings vůbec nevystřelil ze své zbraně. Vystřelil, ale ty jsi mu předtím vyměnil střelivo. To ty ve skutečnosti neseš odpovědnost za všechno, co se stalo, a bude jedině správné, když za to také zaplatíš."

Mason se podíval na hodinky a pak tvrdě zabodl zrak do Freela. „Za tři minuty od této chvíle," řekl, „vyjdu ven z tohoto pokoje. Až za sebou zavřu dveře, bude už pozdě na to, abys učinil cokoli pro záchranu svého vlastního krku. Já jsem tvoje jediná naděje, Freeli."

Freel se naklonil dopředu a pronesl způsobem řečníka, který se ze všech sil snaží učinit dojem na své posluchače: „Tohle na mne nehodíte, pane Masone, to se vám nepodaří. Říkám vám, že jsem mimo podezření."

Mason se rozesmál: „Mimo podezření… ty… to je mi tedy novinka. Ty zatracený hlupáku, vždyť jsi připustil, že jsi byl přímo na místě, když byla spáchána vražda."

„Čestné slovo, pane Masone, já…"

Mason významně pohlédl na hodinky a Freel zmlkl.

Náhle se otevřely dveře. Chlap, který byl od pohledu hromotluk k pohledání se jako parní válec bezohledně vevalil do místnosti a mohutným kopnutím za sebou přibouchl dveře. Masonovi dal znamení dvěma prsty.

Mason vyskočil z křesla, přistoupil k návštěvníkovi a srdečně mu stiskl ruku. „To je skvělé, kapitáne," řekl, „už dlouho jsem se s vámi neviděl. Nečekal jsem vás tady. Myslel jsem, že seržant Holcomb z oddělení vražd sem přijde, aby vykonal zatčení. Jak vidím, rozhodl jste se přijít osobně."

„Přesně," řekl host hlubokým dunivým hlasem. „Přišel jsem osobně."

Mason začal překotně hovořit: „Hele, poslyšte, kapitáne, tenhle chudák je vyplašený jako zajíc. On je sice krysa, ale vlastně jenom roztřesený, nicotný malý vyděrač. Nelíbí se mi představa, že by mu hodili na krk tuhletu vraždu. Myslím, že se zrovna chystal mi povědět pravdu. Jestli přizná pravdu, pokusím se o to, abych mu zachránil krk. Když dozná úplnou pravdu, nedají mu vraždu prvního stupně. To je jeho jediná naděje. Támhle sedí moje sekretářka s psacím strojem a je připravena zapsat jeho výpověď. Kapitáne, zkusme udělat něco trochu lidského… buďme shovívaví… dejme tomuhle chlápkovi šanci. Dejte mu šedesát vteřin. Udělejte pro mne tuto laskavost.“

Soukromý detektiv chápavě zamrkal. Hlubokým burácivým hlasem pravil. „Šedesát vteřin kvůli vám.“

Mason se obrátil na Freela. „Tak dobrá, žabaři, teď se rozhodni.“

Freel, který očividně usilovně přemýšlel, zatímco si Mason povídal s agentem, zakňoural vysokým, plačtivým hlasem: „Dobře tedy, přiznám se. A když se přiznám, pokusíte se mi zachránit krk?“

Mason přikývl.

„Slibujete?“

Znovu přikývl.

Freel vyndal z kapsy u kalhot ušmudlaný kapesník a otřel si čelo. „Co mám udělat?“ zeptal se.

Mason kývnutím hlavy ukázal na Dellu Streetovou. „Začni jí to povídat,“ řekl, „a podepiš to svým jménem, až budete se vším hotovi…“

Freel se zadíval na Dellu Streetovou. „Všechno to začalo,“ zašeptal, „když jsem se pokusil vydírat Alberta Tidingse. Nejdříve jsem mu chtěl prodat informace a pak…“

Ruce Delly Streetové na chvíli strnuly nad klávesnicí a pak se snesly na klapky přenosného psacího stroje, který se rozezněl

hlučným stakatem. Když se Freel při výpovědi odmlčel, Mason řekl: „Až to bude hotové, Dello, dejte mu to podepsat. Kapitán ať to podepíše jako svědek. Dejte pak ten papír do obálky, zaneste ji hned do redakce Clarionu a osobně ji předejte šéfredaktorovi. Freela vezměte s sebou.“

Della Streetová přikývla a pak s rukama nad klávesnicí stroje tázavě pohlédla na Freela.

Mason tichým hlasem sdělil soukromému detektivovi: „Jestli začne otravovat, roztrhni ho napůl. Když se pokusí vzít do zaječích, popadni ho za límec a zadrž ho.“

„Jak ho mám zadržet?“ zeptal se detektiv.

Mason na něj nechápavě pohlédl: „Máš dvě ruce – to ti nestačí?“

Protlačil se kolem agenta ke dveřím, vyšel do chodby a přibouchl za sebou dveře. Na chvíli se zastavil a zaposlouchal. Pět vteřin poté, co se dveře zavřely, zaslechl, jak Della Streetová rozezněla koncert na klávesnici psacího stroje.

Zazubil se a vykročil do chodby.

KAPITOLA 15

Ve své pracovně se pohodlně opřel v otočném křesle s nohama spočívajícíma na rohu psacího stolu a zeširoka se usmál na seržanta Holcomba.

„Tentokrát," řekl ponuře Holcomb, „mám příkaz k zatčení."

„Nemyslím, že by si státní zástupce přál, abyste jej provedl, seržante."

„Tak to myslíte špatně."

Mason řekl: „Byl to skutečně zajímavý případ, seržante. Dvě nebo tři věci v něm sice vypadaly záhadně, ale koneckonců nebyl tak složitý, jak se zdál. Domnívám se, že Clarion záhy přinese zvláštní vydání. Pravděpodobně se při jeho čtení pobavíte."

„Žvást," prohlásil Holcomb.

Mason nevzrušeně pokračoval: „Freel dal Clarionu k dispozici kompletní doznání. Della Streetová jim je osobně předala a Freel zároveň s ní."

V Holcombových očích se zračil jak záblesk zájmu, tak i podezření: „Co má tohle znamenat, to má být vytáčka?"

„Kdepak jen holá fakta. Raději se dobře podívejte, kam šlapete, seržante, nebo si natlučete."

„Já mám příkaz k zatčení," řekl Holcomb.

„Tak si jej mějte."

„Vezměte si klobouk."

Mason dal obě ruce před sebe, jako by v nich držel imaginární noviny, a pronesl, jako když čte: „Clarion dokázal tak rychle přinést řešení celého případu, že policie si tou dobou ještě stále nevěděla rady. Dokonce i poté, co se zvláštní vydání už dávno prodávalo v ulicích, vám jako jeden z nejzajímavějších postřehů uvádíme ostudné chování seržanta Holcomba z kriminálního oddělení vražd, jenž se zarputilou tvrdohlavostí suchopárného policejního úředníka vykonal zatčení jistého velmi známého

advokáta ve chvíli, kdy kameloti Clarionu prodávali na ulicích vydání uvádějící pravdivá fakta o případu. Avšak seržant Holcomb, plácající se tupě v blátě nejomezenější policejní rutiny, eskortoval usmívajícího se Perry Masona na policejní ředitelství a odstrkoval přitom prodavače novin, kteří vyvolávali jméno skutečného vraha.“

Mason pantomimicky sehrál, jak skládá noviny a odkládá je na psací stůl.

Seržant Holcomb odsekl: „Takto se vám získat čas nepodaří.“

„Já tady nehraji o čas, seržante. Pokouším se vám dát příležitost.“

„Ano, vždyť vy mne vlastně zbožňujete.“

„Bez legrace, Holcombe, vy nejste špatný chlap… jste sice umíněný, tvrdohlavý a trošku hloupý, ale máte odvahu jednat podle vlastního přesvědčení, jste své práci oddaný a zcela poctivý. Proč se tedy nepodvolíte skutečnosti?“

„Co bych měl například udělat?“ zeptal se Holcomb. „Ne že se mi pokusíte něco nabulíkovat, Masone.“

„Vezměte si například rtěnku na Tidingsově tváři,“ poznamenal Mason. „To byl velmi zajímavý moment, seržante. V případu figurovalo několik žen, ale jenom jedna z nich políbila Tidingse. Jediná by se mohla tam venku na té opuštěné silnici přiblížit k Tidingsovi, aniž by on sáhl po zbrani.“

„Co máte na mysli tou opuštěnou silnicí?“ otázal se seržant Holcomb.

„Sám víte, co tím myslím. Tidings se snažil získat něco na svoji ženu. Čekal tam venku blízko jejího domu. Nahoru přijelo auto. Tidings lidi v tom autě dobře znal. Hledali jej. Zastavili auto a vystoupili ven. Tidings políbil tu ženu.“

Seržant Holcomb usilovně přemýšlel se svraštělým čelem. „Koho?“ otázal se.

„Byrl Gailordovou,“ prohlásil Mason.

„Jak jste na to přišel?“

„Byrl Gailordová chtěla peníze. Paní Tumpová chtěla peníze. Tidings měl rád Byrl, nenáviděl paní Tumpovou. Nebyl ochoten se setkat s Byrl, když s ní byla paní Tumpová. Tak si paní Tumpová počkala a sledovala jej do bytu Adelle Hastingsové, ale neměla příležitost si s ním promluvit. Sledovala jej dál až tam, kde číhal na svoji ženu, a tam se jí naskytla šance.

Byrl jej políbila a zaujala jeho pozornost a pak se protlačila dopředu paní Tumpová, začala si klást požadavky a pohrozila mu, že věc dá k soudu. Tidings se jí vysmál do očí. Řekl jí, že v tu chvíli, kdy by tak učinila, dokázal by, že Byrl je nemanželským dítětem dcery paní Tumpové a že celý její údajný ruský šlechtický původ je jenom podvod. A tehdy jej paní Tumpová zastřelila.“

„Pěkná pohádka na dobrou noc,“ prohlásil seržant Holcomb.

„Ne, to je logické,“ trval na svém Mason. „Našel jsem svazek bankovek v matraci Freelovy postele. Freel ty prachy nezískal od paní Tumpové. Byla moc chytrá na to, aby mu platila předem. Jediná osoba, která si tu mohla hrát na Santa Clause, byl Tidings. Domyslel jsem si, že Tidings od Freela něco koupil, a věděl jsem, že Tidings nebude kupovat drahé střelivo, aniž by jej použil.

Bylo mi známo, že paní Tumpová by si nikdy nenajala právníka, kdyby si myslela, že existuje nějaká možnost, jak se dohodnout bez něj. Ona si mne nenajala, abych dojednal urovnání sporu, nýbrž aby si zajistila alibi. Sotva by si někdo najímal právníka, aby vyjednával s mrtvým člověkem. Byl to chytrý tah, ale měl háček v tom, že jsem věděl, že paní Tumpová by se nikdy neuvolila platit palmáre, kdyby ještě existovala nějaká naděje na pokoutní domluvu bez zaplacení honoráře.

Vy, tedy policie, abych nezapomněl, jste přehlédli jasný typ. Vaše laboratoř mohla analyzovat tu rtěnku a srovnat ji se rtěnkami, jež používaly ženy v tomto případu.“

Zdálo se, že se seržant Holcomb zamyslel: „To jsme mohli

udělat – tedy ještě můžeme – ale to mi nezabrání ve vykonání vašeho zatčení, bez ohledu na to, kolik toho napovídáte.“

Mason se postavil na nohy, a jak tam s širokými rameny stál, očima se střetl s pohledem seržanta Holcomba: „Tohle si zapamatujte,“ řekl. „Co se mě osobně týče, je mi srdečně jedno, co uděláte. Jste-li natolik pošetilý, abyste mne dovlekl na ředitelství, zatímco Clarion tu novinku vytrubuje na ulicích, mně to nijak neublíží. To vy se stanete terčem posměchu. Ne, seržante, důvod, proč vám toto všechno říkám, je jediný. Snažím se vám dát šanci. Zaskočte rychle do redakce Clarionu, povězte jim, že jste na to všechno přišel, seberte Freela jako hlavního svědka – a vaše fotka bude ve všech novinách.“

Seržant Holcomb prohlásil: „Vykonám původní příkaz k zatčení.“

„Poslužte si. Vaše fotka bude v novinách každopádně. Kterému titulku byste dával přednost? Seržant Holcomb, který vyřešil v redakci Clarionu záhadnou vraždu, nebo Seržant Holcomb zatýká prominentního právníka, zatímco kameloti Clarionu, zachycení na snímku vedle, prodávají noviny sdělující široké veřejnosti pravdu o případu?“

„Jak můžu vědět, že toto není jen bouda, abyste mohl zmizet?“ zeptal se seržant Holcomb.

Mason se na něj zadíval a upřímně se rozesmál: „Já bych měl utéct od právnické praxe, která mne drží v kolonce vysokých daní z příjmu! A ještě je tu jiná věc, jen to sám uvažte. Někdo ho políbil, někdo ho zastřelil – a uprchl. Pak se tam připletli paní Tidingsová a Peltham, našli jej, jak umírá, vzali ho do domu paní Tidingsové a začali telefonovat pro sanitku, která…“

Dveře se otevřely. Della Streetová uchvátaně vešla do kanceláře.

„Oukej?“ zeptal se Mason.

„Ano,“ řekla. „Bylo to přesně tak, jak jste předpokládal. Paní

Tumpová ho podplatila, aby ten zločin hodil na Pelthama. Freel prodal Tidingsovi informaci o Byrl Gailordové, přesně tak, jak jste si myslel.“

„Může dokázat, že ten zločin spáchala paní Tumpová?“

„Ne, jen to, že jej paní Tumpová podplatila, aby to přišili Pelthamovi.“

Mason se ušklíbl na seržanta Holcomba. „Ještě lepší, než jsem předpokládal, seržante,“ řekl. „Clarion se neodváží obvinit paní Tumpovou z vraždy tolika slovy. Mohou pouze zveřejnit Freelovo doznání a obvinit ji z podplácení. Víte, na vašem místě, seržante, bych uvažoval o tom, začít pracovat na Byrl Gailordové. Pochybuji, že měla vůbec ponětí, že se jej paní Tumpová chystá zastřelit, ale když už byl zločin spáchán, souhlasila s tím, že bude stát na straně své babičky. Myslím si, že bystrý policista, který by se dokázal rychle pustit do práce, dříve než se Clarion objeví v ulicích, by mohl…“

Seržant Holcomb se otočil na podpatku, dvěma kroky se ocitl u dveří, pak se zarazil a vrátil se zpět. Najednou napřáhl k překvapenému právníkovi ruku:

„Všechno v pořádku Masone,“ řekl. „Nemám rád vaše metody. Jednoho dne vás zavřu do basy, ale umím ocenit dobrou detektivní práci, když ji vidím před sebou a jsem natolik policistou, abych fandil chlapíkovi, který řeší zločiny, i když se mi nelíbí způsob, jak to dělá.“

Překvapený Mason stiskl jeho ruku.

Seržant Holcomb dodal: „Nemyslete si ani minutu, že vám tohle dává sebemenší právo ignorovat předpisy při vašem dalším případu.“

„Co mi tohle tedy dává?“ otázal se Mason s rozsvícenýma očima.

„Mé díky za to, že jste mi dodal typ na stříbrné míse a přivedl vraha do rukou spravedlnosti. Každý policista, který za něco stojí,

si musí vážit muže, jenž tohle dokáže.“

Mason poklepal seržantu Holcombovi na rameno: „Teď jste promluvil jako správný chlap, seržante. Dejte se do toho.“

Ještě jednou seržant Holcomb přešel místností. Těsně předtím, než zabouchl dveře, se ještě obrátil a řekl Masonovi: „Stejně nemám rád vaše metody.“

„To chápu,“ pravil Mason.

Seržant Holcomb si planoucím pohledem přeměřil právníka. „A vůbec si nemyslím,“ pokračoval, „že bych vás měl rád.“

Dveře se s bouchnutím zavřely.

Mason se obrátil a usmál se na Dellu Streetovou. „Tak to vidíte,“ prohlásil.

„Proč,“ zeptala se, „jste dal Holcombovi takovou šanci?“

„Protože si myslím, že on dokáže přitlačit Byrl Gailordovou ke zdi a přinutit ji, aby řekla pravdu.“

Della Streetová se na něj upřeně zadívala: „A protože jste mu tu šanci chtěl dát.“

„No, možná,“ připustil Mason.

„Nemůže vás ani cítit, šéfe.“

„Já vím, že nemůže, ale je to rváč a já mám rváče rád. Jak to probíhá v Clarionu?“

„Jako při požáru. Seržant Holcomb Freela nenajde – dobře si ho zašili.“

Mason se zazubil. „Mohl by toho leckomu spoustu napovídat. Sázím se, že dají Freela zpátky do oběhu, jakmile se zvláštní vydání objeví v ulicích.“

Zazvonil telefon. Della Streetová zvedla sluchátko, řekla haló, zakryla mikrofon rukou a otočila se na Perry Masona. „Adelle Hastingsová chce vědět, jestli pro vás může něco udělat.“

Mason přikývl: „Povězte jí, ať se s námi setká v Haystackově denním baru za patnáct minut. Chci vědět, jak se bude tvářit, až bude číst ty noviny.“

S rukou stále na sluchátku, Della Streetová po způsobu sekretářky, která se zajímá o všechny podrobnosti, řekla: „Když tam dorazíme za patnáct minut, myslíte si, že se tam zdržíme, dokud nevyjde Clarion?“

„Mám takový pocit,“ usmíval se Mason, „že tam strávíme celé odpoledne.“

Della Streetová sundala ruku z telefonního mikrofonu: „Haló, slečno Hastingsová…“